

TENTATIVĂ DE SEDUCȚIE
JUDE DEVERAUX

CAPITOLUL 1

Anglia 1572

-Moștenitoarea Maidenhall!

Joby abia se putea stăpâni când se uită la fratele ei, Jamie, și la sora ei mai mare, Berengaria, care stăteau unul lângă altul la masa cea înaltă. Nu mai era atât de uluită de frumusețea lor cum fusese în copilărie. Tatăl ei obișnuia să o ridice deasupra capului și să-i promită că, atunci când avea să se facă mare, avea să fie la fel de frumoasă ca sora ei, Berengaria.

Dar nu spusese adevărul. Nici în legătură cu asta, nici în legătură cu multe alte lucruri, după cum se dovedise. Nu vorbise adevărul când spusese că aveau să aibă

întotdeauna suficientă mâncare și că aveau să trăiască întotdeauna într-un loc cald și plăcut. Nu vorbise adevărul când spusese că mama ei avea să înceteze curând să mai stea de vorbă cu spiritele ei. Dar, mai ales, mințise în legătură cu viața veșnică. Joby dădu capul pe spate și își privi fratele cu ochi sclipitori. Părul îi fusese tăiat după ce învinsese niște băieți la jocul cu sabia și, drept pedeapsă, ei îi mânjiseră capul cu miere caldă și rășină de pin. Acum, însă, părul îi creștea la loc, cu bucle negre și lucioase, și ea descoperi că avea, într-adevăr, trăsături frumoase.

-Moștenitoarea Maidenhall, repetă ea. Ah, Jamie, gândește-te la toți banii ăia minunați. Credeți că face baie într-o cadă de aur? Oare se urcă în pat încărcată de smaralde?

-Nu-i nimic în patul ei, spuse încet Rhys, omul lui Jamie. Tatăl ei o ține sub lacăt ca pe aur. Rhys scoase un geamăt slab când Thomas, celălalt slujitor al lui Jamie, îi trase un picior pe sub masă. Joby știa că acel semn era menit să-l facă pe Rhys să tacă, deoarece considerau că, la doisprezece ani, ea nu știa absolut nimic și voiau ca lucrurile să rămână așa. Joby nu avea de gând să le spună ce știa și ce nu, pentru că, după părerea ei, libertatea îi era și așa destul de limitată. Dacă vreunul din adulții din jurul ei ar fi aflat exact cât de mult știa, ar fi început să încerce să descopere de unde învățase tot ce nu trebuia să știe.

Ochii lui Jamie sclipeau.

-Poate nu smaralde, dar o cămașă de noapte de mătase, probabil.

-Mătase, zise Joby visătoare, proptindu-și capul în mâini. Italienească sau franțuzească?

Toți cei de la masă începură să râdă, iar Joby știu că le atrăsese atenția. Poate că nu atrăgea prin frumusețe, dar știa că poate face oamenii să râdă. Chiar dacă erau descendenți din familia Montgomery, nu își puteau permite bufoni la masă și nici cine știe ce masă, dar Joby făcea tot ce putea ca să dea culoare acelei existențe monotone. Făcu un salt direct pe masă, după care sări pe podeaua rece din piatră a vechiului castel.

Încruntându-se ușor, Jamie îi aruncă o privire mamei lui, care stătea atât de tăcută și mânca atât de puțin, încât nimeni nu își putea închipui cum supraviețuia, dar entuziasmul nonconformist al lui Joby nu străpunse lumea viselor în care trăia mama lor. Aceasta se uita vag în direcția fetiței, dar Jamie nu putea să-și dea seama dacă o vedea sau nu. Sau, dacă da, își amintea cine era ?

Mama lor îi spunea lui Joby Edward sau Berengaria sau, uneori, pe numele adevărat al lui Joby, Margaret. După aceea, Jamie se uită din nou la sora lui mai mică, aceasta fiind îmbrăcată ca întotdeauna ca un paj, în pantaloni mulați și

vestă.Își spuse pentru a mia oară că trebuia să o forțeze să se îmbrace ca o fată, dar știa că nu avea tăria să o facă.Avea destul timp să crească și să cunoască asprimea vieții.Să fie copil cât putea mai mult.

-Cum credeți că se îmbracă în fiecare zi? întrebă Joby stând în fața lor.

Nu erau decât cinci persoane la masă și câțiva servitori,toți câți le mai rămăseseră,care veneau de la bucătăriei,dar lui Joby îi plăcea să-și închipuie că erau sute și că ea se afla pe scenă înaintea reginei.

Imită o femeie care se trezea dimineața,întinzându-se și căscând.

-Adu-mi olița de aur,porunci ea imperios,smulgându-i un hohot de râs surorii ei. Dacă ceea ce făcea ea stârnea râsul Berengariei,Jamie avea să-i dea voie să continue.Atunci,Joby începu să facă niște mișcări oarecum vulgare imitând o femeie care își ridică poalele cămășii de noapte pentru a se așeza pe oliță.

-Of,Doamne,smaraldele astea îmi provoacă o durere absolut delicioasă,zise ea mișcându-se ușor.Jamie,care îi șoptea ceva Berengariei,ridică o sprânceană în direcția lui Joby,dându-i de înțeles că nu trebuia să exagereze prea mult.

Joby se îndreptă.

-Așa,acum adu-mi rochia.Nu! Nu! Nu pe aia,nici pe aia,nici pe aia.

Nu,nu,prostănace.De câte ori ți-am spus că am mai îmbrăcat rochia asta? Vreau haine noi.Mereu haine noi.Cum? Asta e o rochie nouă? Cum îți închipui că moștenitoarea Maidenhall o să poarte o asemenea rochie? Mătasea asta e atât de subțire încât s-ar...S-ar îndoi dacă aș pune-o pe mine.

La aceste cuvinte,Rhys începu să râdă și,până și Thomas,care râdea foarte rar, înălță puțin un colț al gurii.Văzuseră femei la curte care purtau niște rochii atât de țepene de parcă ar fi fost sculptate în lemn.

-Bun,zise Joby dându-se înapoi și uitându-se la o rochie imaginară,asta e mai pe gustul meu.Haideți,vârâți-mă în ea.Acum,până și Thomas zâmbi destul de mult încât i se văzură dinții și chiar și Jamie izbucni în râs.Joby sări ca și cum ar fi intrat în rochia tare,după care așteptă ca aceasta să fie încheiată.

-Acum bijuteriile,zise ea prefăcându-se a se uita la o mulțime de giuvaeruri.

Da,deci sunt smaralde,rubine,diamante și perle.Pe care să le aleg? întrebă ea.Să aleg? Cum ar putea cineva să aleagă niște bijuterii? O să le pun pe toate, bineînțeles.Depărtându-și picioarele ca pentru a-și ține echilibrul pe o mare cuprinsă de furtună,Joby întinse brațele.

-Bun,servitori,treceți în spatele meu și țineți-mă.Tu de colo,vino și pune-mi bijuteriile.Toți cei de la masă râseră când ea întinse întâi un picior,apoi pe celălalt,apoi un braț,după care întinse gâtul de parcă i-l lungise frânghia unui călău.Apoi,continuând să stea cu gâtul întins,reuși să dea impresia spectatorilor

că,acum,capul îi era tras în jos de niște cercei mari și grei.Iar când i se puse coroana cu pietre scumpe pe creștet,ea se clătină vizibil.De acum,toată lumea, servitori,slujitori,rude,toți în afară de mama lui Joby,râdeau în hohote.

-Dați-mi drumul acum,le zise ea oamenilor imaginari care o țineau din spate și,timp de câteva momente,se clătină periculos,gata-gata să cadă,întâi într-o parte,apoi în cealaltă,arătând ca un marinar beat pe puntea unui vas pe o mare în furtună.Exact când era cât pe ce să cadă,își recapătă echilibrul și,în cele din urmă,reuși să se țină dreaptă,cu mare demnitate.Spectatorii făcură un efort să se oprească din râs,așteptând urmarea.

-Acum o să-l văd pe cel care o să mă însoțească pe mine,cea mai bogată femeie din toată Anglia,în partea cealaltă a țării,spuse Joby cu gravitate.Voi vedea dacă e demn să mă ducă la cel pe care tatăl meu mi l-a ales să-mi fie soț.Dar stai, povestește-mi despre el.Toți cei de la masă îi aruncară priviri lui Jamie,care lăsă capul în jos rușinat,ținându-i mâna Berengariei aproape de inima lui.Venise acasă doar de câteva zile și descoperise că nu suporta să scape din ochi sau să nu atingă vreun membru al familiei.

-James Montgomery,spuse Joby.Ah,da,am auzit de familia asta.Puțini bani acolo,nu prea mulți.Dar oricum nimeni nu poate să se compare cu mine în ceea ce privește bogăția,nu? Cum?! Vorbește mai tare! Nu aud.Da,da, așa e mai bine. În adâncul sufletului știu cât de bogată sunt,dar sunt,totuși,femeie și îmi place să aud spunându-se acest lucru cu glas tare.Un moment căzu pe gânduri, admirându-și brațul stâng.

-Eh,despre ce vorbeam deci?Ah,da.Despre acest bărbat care are privilegiul, onoarea,de a mă însoți.E un Montgomery.Ce spui? Face parte din ramura săracă a familiei Montgomery? Joby strâmbă din nas nedumerită.Sărac? Nu cred că știu cuvântul ăsta.Te rog să mi-l explici.

Când râsetele se potoliră din nou,ea continuă.Aha,înțeleg.Oameni care au doar o sută de rochii de mătase și numai bijuterii mici.Cum? N-au bijuterii? Și nici mătase? Cum vine asta? Zici că omul ăsta locuiește într-o casă care are numai o parte din acoperiș și,uneori,n-are carne pe masă?

De data aceasta,Jamie se încruntă,știind că acela era motivul pentru care acceptase sarcina degradantă de a însoți o moștenitoare răsfățată până în partea cealaltă a Angliei,la aproape-la-fel-de-bogatul ei logodnic.Dar,chiar și așa,nu-i plăcea să audă acest lucru.Joby îl ignoră,însă.Dacă n-are ce mânca,înseamnă că e...mic,zise ea uluită,făcându-l pe Jamie să râdă și să uite de adevăratele probleme,căci nu era deloc mic.

-Să-l duc într-o cutie? întrebă Joby ridicând mâinile,fără să uite să se miște ca și

cum brațele i-ar fi fost trase în jos de sute de bijuterii. Ținea degetele răsfirate, deoarece inelele imaginare erau atât de mari, încât nu putea să-și apropie degetele unele de altele. O cutie încrustată cu pietre prețioase, bineînțeles, zise ea. Ah, da, e o idee bună. Așa o să-mi pot lua mai multe bijuterii. Cum? Cutia nu e gata încă? Te dau afară și pe tine! Și... Aha, înțeleg, nu e mic. Nu mănâncă, dar nici mic nu e. Nu mai înțeleg nimic. Poate ar fi mai bine să-l trimiți înăuntru, să-l văd pe acest... acest... Care e cuvântul? Ah, da, sărac. Să-l văd pe acest, ăăă, sărac.

Acum, Joby o imită pe moștenitoarea Maidenhall stând perfect dreaptă, apăsată de povara sutelor de bijuterii și așteptând apariția lui James Montgomery.

Din colțul gurii, Joby scoase un sunet ca un scârțâit de ușă.

-Trebuie să recunosc că balamalele de aur scârțâie îngrozitor, le spuse ea spectatorilor. De aceea nu vreau să le folosim. În clipa următoare, pe chipul lui Joby se citi o extraordinară uimire; rămase cu gura căscată, făcu ochii mari și apoi își acoperi ochii cu brațul de parcă ar fi orbit-o lumina.

-Ești prea frumos, exclamă ea. Jamie se făcu roșu la față, iar cei doi servitori ai săi, care erau sătui să tot vadă femeile leșinând în fața frumuseții lui extraordinare, nu mai puteau de râs.

-Nici o bijuterie din lume nu se poate compara cu frumusețea ta, strigă Joby pentru a acoperi hohotele de râs. Ah, trebuie să te am. Trebuie, trebuie, trebuie să te am. Poftim! zise ea și începu să imite îndepărtarea bijuteriilor, scoțându-le de pe brațe, din jurul gâtului, din urechi, trecându-și mâinile prin păr pentru a și le retrage încărcate și aruncându-i-le lui pe toate. Trebuie să te căsătorești cu mine, strigă ea. Nu pot să trăiesc fără tine. Ești omul pe care îl caut de o viață întreagă. Pe lângă tine, smaraltele sunt întunecate; nu sclipesc ca ochii tăi. Perlele n-au nici un pic de strălucire în comparație cu pielea ta. Diamantele nu pot...

Se întrerupse pentru că Jamie apucă perna uzată pe care stătea și o azvârli spre ea, lovind-o în piept. Ea o prinse și o strânse cu putere. Asta e de la superbul meu iubit. El... Oh, Doamne, a stat pe ea. Cea mai delicată parte a trupului său a atins-o. Oare ochii și buzele mele ar putea cunoaște ce...

De data aceasta se opri pentru că Jamie sărise peste masă și îi astupase gura cu mâna. Ea îl mușcă de degetul mic și, luat prin surprindere, el îi dadu drumul.

Brațele lui mă înconjoară, spuse ea tare. Voi muri de plăcere.

Vei muri dacă nu taci, zise Jamie. De unde ai învățat asemenea lucruri? Nu, nu-mi spune. Dar, dacă nu te interesează de mine, gândește-te ce șoc trebuie să fie pentru scumpa ta soră. Joby se uită pe lângă el la chipul frumos al surorii ei care era îmbujorată de cât răsese. Le convenea nmândurora să pretindă că Berengaria era la fel de inocentă și angelică precum arăta. Adevărul era că Joby era cât se poate

de sinceră cu sora ei și o ținea trează adesea mult timp povestindu-i despre ultimele ei escapade.

-Plecați! porunci Jamie mișcându-și brațul în așa fel încât incluse pe toată lumea.Trebuie să încetezi să-ți mai râzi de mine.Ia spune-mi,surioară,ce făceai când eu nu eram aici ca să faci glume pe seama mea?

Având întotdeauna răspunsul pregătit,Joby zise:

-A fost o atmosferă solemnă.Din moment ce tata și Edward...

Se întrerupse brusc,astupându-și gura cu dosul mâinii.

Timp de o clipă se făcu liniște în încăperea străveche,din moment ce toată lumea părea să fi uitat că numai cu două zile în urmă,luaseră parte la o dublă înmormântare.Teoretic,toți erau în doliu în urma pierderii tatălui și fiului cel mai mare din acea ramură a familiei Montgomery.Dar fiul,Edward,nu luase parte niciodată la bucuriile simple ale vieții de familie,iar tatăl lor fusese absent,stând tot timpul închis în camera lui din turn.Era greu să plângi niște oameni pe care i-ai văzut foarte rar sau,ca în cazul lui Edward,căroră nu le simțeau lipsa.

-Da,spuse Jamie calm.Cred că ar fi timpul să ne amintim prin ce trecem.

Cu spatele rigid,ocoli masa să o conducă pe Berengaria afară din încăpere.

Peste câteva minute rămase singur cu sora lui.

-De ce nu mi-a spus nimeni? întrebă Jamie stând în dreptul ferestrei mici a odăii Berengariei.Întinzând mâna,rupte o bucațică de piatră,sfărâmicioasă din cauza apei.Cu ani în urmă,în absența lui,jgheaburile de plumb fuseseră vândute,așa încât apa se infiltra în piatră.Întorcându-se,se uită la sora lui,care stătea tăcută pe scaunul ei cu pernă,un scaun mai potrivit pentru copila unui țăran decât pentru ceea ce fusese odată foișorul unei proprietăți superbe.

-De ce nu mi-a spus nimeni? întrebă el din nou.

Berengaria deschise gura pentru a-i da explicația pe care și-o propusese să i-o dea,dar,în cele din urmă,îi spuse adevărul.

-De ce nu mi-a spus nimeni? întrebă el din nou.

-Din mândrie.Din cauza acelei mândrii care este blestemul familiei Montgomery,zise ea,după care ezită și zâmbi.Mândria asta care îți tulbură stomacul acum și face să-ți apară broboane de sudoare pe frunte.Spune-mi,te joci cu pumnalul pe care ți l-a dăruit tata?

Pe moment,Jamie nu știu la ce se referea,dar apoi își dădu seama că,într-adevăr,ținea în mână pumnalul cu mâner aurit pe care i-l dăruise tatăl său cu mult timp în urmă.Pietrele prețioase de pe mâner fuseseră înlocuite cu sticlă de mult,dar dacă țineai cuțitul într-un anume fel în soare,încă se mai putea vedea aurul care acoperea și acum mânerul de oțel.Izbucni în râs.

Uitasem cât de bine mă cunoști,zise el și se așeză pe o pernă la picioarele ei, rezemându-și capul de genunchiul ei și închizând ochii de plăcere când ea începu să-i mângâie părul.N-am întâlnit nici o femeie care să se compare cu tine la frumusețe,zise el încet.

-Nu-i un lucru cam vag pe care să-l spui,din moment ce suntem gemeni? El îi sărută mâna.

-Eu sunt bătrân,urât și plin de cicatrici,în timp ce tu ești neatinsă de vreme.

-Neatinsă e adevărat,spuse ea încercând să facă o glumă pe marginea virginității ei.Dar Jamie nu zâmbi.În schimb,își ridică mâna în fața ochilor ei.

-N-are rost,zise ea zâmbind ușor și apucându-i mâna.Nu văd rămurile aprinse. Nu văd nimic și nici un bărbat să-și dorească o soție oarbă.Violența cu care Jamie se ridică brusc o sperie.

-Ah,Jamie,iartă-mă.N-am vrut...Nu mi-am dat seama.Te rog,așează-te din nou.

Lasă-mă să te ating.Te rog.El se așeză iarăși,dar inima îi bătea cu putere.Îi bătea din cauza sentimentului de vinovăție.El și sora lui erau gemeni,dar Jamie fusese mai mare decât sora lui și durase câteva ore până venise pe lume.Când Berengaria a ieșit,în sfârșit,la lumină,era strangulată cu cordonul ombilical și,în curând,s-a descoperit că era oarbă.Moașa a spus că era vina lui Jamie,că îi trebuise atât de mult să se nască,așa încât el trăia în permanență simțindu-se vinovat de ce îi făcuse frumoasei lui surori.

Și totdeauna îi fusese aproape,niciodată nu își pierduse răbdarea cu ea și nu se plictisea de compania ei.O ajuta în toate,încurajând-o să se cațere în pomi,să meargă pe jos mile întregi pe dealuri,ba chiar să călărească singură.

Numai fratele lor,Edward,nu îl considera pe Jamie un sfânt pentru faptul că își ajuta sora oarbă.Ori de câte ori remarca cineva cât de bun era Jamie că renunța la tovărășia prietenilor pentru a merge cu sora lui la cules de fragi,fratele lor mai mare spunea: doar i-a furat vederea,nu? De ce să nu facă tot ce-i stă în putință pentru a i-o reda? Jamie trase aer în piept.

-Așa că nimeni nu mi-a spus ce făcea Edward din pricina mândriei? întrebă el revenind în prezent.Încă se mai simțea apăsător de sentimentul de vinovăție.

Vinovăție pentru că își părăsise sora care avea atâta nevoie de el,vinovăție pentru ce se întâmplase după plecarea lui.Trebuie să încetezi să te mai autopedepești,spuse Berengaria trăgându-l de părul negru și des cu ambele mâini,făcându-l să lase capul pe spate ușa încât o privea de jos în sus.

Era greu de crezut că acei ochi albaștri perfecți și adumbriți de gene dese nu puteau vedea.Dacă te uiți la mine cu milă,te las fără păr,să știi,îi spuse ea trăgând și mai tare.

-Au! exclamă el și râse când ea îi dădu drumul,dupa care îi luă mâna și i-o sărută.Nu pot să nu mă simt vinovat.Știu cum erau tata și Edward.

Da,zise Berengaria strâmbându-se.Dacă putea,tata nu scoatea nasul din cărți,iar Edward era un porc.Nu era fată în sat peste vârsta de zece ani care să fie în siguranță în prezența lui.A murit tânăr pentru că diavolul l-a plăcut atât de mult încât l-a vrut lângă sine pentru totdeauna.Jamie râse fără să vrea.

-Ce dor mi-a fost de tine lunile astea.

-Ani,scumpul meu frate.Ani.

-De ce țin minte femeile amănuntele cele mai neînsemnate?

Ea îl trase de ureche,făcându-l să țipe.

-Acum nu-mi mai vorbi de femeile tale și povestește-mi de misiunea asta la care te-ai angajat.

-Ce drăguță ești.Cum faci ca însoțirea unei moștenitoare bogate să pară o sarcină sacră a unui cavalier.

-Așa și este dacă ești tu implicat.Nu pot să-mi dau seama cum tu și Edward ați putut fi frați.

-Din moment ce s-a născut la cinci luni după ce s-au căsătorit părinții noștri,mă întreb uneori cine o fi tatăl lui,zise Jamie cu cinism.Dacă ar fi spus altcineva acest lucru,Berengaria ar fi sărit în apărarea mamei ei,a cărei minte o luase razna demult.

-Am întrebat-o odată pe mama.Jamie fu surprins.

-Și ce-a spus?

-A dat din mână și a zis:-*Erau atâția tineri frumoși în vara aceea că mă tem că nu-mi amintesc cine a fost.*

Întâi și întâi reacționa bărbăția din Jamie,făcându-l să se înfurie,dar își cunoștea mama prea bine ca să se simtă jignit,așa că se relaxa și zâmbi.

-Dacă ai ei au descoperit că era însărcinată,cu cine altul erau s-o mărite decât cu tata? Parcă o aud pe mama lui „*Vino,dragul meu,lasă cartea.A sosit momentul să te însori*”.

-Crezi că a citit în noaptea nunții? Ah,Jamie,crezi că noi suntem...? întrebă ea făcând ochii mari.

-Până și savanții mai lasă cărțile din când în când.Și,în plus,uită-te la noi și la verii noștri.Semănă foarte mult.Iar Joby e leită tata.

-Așa e,deci și tu te-ai gândit la asta?

-O dată sau de două ori.Poate de fiecare dată când Edward te împingea într-o balegă de cal? Sau când te lega de o cracă de pom și te lăsa așa? Sau când îți distrugea lucrurile?

Sau când te făcea pe tine în toate felurile,spuse Jamie încet și,apoi ochii îi licăriră.Sau când a încercat să te mărite cu Henry Oliver.

Atunci,Berengaria scoase un geamăt.Henry și acum o mai roagă pe mama.Omul ăsta are minte de morcov,oare? Mai degrabă de ridiche,zise ea indiferentă să vadă cineva cât de disperată era că singura cerere în căsătorie venise din partea unuia ca Henry Oliver.Te rog,hai să nu mai vorbim de Edward și de cum a distrus puținul pe care îl aveam.Și,mai ales,să nu mai vorbim de...de individul ăla.Povestește-mi despre moștenitoarea ta.

Jamie dădu să protesteze,dar se răzgândi.Moștenitoarea „lui” avea o mare legătură cu pasiunea „fratelui” său,Edward,pentru jocurile de noroc,femei și depravare,în general.După părerea lui Jamie,nici o persoană atât de degenerată ca Edward nu merita numele de frate.În timp ce Jamie luptase pentru regină, îndeplinise tot felul de misiuni pentru regină,își pusese viața în primejdie pentru regină,Edward vânduse din ceea ce apar-ținuse familiei pentru a-și putea permite cai (cărora le rupsese picioarele sau gâturile),haine de calitate (pe care le pierduse sau distrusese) și nesfârșite jocuri de noroc (la care pierduse în mod invariabil).În timp ce Edward adusese familia rapid în pragul falimentului,tatăl lor se închisese într-o cameră din turn pentru a scrie istoria lumii.Mânca puțin,dormea puțin,nu vedea pe nimeni,nu vorbea cu nimeni.Doar scria zi și noapte. Când Berengaria și Joby se duseseră să-i spună de comportarea lui Edward, arătându-i documente care atestau vânzarea unor suprafețe de pământ pentru a-și putea plăti datoriile,tatăl lor spusese „*Ce pot să fac eu? Totul o să-i aparțină lui Edward într-o bună zi,așa că poate să facă ce vrea.Trebuie să termin cartea asta înainte să mor*”.

Dar o febră îi ucisese și pe Edward și pe tatăl lor.Într-o zi erau în viață,iar două zile mai târziu,nu mai erau.Când veni pentru funeralii,Jamie găsi ceea ce fusese odată o moșie destul de profitabilă acum incapabilă să-i întrețină.Tot pământul fusese vândut în afară de cel pe care se afla vechiul castel.Casa fusese vândută cu un an în urmă,împreună cu toate câmpurile și căsuțele în care locuiau țăranii. Timp de câteva zile,Jamie fusese extrem de furios.

-Cum se aștepta el să trăiți? Dacă nu existau arende și recolte,din ce se aștepta să vă hrăniți?

-Din ce câștiga el la jocurile de noroc,bineînțeleș,întotdeauna zicea că avea să câștige data viitoare,spusese Joby,părând maturizată prematur și înduioșător de tânără,în același timp.Poate ar trebui să nu mai pierzi atâta timp agitându-te pentru ce nu mai poți schimba și să faci ce poți cu ce mai ai,îi spusese ea aruncând o privire plină de înțeleș spre Berengaria.Joby voise să spună că nici

un bărbat nu voia de soție o oarbă,oricât de frumoasă ar fi fost sau indiferent ce zestre ar fi avut.Deci,Jamie trebuia sa aibă grijă de ea.

-Mândria,spuse el acum.Da,tu și Joby ați fost prea mândre ca să mă chemați acasă.

-Nu,eu am fost prea mândră.Joby a zis...Ei bine,poate că n-are rost să mai repet ce-a spus Joby.

-Ceva legat de faptul că am fost un laș că v-am lăsat pe mâinile unui monstru ca Edward?

-Ești mai blând cu tine însuși decât a fost ea,spuse Berengaria zâmbind și amintindu-și perfect care fuseseră cuvintele lui Joby.De unde a învățat toate cuvintele astea îngrozitoare? Jamie se strâmbă.

-Nu există nici o îndoială în privința faptului că e o Montgomery.Tata avea dreptate când spunea că nici Iov n-a pățimit atâta cu copilul lui cel mai mic.

Tata nu suporta nimic care îl făcea să întrerupă lucrul la neprețuita lui carte,spuse ea cu amărăciune în glas.Dar Joby îi putea citi cu glas tare,ceea ce eu nu puteam să fac.Jamie îi strânse mâna și,timp de câteva clipe,se pierdură în vârtoarea unor amintiri neplăcute.

-Ajunge! spuse Berengaria cu severitate.Moștenitoarea.Povestește-mi despre moștenitoarea ta.

-În nici un caz nu-i a mea.O să se mărite cu unul din membrii familiei Bolingbrooke.

-Închipuie-ți ce bogăție,spuse ea visătoare.Crezi că pun pe foc bușteni mari în fiecare zi ca să fie cald în toată casa? Jamie râse.

-Joby visează la bijuterii și mățăsuri și tu la căldură.

-Visez la mai multe,zise ea încet.Visez să te însori cu moștenitoarea ta.

Supărat,Jamie îi împinse mâna și se ridică,ducându-se la fereastră.Fără să-și dea seama ce face,scoase pumnalul din teacă și începu să se joace cu el.

-De ce văd femeile romantism peste tot?

-Romantism,ha! spuse ea cu însuflețire.Vreau să pun mâncare pe masă.Știi ce înseamnă să mănânci numai linte râncezită o lună întreagă? Știi ce-ți face la stomac? Știi...Punându-i mâinile pe umeri,Jamie o forță să se așeze la loc pe scaun.

-Îmi pare rău.Am...Ce ar fi putut să spună? în timp ce familia lui făcea foamea,el mâncase la masa reginei.

-Nu e vina ta,zise ea calmă.Dar gărgărițele din pâine fac să dispară tot romantismul din viața cuiva.Trebuie să ne gândim la ce avem.Întâi și întâi am putea să ne ducem la rudele Montgomery bogate și să le cerem de pomană.

Am putea să ne mutăm în casele lor și să începem să mâncăm trei mese bune pe zi. Jamie o privi un moment, ridicând din sprâncene.

-Dacă asta e o soluție, de ce nu te-ai dus acolo de acum câțiva ani împreună cu surioara noastră cea spurcată la gură? Lui Edward nu i-ar fi păsat, iar tata nici n-ar fi observat. De ce ați preferat să rămâneți aici și să mâncați mâncare mucegăită? Berengaria zâmbi și, apoi, așa cum făceau de multe ori, spuseră împreună.

-Din mândrie.

-Păcat că nu putem să vindem mândria, zise Jamie. Dacă am putea, am fi mai bogați ca moștenitoarea Maidenhall. Amândoi izbucniră într-un hohot de râs, deoarece „*mai bogat ca moștenitoarea Maidenhall*” era o expresie care circula prin toată Anglia. Ba Jamie o auzise chiar și în Franța.

-Nu putem vinde mândria, spuse Berengaria rar, dar avem altceva de foarte mare valoare.

-Spune-mi, rogu-te, ce este acest altceva? Există cumva vreo piață pentru castele în paragină? Sau poate ar trebui să spunem că apa din fântână ne-a vindecat și așa am putea aduce aici tot felul de oameni avuți. Sau am putea...

-Frumusețea ta.

-Să vindem bălegarul din grajduri, continuă el. sau să...Ce anume?

-Frumusețea ta. Joby a spus-o. Gândește-te, Jamie! Ce nu pot cumpăra banii?

-Foarte puține lucruri, dacă, într-adevăr, există ceva.

-Nu pot cumpăra frumusețea.

-Ah, încep să înțeleg. Ar trebui să-mi vând...frumusețea, cum îi spuneți voi. Dacă eu sunt de vânzare, atunci banii pot cumpăra frumusețea, dacă asta e ceea ce posed, spuse el și ochii îi licăriră ca de fiecare dată când o tachina. De unde știi că nu sunt la fel de urât ca...o grămadă de linte mucegăită?

-Jamie, nu văd, dar nu sunt oarbă, spuse Berengaria ca și cum i-ar fi vorbit unui prost. Jamie trebui să-și înăbușe un hohot de râs.

-Crezi că nu aud și nu simt suspinele femeilor când treci pe lângă ele? Crezi că nu aud lucrurile murdare pe care le spun femeile când se referă la ce le-ar plăcea să-ți facă?

-Asta mă interesează, spuse el. Trebuie să-mi spui mai mult.

-Jamie! Vorbesc serios. Apucând-o de umeri, el își apropie nasul de al ei.

-Scumpa mea surioară mai mică, zise el, deși era mai mare doar cu câteva minute decât ea, n-ai ascultat ce-am spus. Trebuie să o duc pe această bogată moștenitoare la bărbatul cu care se va căsători. Nu are nevoie de un soț, pentru că are unul deja.

-Și cine e acest Bolingbrooke?

-După cum știi foarte bine,e bogat.Tatăl lui e aproape la fel de bogat ca al ei.

-Atunci,la ce-i trebuiesc și mai mulți bani? Jamie zâmbi cu indulgență.Frumoasa lui soră trăise toată viața la țară și,pentru ea,bogăția însemna haine groase și mâncare din belșug.Însă,Jamie călătorise și știa că nu există lucruri precum „destui” bani sau „destulă” putere.Pentru mulți,cuvântul „destul” nu exista.

-Nu mă lua de sus,zise ea furioasă.

-Dar n-am absolut nimic,zise el ridicând mâinile în semn de protest,ținând pumnalul în una:

-Așa e,dar ți-am auzit gândurile.Știi că regina a dat de înțeles că ar putea să i se ofere titluri lui Perkin Maidenhall dacă ar plăti suficient.

-Iar el a refuzat.Zgârcenia lui e bine cunoscută în toată Anglia.Și,pentru prima oară,mă bucur pentru asta,altfel n-ar fi angajat un om atât de sărac să-i însoțească neprețuita fiică.

-Sărac,da,dar acum ai moștenit toate titlurile tatei.O clipă,Jamie fu uluit.

-Așa e,zise el gânditor.Așa e.Sunt conte,nu?

-Și viconte și ai cel puțin trei titluri de baronet.

-Hmm,crezi că aș putea s-o fac pe Joby să îngenuncheze în fața mea și să-mi sărute inelul?

-Jamie,gândește-te la piața căsătoriilor.Ai titluri și ești superb.El aproape că se înecă.

-Parcă aș fi o pasăre de preț care se vinde la licitație pentru masa de Crăciun.

Lord Gâscan.Poftiți,doamnelor,și uitați-vă la penele lui splendide.Nu-i așa că ar arăta extraordinar pe masa dumneavoastră? Luați această pasăre acasă,iar soțul și copiii vă vor iubi veșnic.Berengaria strânse din buze.

Ce altceva avem în afară de tine? Pe mine? O să se însoare cu mine vreun bărbat bogat? Oarbă și fără zestre? Dar Joby? N-are zestre,n-o să fie niciodată o frumusețe,iar temperamentul ei lasă foarte mult de dorit.

-Ești bună,spuse el șicanator.

-Și tu ești un prost.

-Poftim,zise el cu furie în glas.Când mă uit în oglindă,mă văd pe mine însumi,nu pe acest Apollo pe care se pare că-l vedeți voi două,spuse el apoi și trase aer în piept,calmându-se.Scumpă surioară,crezi că eu nu m-am gândit la toate astea? Nu chiar așa cum ai spus tu,dar știu că o căsătorie bună ar rezolva multe probleme.Și crezi că nu m-am gândit că această moștenitoare ar fi o cale de rezolvare a problemelor?

Berengaria zâmbi într-un fel pe care Jamie îl cunoștea foarte bine.

El,însă,nu zâmbi.

-Ce-ați pus la cale tu și neastâmpărata aia de soră a noastră? Ce aveți în cap?

Deși se deosebeau foarte mult,Joby și Berengaria erau extrem de unite.

-Berengaria! spuse el cu severitate.N-o să iau parte la nimic pus la cale de voi.

Asta e o misiune.O misiune cinstită.Dacă o duc pe această fată teafără până la logodnicul ei,o să fiu răsplătit cum se cuvine.Nu-i nimic mai mult și refuz să vă las să...Se întrerupse și scoase un geamăt.Putea să lupte în războaie,să conducă oameni în luptă,să negocieze contracte între țări,dar numai Dumnezeu putea să-l ajute când cădea în mâinile surorilor lui!

-Nu voi lua parte,spuse el.Nu! Mă înțelegi? Berengaria,nu mai zâmbi așa.

CAPITOLUL 2

Dacă se îndrăgostește de tine,bineînțeles că tatăl ei o să-i dea voie să te ia de bărbat.E unicul lui copil,asa că i se satisfac toate dorințele.

Până și lui Jamie,Joby i se părea convingătoare.Avea câteva comentarii de făcut, dar nu putea să apună nimic,deoarece gura îi era plină de ace.Stătuse toată dimineața și jumătate din după-amiază în lenjeria de corp,cu picioarele goale,în timp ce Joby îi avea în subordine pe croitorul satului și șase cusătorese care trebuiau să alcătuiască o garderobă menită să cucerească inima unicii moștenitoare.Cu o seară în urmă băuse o cantitate imensă de vin îngrozitor în timp ce ascultase un plan șocant născocit de Joby și Berengaria.Oricât de supărător ar fi fost planul,îl impresiona faptul că ele munciseră atât numai în câteva zile.Ascultând,auzi mai mult decât ar fi vrut să știe despre perfidia fratelui său (sau,asa cum îi plăcea să creadă,fratelui său vitreg).Nu numai că vânduse pământul Montgomery,dar îl vânduse unor indivizi care aveau un caracter asemănător cu al lui.Împutiți,mincinoși,criminali...începu Joby.

-Bine,o întrerupse Jamie,dar ce-au făcut,de fapt?

Administrarea averii nu era ceva la care să se priceapă nici unul dintre noii proprietari.Adevărata lor pasiune părea să fie terorizarea țăranilor.Dădeau foc culturilor și caselor,violau fetele,treceau cu caii pe câmpurile proaspăt însămânțate.Când Jamie auzi că Joby îi potolise pe țărani spunându-le că,atunci când se va întoarce el,avea să rezolve totul,fu cât pe ce să se sufoce.

-Dar nu mai e pământul meu,îi spuse el.Berengaria ridică din umeri.

-Familia Montgomery a fost proprietara pământului ăstuia sute de ani.Cum se face că responsabilitatea ta încetează după numai doi ani?

-Prin vânzarea lui pentru aur,asa se face,aproape că strigă Jamie,dar ele știau că simțea povara acelor sute de ani apăsându-i umerii.

-Fiindcă veni vorba de aur,spuse Joby și îi făcu un semn servitorului din spatele lui Jamie.Mai târziu,Jamie se gândi că,dacă nu ar fi fost beat,ar fi sărit pe fereastră și ar fi rupt-o la fugă.Nu trecuseră decât două săptămâni de când acceptase misiunea de a o însoți pe acea tânără extrem de bogată în partea cealaltă a Angliei,dar în acel răstimp,surorile lui organizaseră toate cele trei sate care se aflaseră pe pământul Montgomery,pământ pe care Edward îl vânduse. Gândindu-se la ceea ce trebuia să se fi spus,Jamie se făcu roșu la față.Oamenii lui răsuseră atât de tare încât fuseseră nevoiți să părăsească încăperea.Se părea că cele două surori își „vânduseră” fratele.

-Numai frumusețea ta,spuse Berengaria încercând să-i liniștească,de parcă acest lucru ar fi fost de vreun folos.

-Știi,ca pe un armăsar sau un taur superb,spusese Joby și apoi izbucnise în râs când Jamie încercase să o prindă.

Cu o seară în urmă,unul câte unul,câte un reprezentant al fiecărei case din sat venise la castel să arate ce izbutise să salveze sau,după părerea lui Jamie,să fure.Erau bucățele de lingurițe de argint,mânerul unui ulcior de aur,monede cu chipurile unor regi dispăruți demult,saci cu pene de gâscă care puteau fi vândute, purceluși (dintre care unul încercase să se îmbete alături de Jamie),piei de animale,o cataramă,câțiva nasturi de la rochia unei doamne bogate.Lista părea să nu se mai termine.

-Și,rogu-vă,pentru ce sunt toate astea? întrebă Jamie uitându-se la maldărul de pe masă și la grămezile de pe jos.Purcelușul răsturnase toate pocalele de lemn și băuse conținutul.Ceea ce oamenilor nu le plăcuse,el găsisese că era delicios.

-O să-ți facem o garderobă minunată,spuse Berengaria.O să te îmbrăcăm ca pe un prinț și moștenitoarea Maidenhall o să se îndrăgostească de tine la prima vedere.Auzind acea absurditate,Jamie dădu capul pe spate și izbucni în râs,iar purcelușul,care acum era lângă încheietura mâinii lui,își ridică privirea spre el. Când se uită în jurul său,Jamie fu surprins să vadă că nimeni altcineva din cei aflați în încăperea,unde acum erau probabil o sută de oameni (dintre care unii nu se spălaseră niciodată),nu râdeau.

-Jamie,ești singura noastră speranță,spuse Berengaria.Ai putea face orice femeie să se îndrăgostească de tine.

-Nu! spuse el trântind pocalul cu furie și fiind cât pe ce să lovească purcelușul. Ținea piciorul pocalului crăpat atât de strâns încât nici nu simți purcelușul când se urcă pe mâna lui pentru a-și vârî fața înăuntru.

-Nu voi face asta! Femeia trebuie să se mărite cu un altul.Tatăl ei nu mi-ar da-o niciodată mie.I-ar fi plăcut să spună că voia să se însoare din dragoste,dar conții

săraci și fără pământ nu își puteau permite un asemenea lux. Nu avea bani, dar avea titluri. Poate fiica unui negustor bogat...

Ceea ce, bineînțeles, o descria perfect pe moștenitoarea Maindenhall. Nu o văzuseră prea mulți pentru a o descrie în alt fel decât ca „bogată”. Era la fel de iluzorie ca un personaj de basm. Unii spuneau că era frumoasă ca o zeiță, alții că era diformă și hidoasă. Oricum ar fi fost, urma să moștenească milioane.

-Nu pot. Nu o s-o fac. Nu. Categorie nu. Asta spusese cu o seară în urmă, dar acum stătea să i se ia măsuri și să probeze haine. Nu avea de gând să întrebe de unde făcuseră rost surorile lui și sătenii de asemenea materiale superbe. Bănuia că prin cuferele lui Edward se umblase regulat și, din moment ce recunoștea unele femei care lucraseră pe vremuri. În casa conacului care fusese al lor, își închipui că și noului lor stăpân trebuiau să-i lipsească unele articole de îmbrăcăminte.

Dar nu avea să întrebe pentru că nu voia să știe. Mmm! spuse el cu gura plină de ace și cu brațele întinse. Joby îi scoase acele.

-Da, dragul meu frățior?

-Ia afurisitul ăsta de porc de sub picioarele mele!

-Dar te iubește, zise Joby și toți se abținură să nu râdă. Erau fericiți pentru că știau că Jamie avea să le rezolve problemele. Cum ar fi putut să nu-l iubească vreo femeie? Înalt de un metru optzeci, o sută de kilograme în greutate, lat în spate, talie subțire, pulpe imense și mușchiuloase, un chip de înger: ochi superbi de un verde-închis, păr negru, piele de culoarea mierii, buze sculptate ca cele ale unei statui din marmură. Nu era ceva neobișnuit ca temelie să amuțească la vederea lui.

-Purcelușul e femelă, spuse Berengaria și atunci toată lumea izbucni în hohote de râs.

-Ajunge! strigă Jamie pentru a acoperi acel zgomot și trase de haina din catifea neagră care îl sufoca. Dar imediat țipă, căci două ace îi intraseră în palma și așteptă nerăbdător să i le scoată Joby. Luându-și repede hainele vechi și uzate de pe un scriu, porni spre ușă, fără să se ostenească să se îmbrace, iar purcelușul alergă printre picioarele lui fiind cât pe ce să-l facă să se împiedice. Furios, Jamie îl luă de jos și dădu să-l azvârle pe fereastră de la etajul doi, unde se aflau. Dar, în clipa aceea, se uită în ochii lui.

-Fir-ar să fie, mormăi el și strecură micul animal dolofan sub braț.

După ce trânti ușa în urma lui, auzi hohote de râs.

-Femeile! bombăni el și coborî treptele din piatră aproape în fugă.

CAPITOLUL 3

Axia nici nu îl văzu, nici nu îl auzi înainte să-i cuprindă mijlocul cu brațul său puternic și să-i astupe gura cu mâna, trăgând-o în dosul gardului viu. Inima îi bătea cu putere, dar își spuse în sinea ei: trebuie să-mi păstrez calmul, orice ar fi, trebuie să-mi păstrez calmul. Și, în fracțiunea aceea de secundă, îi iertă totul tatălui ei. Acela era motivul pentru care trăise toată viața în dosul unor ziduri înalte, pentru nare își petrecuse viața aproape ca într-o închisoare. Apoi se întrebă: cum a ajuns în grădină? Pe zid erau țepușe de fier ascuțite; câinii erau liberi pentru a da alarma imediat cum simțeau un intrus; oamenii lucrau peste tot. Păru să dureze o veșnicie până când bărbatul o trase în spatele tufelor. Acum îi făcea portretul frumoasei ei verișoare Frances, probabil al douăzecilea portret în anul acela, iar în clipa următoare era răpită. De unde a știut? se întrebă ea. De unde a știut cine sunt?

Bărbatul se opri, ținând-o pe Axia lipită de el cu spatele, brațul lui puternic înconjurând-o pe sub șani. Nu mai fusese niciodată atât de aproape de un bărbat. Casa era plină de spioni ai tatălui ei și, dacă vreun bărbat, un grădinar, un servitor, oricine, i-ar fi zâmbit doar, peste câteva zile ea descoperea că acesta dispăruse.

-Dacă dau mâna la o parte, îmi promiți că n-o să strigi?

Ea îi simți răsuflarea în ureche.

-Poate nu mă crezi, dar nu vreau să-ți fac nici un rău. Nu doresc decât niște informații. Atunci, Axia se liniști. Bineînțeles. Toți bărbații doreau informații de la ea. Cât aur avea tatăl ei în casă? Câte moșii poseda? Care avea să fie zestrea ei? Dorința oamenilor de a afla cât mai multe despre averea tatălui ei era nemărginită. Ea încuviință. Bineînțeles că avea să-i spună tot ce știa. Tuturor le spunea tot ce știa, adică nimic.

Dar bărbatul nu își dădu mâna la o parte imediat, și, pentru câteva secunde, Axia fu conștientă că se uita la ea. Capul îi era dat pe spate, ajungând cu creștetul sub umărul lui; obrazul lui era lipit de fruntea ei.

-Ești frumoșică, spuse el și, pentru prima oară, Axia se temu, începând să se agite.

Termină! N-am timp de prostii. Trebuie să-mi văd de treabă.

Auzindu-l, Axia se întoarse să-l privească. Ar fi trebuit, oare, să-și ceară scuze pentru că îl făcea să întârzie de la răpirea ei?

Dar el stătea cu capul întors, uitându-se la Frances printre tufe.

-Nu-i așa că e frumoasă?

În clipa aceea, Axia îl mușcă de mână, iar el îi eliberă gura, nu însă și trupul.

-Au! De ce ai făcut asta?

-O să fac și mai mult dacă... El îi acoperi gura din nou.

-Ți-am spus,nu vreau să-ți fac nici un rău.Am venit s-o însoțesc pe moștenitoarea Maidenhall până în partea cealaltă a Angliei.

Axia se calmă și înțelese imediat cum stăteau lucrurile.El voia să afle cum arăta acea femeie și era foarte firesc să-și închipuie ca Frances,care nu avea o lețcaie, era moștenitoarea.În definitiv,Frances purta veșminte care le întreceau în strălucire chiar și pe ale reginei și trăia așa cum ar fi trebuit să trăiască o femeie bogată.Cu alte cuvinte,dacă lăsa să-i cadă un ac,chema un servitor să i-l ridice.

Da,făcu semn din cap Axia.

-O să taci dacă dau mâna la o parte? Axia încuviință din nou energic.

El dădu mâna la o parte de pe gura ei și,în același timp,își retrase brațul din jurul mijlocului ei.Fiind o persoană sănătoasă și cu mintea întreagă,Axia făcu un salt pentru a se depărta ,dar el o puse imediat la pământ.Impactul o lăsă fără suflare.

Când își reveni suficient de mult pentru a vedea,își ridică privirea spre el.

Doamne,dar era superb.Nu drăguț,ci divin de masculin.Parcă ieșise din paginile unei cărți de povești.Cât despre Jamie,el văzu o tânără foarte drăguță,nu la fel de frumoasă ca moștenitoarea,dar însuflețirea de pe chipul ei compensa totul.Avea o față în formă de inimă,părul de un șaten-închis,ochi mari,căprui,înconjurați de gene scurte și dese,nas mic și gura cea mai perfectă pe care o văzuse în viața lui.Îl privea calmă,de parcă ar fi așteptat ca el să dovedească de ce era în stare.

Nici o femeie nu-l mai privise astfel vreodată și găsea că acest lucru îl intriga.

Cât despre rest,avea un piept plin,un mijloc subțire și șolduri rotunde.Provoca mâncărime mâinilor unui bărbat,sau cel puțin,acest lucru era valabil pentru el.

După ce își reveni de pe urma șocului provocat de frumusețea lui,ea se întrebă de ce angajase tatăl ei un bărbat atât de superb să o ducă la logodnic.Tatăl ei angajase întotdeauna bărbați urâți,care să nu tenteze o tânără bogată.Dar,mai presus de toate,tatăl ei plătea pentru valoare.Și ea învățase de la Frances că oamenii frumoși nu erau buni de nimic.Păreau să creadă că nu era nevoie decât de simpla lor prezență.Atunci,de ce trimisese tatăl ei acel bărbat superb și bun de nimic ca să fie însoțitorul moștenitoarei? Ce o mai fi punând la cale acum?

-Vrei să mă ascuți,te rog? spuse el.În timp ce vorbea se uită la trupul delicat și frumos de sub el și ea îi simți mâna urcând ușor mai sus de mijloc.Nu mai văzuse niciodată acea privire,dar,instinctiv,știu ce era în mintea lui.

-Dacă mă atingi,țip,zise ea privind-l cu răceală.

-Nu obișnuiesc să violez femei,spuse el cu mândria rănită.

-Atunci ia-ți mâinile și trupul de pe al meu.

-Ah,da,zise el și zâmbi într-un fel care sigur că distrusese multe femei.

Dar bărbații frumoși îi zâmbeau întotdeauna fermecător moștenitoarei

Maidenhall sau, în acest caz, unei femei despre care el credea că avea legătură cu aceasta. Totuși, nu se dădu la o parte de pe ea.

-O să taci?

-Numai dacă îți dai persoana la o parte de pe mine. Nu pot să respir.

Jamie se dădu la o parte șovăitor, dar de data aceasta, când ea încercă să fugă, era pregătit și o apucă de fustă, trăgând-o ușor înapoi sub el.

-Nu ești o persoană de onoare, nu-i așa? o întrebă el serios.

-Posed un foarte profund simț al onoarei, zise ea aruncând fulgere din priviri, atunci când am de-a face cu bărbați de onoare. Dar, dumneata domnule, ai intrat pe proprietatea altcuiva.

-Prefer să zic că am venit cu o zi mai devreme, atâta tot.

Din nou, mâna lui lunecă în sus. Ea făcu ochii mici.

-Dacă mă atingi, nu-ți spun absolut nimic, zise ea de parcă atingerea lui ar fi fost mai respingătoare decât toate păcatele din lume.

Își dădu seama după expresia de pe chipul lui că vorbele ei îl șocaseră. Fără îndoială că nu auzise niciodată alt cuvânt în afară de „da” ieșind din gura unei femei. Din moment ce trăise toată viața cu frumusețea lui Frances, Axia îi cunoștea puterea. Ea ar fi putut să discute o oră întreagă cu un grădinar în legătură cu felul în care trebuiau tăiați merii, în timp ce Frances bătea din gene și spunea că ea credea că trebuiau tăiați într-un anumit fel, iar două minute mai târziu, trei oameni se dădeau peste cap să facă exact ce spusese ea. În grădină, un băiețandru amorezat tunsese tufele de rozmarin în formă de F de la Frances. Și peste tot erau lebede, păsările preferate ale lui Frances.

Poate era prea mult, dar Axia ura oamenii frumoși. Ah, îi plăcea să le facă portretele, dar în ceea ce privea compania, prefera bărbații care arătau ca Tode și intendentul.

-Da, sigur, spuse el dându-se la o parte din nou. Dar te rog să nu fugi sau să faci vreun zgomot. Altfel va trebui să... Axia se ridică în capul oaselor.

-Să pui mâinile pe mine iarăși? Ca să nu-ți mai spun nimic.

Expresia lui de neîncredere față de disprețul din vocea ei o făcu să zâmbească.

Când se ridică, îi întinse mâna să o ajute, dar ea o ignoră, ridicându-se singură.

-Ce vrei să știi? Cât aur are Maidenhall livră cu livră? Sau vrei să știi cantitatea în căruțe?

-Ești cinică, nu? Nu, vreau să știu despre ea.

-Ah, da, frumoasa Frances, spuse Axia scuturându-se de praf.

El era îmbrăcat în catifea neagră, în timp ce ea era într-o rochie de pânză. Dar catifeaua nu era deloc indicată la țară.

-Așa o cheamă? Frances?

-Vrei să-i compui sonete de dragoste? S-au mai compus,dar te previn că e greu să găsești o rimă la numele ei.Râzând,el se uită printre tufe la Frances care stătea pe o bancă la soare,cu o carte deschisă în față.

-De ce stă atât de nemișcată? Cartea aceea o captivează atât de mult?

-Frances nu știe nici să scrie,nici să citească.Zice că cititul îi ridează fruntea perfectă și scrisul i-ar încreți pielea albă a mâinilor.Bărbatul râse din nou.

-Atunci de ce stă așa?

-I se face portretul,zise Axia ca și cum el ar fi fost un idiot pentru că nu vedea ceea ce era evident.

-Dar tu ești pictorița și ești aici.Nu ți-a observat absența?

-Îi ajunge gândul că e privită,spuse Axia uitându-se la pieptarul lui.Sângerezi?

-La naiba,am uitat de vișine,zise el scoțându-le din buzunar,unele fiind strivite.

-Deci ești și hoț nu numai delincvent.El stătea cu spatele spre tufe.

-Ce-i pasă ei? E atât de bogată că n-o să observe lipsa câtorva vișine.Vrei?

-Nu,mulțumesc.Vrei să-mi spui ce dorești să știi ca să mă pot întoarce la lucru?

-O cunoști bine?

-Pe cine? întrebă Axia prefăcându-se că nu înțelege.

-Pe moștenitoarea Maidenhall,bineînțeles.

-La fel de bine ca oricine.Ea te interesează? Tot aurul ăla?

-Da,tot aurul ăla,spuse el privind-o serios și scuipând un sâmbure de vișină pe pământ.Dar vreau să știu despre ea.Ce aș putea să fac pentru ea sau să-i dau ca să-i facă plăcere? Axia îl privi o clipă.

-Și de ce ai vrea să-i faci plăcere?

Expresia de pe chipul lui se schimbă făcându-l să devină,dacă acest lucru era posibil,și mai frumos.Dacă s-ar fi uitat la o altă femeie așa,Axia era sigură că aceasta s-ar fi topit ca o lumânare.Aplecându-se spre ea,îi șopti cu o voce care era la fel de superbă ca fața și trupul lui.

-Haide,spune-mi,zise el seducător,ce dar să-i fac ca să-i placă?

Axia îi aruncă un zâmbet dulce.

-O oglindă cu două fețe? Acest lucru însemnând,bineînțeles,că el se putea vedea pe sine când Frances se privea în ea.Bărbatul începu să râdă,dar se opri brusc,dându-și seama că,făcând zgomot,ar fi putut atrage atenția asupra lor.Aruncând ultimele câteva vișine,spuse:

-Am nevoie de un prieten.De fapt,îmi trebuie un partener în treaba asta.

-Eu? întrebă ea prefăcându-se inocentă și,când el încuviință,adăugă.Și ce primesc în schimb dacă te ajut?

-Începi să-mi plăci.

-Din moment ce eu nu simt același lucru față de tine,te-aș ruga să spui ce ai de spus ca să ne putem despărți.

-Du-te,spuse el.Du-te și lasă-mă.Mâine voi fi aici.Poate o să te văd atunci.Poate nu.Axia era intrigată.

-Ce-mi dai dacă te ajut? Moștenitoarelor nu li se ofereau niciodată bani; ele îi dăruiau.

-Bogații ce nici n-ai visat.

Ah,aurul Maidenhall,și argintul,și pământurile,și vapoarele,și depozitele,și...,își spuse ea.

-Nu,nu mă privi așa,zise el.Nu-ți vreau răul.Vreau doar să...

Ezită și o privi ca și cum ar fi cântărit-o.

-Vrei s-o ai pentru tine,nu?

Când,peu o fracțiune de secundă,îi văzu ochii plini de uimire,ea știa că ghicise.Dar n-ar fi fost primul; era unul din miile care voiau să se însoare cu aurul Maidenhall.Se hotărî să-l lase să creadă că era primul care se gândise la așa ceva.De ce angajase tatăl ei un bărbat care arăta așa? se întrebă ea din nou.

Un bărbat care credea că toate femeile ar fi făcut tot posibilul să-i dea orice.

Axia zâmbi.

-Ești,într-adevăr,ambitios.Dar e deja logodită.

-Da,păi...,zise el și scoase puțin pumnalul din teacă.Axia tresări de spaimă o clipă,dar apoi își dădu seama că era un gest inconștient din partea lui și se îndoia că el era conștient că avea o armă în mână.

-Înțeleg,zise ea.Ți-ai pus în cap ca,pe drum să o faci să se răzgândească și să-ți declare dragoste.

-Crezi că acest lucru ar fi posibil? întrebă el și acesta fu cel dintâi lucru sincer pe care i-l spusese.Ea fu cât pe ce să-l bată pe braț înțelegătoare.

-Frances o să te placă foarte mult,spuse ea râzând în sinea ei de acea minciună, căci Frances ura orice era la fel de superb ca ea.

Îi plăcea să fie înconjurată de lucruri urâte ca să strălucească și mai mult.

-Deci ai venit să te însori cu moștenitoarea Maindehall? Familia dumitale trece printr-o perioadă grea,nu? Ochii lui sclipiră.

-Am știut că pot avea încredere în dumneata,încă de când te-am văzut stând acolo,cu pensula în mână,am știut că ești o persoană demnă de încredere.O să fim foarte buni prieteni.Vei călători cu ea?

-Ah,da.De fapt,suntem verișoare.

-Da,spuse el zâmbind.Și eu am veri bogați.

-Spune-mi,ăăă...nu știu cum te cheamă.

-James Montgomery,conte de Dalkeith.Un titlu,dar vai,nici pământ,nici aur.Iar dumneata ești...?

-Maidenhall,firește,dar vai,eu sunt doar Axia Maidenhall.

-Un nume neobișnuit pentru o tânără neobișnuită.Acum spune-mi ce să fac ca s-o impresionez.Să-i dăruiesc ceva,poate.Sonete închinare frumuseții ei? Un fruct rar? Trandafiri galbeni,poate? Hai,spune-mi,dă-mi un indiciu.Nimic nu e prea greu de obținut.

-Margarete,spuse Axia fără nici un pic de ezitare.

-Margarete? Niște flori atât de umile?

-Da.Lui Frances nu-i plac lucrurile care rivalizează cu frumusețea ei.Trandafirii reprezintă un rival,în timp ce margaretele sunt un cadru perfect pentru a-i scoate în evidență strălucirea.

-Ești foarte deșteaptă,nu?

-Cei ca mine trebuie să fie deștepți ca să supraviețuiască.El îi zâmbi.

-Da,ne înțelegem foarte bine.

-O mantie căptușită cu margarete,zise Axia.Să-i fie pusă pe umeri când stă cu ochii închiși.Nu-i așa că e romantic?

-Da,foarte,spuse el privind-o speculativ.Îmi spui adevărul?

-Jur că moștenitoarei Maidenhall îi plac foarte mult margaretele.

-Și de ce ești gata să mă ajuți? Ea lăsă capul în jos sfioasă.

-O să mă lași să pictez portretele celor din familia ta săracă?

-Da,spuse el zâmbind.Și o să te plătesc bine.Am o soră geamănă.

Axia continuă să-și țină privirea plecată pentru ca el să nu vadă ce părere avea despre vanitatea lui,bănuind că își trăda propria verișoară doar ca să facă portretul unei frumuseți lipsite de importanță.

-Îmi faci o mare cinste,domnule conte.

-Poți să-mi spui Jamie,zise el și se aplecă de parcă ar fi intenționat să o sărute pe gură,dar ea întoarse capul,asa că el o sărută pe obraz.

-Asta nu face parte din înțelegerea noastră,spuse ea sperând că o imitase bine pe Frances refuzându-și al doisprezecelea pretendent din ziua aceea.Nu încă,adăugă ea,după care se depărta repede de el,întorcându-se la șevalet.

Cu coada ochiului îl văzu alergând prin livadă,foarte repede pentru un bărbat de talia lui.Luând o pensulă,o ținu apropiată de pânză,dar nu putea picta pentru că râdea prea tare.Abia aștepta să vină a doua zi,când el avea să afle adevărul,și anume că era moștenitoarea,în timp ce Frances nu era decât o însoțitoare săracă și plătită.Dar,în timp ce râdea,trupul începu să-i tremure.Teama înlocui hohotele

de răs.Dacă acel James Montgomery pătrunsese atât de ușor pe proprietate,la fel puteau să facă și alții,oameni care îl urau pe tatăl ei dintr-un motiv sau altul (și aceștia erau o mulțime),oameni care ar fi vrut să o răpească pentru a cere recompensă.Oameni care...Acum stătea în fața șevaletului,iar în clipa următoare, se prăbuși la pământ leșinată.

Așa cum promisese,Jamie le scrise surorilor sale în seara aceea.Ce să le spun? se întrebă el luând o pană și apoi zâmbi.Vor o poveste,așa că o să le ofer una.Un bărbat care trebuie să se chinuie să ajungă la fată,aceasta fiind neînchipt de frumoasă,cum era Frances Maidenhall.

Scumpele mele surori,

Am văzut-o.Ceea ce am învățat când încercam să scap de torturile lui Edward mi-a fost de folos când m-am folosit de o creangă pentru a sări peste un zid înalt.Cu câinii m-am descurcat ușor după ce am împrumutat o haină din coliba grădinarului.A fost o aventură demnă de Joby!

Moștenitoarea Maidenhall era în grădină unde stătea să i se facă portretul, nemișcată ca o statuie și la fel de perfectă ca Venus.Nu mă miră că tatăl ei o ține încuiată,căci frumusețea ei extraordinară valorează mai mult decât pietrele prețioase.Nu i-am vorbit,ci doar am privit-o,scăldându-mă în strălucirea ei și bucurându-mă de frumusețea ei.

Jamie se opri din scris.Da,era bine.Aventură și romantism.Ce altceva mai trebuia să le facă să nu se mai îngrijoreze? Ah,da,să le asigure că avea să aibă puțin ajutor.

Am stat de vorbă cu fata care îi făcea portretul.Parcă era o vrăbiuță prinsă în capcană,dar era abilă la vorbă și mă va ajuta să o cuceresc pe moștenitoare.După ce se va termina totul,o voi aduce pe această vrăbiuță să vă facă portretele.

Cu toată dragostea,James.

Rhys își amintea cum,odată,în Franța,fusese ținut la distanță cu furca de nevasta unui fermier,dar apoi apăruse Jamie,care îi zâmbise și,câteva minute mai târziu, ea scotea sticle de vin și le oferea paturi moi pentru noapte.Sau cel puțin un pat moale.Lui Jamie.Lui Rhys și lui Thomas le arătase podeaua.Dacă Jamie ar fi fost alt gen de om,ar fi putut profita de pe urma acestui lucru,dar nu o făcea.Era politicos și curtenitor și refuza majoritatea ofertelor care i se făceau.

-N-ar fi corect față de soțul ei,spusese de multe ori,o afirmație care făcea pe orice bărbat aflat în apropiere să râdă în hohote.Cât stătuseră la Curte,Jamie ar fi trebuit să fie foarte ocupat,din moment ce puține fuseseră femeile căsătorite sau

nu, care nu încercaseră să-l aducă în paturile lor, dar, de cele mai multe ori, el le refuzase. În nici un caz pentru că ar fi fost înfumurat sau burlac convins, dar, pur și simplu, era precaut.

-Încerc să nu mor pe câmpul de luptă, așa că de ce să risc să mor pentru o noapte petrecută cu o femeie măritată? întrebă el. Sau să mă trezesc cu tatăl vreunei fecioare după mine? Și nu-mi pot permite să am amante.

Oricât de apropiat ar fi fost de oamenii lui, oricât de multe ar fi pățimit împreună, ei știau foarte puține lucruri în legătură cu viața amoroasă a lui Jamie.

Uneori, patul îi era gol noaptea la rând și ziua următoare căsca tot timpul, dar el nu spunea nimic nici despre locul unde fusese, nici cu cine.

Acum, faptul că Jamie se gândea la căsătorie dovedea cât de îngrijorat era în legătură cu situația financiară a familiei.

-Cum arată? întrebă Rhys din nou.

Moștenitoarea Maidenhall. Un personaj legendar, ca Midas sau Cresus. Încă din ziua în care se născuse, unicul copil al unui om a cărui avere era inimaginabilă, ea fusese obiectul închi-puirilor tuturor. *Dacă aș fi la fel de bogat ca moștenitoarea Maidenhall* era ceva ce fiecare persoană din Anglia spusese într-un moment sau altul. Se zvonea chiar că până și regina îl întrebese odată pe un ambasador străin dacă era de părere că era la fel de bogată ca moștenitoarea Maidenhall.

Totuși, nimeni nu spusese vreodată „Dacă aș fi la fel de bogat ca Perkin Maidenhall” pentru că nu avea nici un farmec, mai ales că zgârcenia acestuia era bine cunoscută. Povestirile legate de acest lucru erau legendare. Se spunea că purta același costum de haine până când îl zdrențuia și era foarte slab, deoarece nu voia să cheltuie bani pentru a se hrăni. Nu avea nici un fel de plăceri, nu își pierde timpul cu jocuri. Se spunea că se însurase o dată (pentru că tatăl miresei nu voia să-i vândă o bucată de pământ care se afla între alte două bucăți care îi aparțineau deja), se culcase o singură dată cu ea și fiica lui rezultase din această singură noapte. Soția i-a murit la câteva zile după ce născuse.

Nu, puțini îl invidiau pe Maidenhall însuși, o invidiau numai pe fiica lui, o fată fără mamă care nu fusese văzută niciodată în public și care trăia în spatele unor ziduri înalte din sudul Angliei. Nici chiar sătenii din vecinătatea moșiei unde locuia ea nu o văzuseră vreodată. Iar dacă cineva de pe moșie vorbea despre ea, ”dispărea” curând, fiindcă Maidenhall avea spioni peste tot.

-Da, spune-ne, zise și Thomas. De obicei, îl lăsa pe Rhys să afle ce voia să știe, dar de data aceasta, tăcerea lui Jamie necesita măsuri drastice.

-E ca o vrăbiuță drăguță, zise Jamie cu privirea pierdută în gol. Ochi mari, căprui, care pot privi printr-un bărbat, piept mare, mișcări iuți și sigure ca ale unei

vrăbiuțe,spuse el și un zâmbet i se așternu lent pe față.Și are o limbă la fel de ascuțită ca ciocul unei vrăbiuțe.Ar putea face un bărbat să sângereze cu limba ei. Rhys și Thomas se arătară șocați,rămânând cu gurile căscate.Rhys își recapătă primul glasul.

-Te-ai îndrăgostit de moștenitoarea Maidenhall? Jamie se uită la ei de parcă ar fi fost nebuni.

-Axia? Imediat,însă,își dădu seama că vorbea prea mult.Unele lucruri trebuiau ținute sub tăcere.

-Dragoste? Dragostea n-are nici o legătură cu asta.Trebuie să însoțesc o femeie la...

-Vrăbiuță cu pieptul mare,eh? spuse Rhys râzând și trăgându-i un ghiont lui Thomas.Cred că o să mâncăm bine iarna asta dacă el a pus ochii pe moștenitoarea Maidenhall.Thomas nu zâmbi.

-Cine e Axia?

-O să mă ajute să o cuceresc pe moștenitoare,spuse Jamie încruntat.

-Bine,dar credeam că vrăbiuța cea dolofană e moștenitoarea,spuse Rhys nedumerit.

-Nu,spuse Jamie privind în halbă.Pe moștenitoare o cheamă Frances și e frumoasă ca o rază de soare.Nu știu dacă am văzut vreodată o femeie mai perfectă:păr auriu,gene ca niște evantaie,obraji trandafirii,o gură minunată,o bărbie perfectă.E o zeiță în alb și roz.Rhys se chinuia să priceapă.

-Vorbele tale nu coincid cu tonul.Descrii o minune a naturii,dar vorbești de parcă ar fi o zgripturoaică.A,spune-mi,cum ar putea o femeie care arată așa să descurajeze un bărbat?

-Nu știe nici să scrie,nici să citească,spuse Jamie.Îi place să stea să i se facă portretul.E...Rhys izbucni în râs.

-O adevărată femeie.Poate o să încerc eu dacă tu ești prea bun pentru ea. Jamie îi aruncă o privire care îl făcu pe Rhys să încremenească.

-Trebuie să fac ceea ce trebuie.Trebuie să mă gândesc la surorile mele și,dacă această femeie poate fi cucerită,o voi face.

-Nu cred că e o sarcină chiar atât de îngrozitoare.

-N-ai văzut cât e de frumoasă,spuse Jamie.Va fi nevoie de o curte extraordinară. Cu așa ceva e obișnuită.

-Spre deosebire de vrăbiuța ta cu pieptul mare? întrebă Thomas privindu-l pe Jamie cu atenție.Thomas era mai mare decât Rhys sau Jamie,ei aveau sub treizeci de ani.El,însă,la cei aproape patruzeci de ani ai săi,văzuse destule pentru a ști să se atașeze de un om ca Jamie.Odată ce James Montgomery se gândea la

o persoană ca fiind a „lui”,avea grijă de ea,făcând orice sacrificii dacă era nevoie.Jamie zâmbi.

-Ah,să fii liber,zise el.Să fii fiul unui fermier și să te însori cu cine dorești,spuse el apoi și ridică halba.Pentru libertate,zise după aceea și dădu halba pe gât.

Rhys și Thomas se priviră înainte să bea.Chiar dacă erau de multă vreme cu Jamie,nu îl înțeleseseră niciodată.Era unul din puținii oameni care o văzuseră pe moștenitoarea Maidenhall și se plângea de faptul că aceasta era frumoasă.

-Pentru libertate,spuseră și ei și băură.

CAPITOLUL 5

-L-ai văzut? întrebă Axia roșie la față de furie.

-Nu,zise Tode curățându-și unghiile cu un cuțit,fără să arate cât de tulburat era.

Când unul din grădinari o adusesse în casă,lui Tode aproape că i se oprise inima în loc când o văzuse nemișcată.O clipă crezuse că era moartă.Pusese să fie dusă în camera ei,unde zăvorâse ușa și trimisese după doctorul din sat.Dar când își dăduse seama că Axia doar leșinase,nu îi mai dăduse voie omului să intre la ea.În schimb,îi dăduse Axiei să bea ceva și o pusese să-i povestească totul.În timp ce ea vorbea,el făcea tot posibilul să-și ascundă teama,căci acel individ ar fi putut să-i facă vreun rău.

-Nu merge,umblă țanțoș,spunea Axia care acum își revenise complet și se plimba agitată prin încăpere.Se leagănă.Dă umerii înapoi și calcă într-un fel de parcă toată lumea ar fi a lui.De ce? Pentru că e conte? Ha! Tata înghite doi conți pe zi la micul dejun.

-Nu-i de mirare că e coleric,spuse Tode.Axia nici măcar nu zâmbi.

-Ar fi trebuit să-l vezi cum murea după scumpa verișoară Frances.Ți s-ar fi făcut greață.Tode se îndoia de acest lucru,dar nu spuse nimic,mai ales că tindea să fie de acord cu ea în legătură cu Frances.

-Ai procedat bine când i-ai spus că ea e moștenitoarea.Ar fi putut să te răpească.

-Nu,nu,nu el.Nu James Montgomery.El vrea să se însoare cu mine.Cu ea.Adică să se însoare cu aurul ei,spuse Axia trântindu-se pe un scaun.De ce pe mine nu mă vede nimeni? Tata mă ține închisă de parcă aș fi făcut ceva rău.Până și criminalii au mai multă libertate decât mine.

-O moștenitoare sau o tânără de condiția ta nu își alege singură soțul,zise el încercând să strecoare puțină rațiune în furia ei.

-Așa e,dar nici nu sare nimeni zidul să o vadă doar.Adică să o vadă cum sclipește.Uneori îi sunt recunoscătoare tatălui meu.Ce or crede ei,zise ea făcând un semn cu mâna pentru a indica vag oamenii de dincolo de zidurile

grădinii,oameni pe care nu-i cunoscuse niciodată,ce vor ei să fac toată ziua?

Tode știa că,din când în când,trebuia să-și joace rolul de bufon.

-Că mănânci limbi de păsări colibri cu sos de perle.Că îți petreci după-amiezele numărându-ți bijuteriile.Că alegi în fiecare zi mățasuri pentru toalete noi.

Axia nu râse,ci îl privi furioasă.-Tu spui adevărul acum.

-Sunt plătit să te fac să râzi și ce e mai comic decât adevărul?

El făcu apoi un efort să se desprindă de perete,căci picioarele îl supărau rău de tot în ziua aceea.

-Poftim! Stai jos,spuse ea îmbufnată,știind că lui nu-i plăcea să-i arate compătimire.Mă superi când te smiorcăi așa.

-Atunci,te rog să mă ierți dacă te supăr,zise el și se așeză pe un scaun în mica încăpere nu foarte sărăcăcioasă.

Perkin Maidenhall cumpăraseră proprietatea pentru că făcea parte dintr-o bucată mai mare de pământ pe care o voia.Când i se născuse fiica,o trimisese să locuiască acolo,ascunsă în spatele acelor ziduri înalte.În cei nouăsprezece ani care trecuseră de la naștere,ea nu avusese decât doi tovarăși: Tode și Frances.

Când venise acolo Tode avea doisprezece ani și dusese o viață plină de durere și teamă,așteptându-se cam la același lucru și în dosul zidurilor proprietății Maidenhall.Dar Axia,care nu avea decât opt ani și era mai degrabă o mică adultă decât un copil,se atașase de el și îi oferise tot ce avea mai bun moșia.Sub îngrijirea ei iubitoare el învățase să râdă și descoperise ce însemnau căldura și bunătatea.Era nepotrivit să spună că iubea.

-Acest Montgomery trebuie să te însoțească,sau,mă rog,pe Frances,mâine? o întrebă Tode și ochii lui,singura trăsătură cu adevărat frumoasă,licăriră când o tachina încercând să-i distragă atenția de la realitățile vieții.

-Pe Frances,pe mine,ori pe tine,spuse ea furioasă.Nu vrea decât aurul Maidenhall.Dacă ți-aș pune o perucă,ar cădea în genunchi și ți-ar declara că te iubește.

-Mi-ar plăcea să văd asta,zise Tode,trecându-și degetul mare peste cicatricile de pe gât.Nu multă lume știa că,de la claviculă până la jumătatea pulpei,era perfect,fără nici o cicatrice,fără nimic rupt.Deodată,Axia se dezumflă și se prăbuși pe un scaun,dând capul pe spate și luând o expresie de mare tristețe.

-Oare așa o să fie pe parcursul acestei călătorii? O să fiu curtată și mințită de toți bărbații de-aici până la Lincolnshire? Oare tineri frumoși or să mă tragă în dosul tufelor și or să-mi înșire vorbe false de iubire în speranța că vor pune mâna pe averea tatei? zise ea și pufni cu dispreț.Dacă ar ști ei! Tata nu plătește pentru nimic.I se plătește pentru tot.Numai fiul unui bogătaș,ca Gregory Bolingbrooke,

ar putea să-și permită să plătească suficient de mult ca să se însoare cu aurul tatei. Tode nu o întrerupse, căci era cu totul de acord cu ea, însă niciodată nu i-o spusese. Acest lucru ar fi făcut-o să se simtă mai rău. Niciodată în viața ei nu ieșise de pe proprietatea aceea. Crescuse înconjurată de oameni care erau plătiți (cât mai puțin posibil) de tatăl ei. Și unii primeau bani în plus dacă o spionau și îi spuneau lui tot ce făcea. Pentru el, ea era un obiect de preț și nu voia să piardă ceva atât de valoros ca virginitatea ei în favoarea unui servitor amărât.

Drept urmare, în clipa în care Axia părea să țină la vreun bărbat, acesta era îndepărtat. Datorită faptului că prietenii ei cu alte femei ar fi putut să o influențeze, și acestea erau îndepărtate imediat cum vedea vreun semn de atașament. În afară de Frances, numai Tode reușise să rămână lângă ea. Poate că nimeni nu își putea închipui că Tode ar fi putut inspira dragostea unei alte ființe omenești. Adevărul era, însă, că Tode era singura persoană pe care o iubea Axia.

-Ah, Tode, spuse ea cu disperare în glas. Știi tu ce mă așteaptă în această căsătorie?

El se bucura că ea privea spre tavan (care trebuia retencuit), căci altfel, i-ar fi văzut disperarea din ochi. Știa de o mie de ori mai bine ca ea ce o aștepta.

-Nu o să fie dragoste. Nu, nu sunt naivă. Faptul că am fost o prizonieră toată viața m-a îmbătrânit. Trebuie să fie ceva în neregulă cu acest Gregory Bolingbrooke de tatăl lui trebuie să-i plătească tatei ca să se însoare cu mine. Nu pot să mă gândesc la o viață plină de dragoste alături de un tânăr sănătos. Mă întreb dacă vom avea copii. Când ea lăsă brusc capul în jos și se uită la Tode, el întoarse privirea pentru ca ea să nu-i vadă ochii.

-Nu-mi spune! strigă ea. Nu vreau să știu. Se ridică brusc de pe scaun.

-Aș vrea să trăiesc măcar o dată în viață. Aș vrea să mă uit în ochii unui bărbat și să văd că mă iubește sau mă urăște pentru mine însămi, nu pentru aurul tatălui meu. Nu sunt Frances care abia așteaptă să spună că e verișoara celei mai bogate moștenitoare din țară. Știi că prefer mai degrabă să stau de vorbă cu bucătăreasa decât cu bătrânii ăia pe care îi trimite tata să mă viziteze, în ochii lui Tode apăru un licăr.

-Tu, draga mea Axia, ai vorbi cu oricine de dincolo de zidurile astea, ai pune întrebări oricui.

-Ah, să văd lumea, zise ea învârtindu-se. Asta mi-ar plăcea, să văd lumea.

Oh, Doamne, cât mi-ar plăcea să pictez lumea, spuse ea și încetă să se mai învârtească. Dar, ca s-o văd așa cum trebuie, ar trebui să fiu o persoană obișnuită, ca...ca Frances. Da, să fiu obișnuită, așa ca Frances, asta mi-ar plăcea.

Tode trebui să-și muște limba ca să nu facă un comentariu. Se forță din nou să nu

spună ce părere avea despre Frances. Când avea doisprezece ani, Axia primise o scrisoare de la tatăl ei în care acesta îi spunea că îi trimite o verișoara de treisprezece ani să-i țină tovărășie. Axia fusese atât de bucuroasă, încât îl făcuse pe Tode gelos și își petrecuse luni de zile ca să întoarcă proprietatea cu susul în jos în vederea pregătirii pentru sosirea lui Frances. Axia se mutase din camera ei, cel mai frumos dormitor din casă, și îl remobilase complet pentru verișoara ei. Când Tode protestase în fața acelei extravagante, Axia spusese: „*Dacă nu-i va plăcea aici, nu va sta*” -de parcă acest lucru ar fi pus capăt discuției. Și, chiar dacă trăia cu teama de a-și nemulțumi tatăl, făcându-și o regulă din a nu-i cere nimic pentru sine, nu ezita nici o clipă să ceară ceva pentru o persoană care se afla în grija ei. Astfel, înainte de sosirea lui Frances, se ceruseră perdele noi, un baldachin nou, perne noi pentru camera acesteia. Și, cu cât ziua se apropia mai mult, cu atât Axia nu-și mai încăpea în piele de nerăbdare.

Dar în ziua sosirii lui Frances, Axia nu se vedea nicăieri. După multe căutări, Tode o găsi cocoțată într-un măr.

-Dacă n-o să-i placă de mine? șoptise ea. Dacă n-o să mă placă, o să-i spună tatei și el o să mi-o ia. Fusese nevoie de multă muncă pentru a o convinge că nimeni nu putea să nu o placă înainte ca Axia să coboare și să-și întâmpine verișoara.

Dar Frances nu o plăcuse pe Axia. Tode, mai cunoscător decât Axia și mai călit în primii doisprezece ani oribili de viață, vedea că Frances învățase să obțină ce putea când putea și, datorită faptului că Axia era dornică să-i facă pe plac, reușea să obțină foarte multe. Nu era de mirare că acel James Montgomery credea că Frances era moștenitoarea, deoarece ea se îmbrăca așa cum credea că era firesc pentru cineva înrudit cu moștenitoarea Maidenhall: se îmbrăca, mânca, trăia. Și, cu cât dădea mai mult Axia, cu atât Regina Frances părea să creadă că toate i se cuveneau. În cei șapte ani care trecuseră de la sosirea lui Frances acolo, Tode încercase de multe ori să o facă pe Axia să nu-i mai dea atâtea, cerându-i tatălui ei orice dorea Frances, indiferent dacă era vorba de portocale iarna sau o nuanță deosebită de mătase, dar Axia dădea din mână și zicea, dacă o face fericită, de ce să nu-i dăm? Tata își permite. Tode, însă, știa că Axia, atât de însingurată, după ce trăise izolată toată viața, avea să fie întotdeauna o fetiță care se va teme să nu fie lăsată singură printre străini. Și, în toți acești ani, deși Frances nu-i răspunsese sentimentelor, Axia nu încetase să aibă grijă de ea. Singurul mod în care Axia o pedepsea pentru lipsa ei de recunoștință era să facă remarci înțepătoare și să se prefacă întotdeauna că nu îi pasă. Și, își spuse Tode zâmbind, mai făcea câte o glumă proastă, din când în când, ca atunci când pictase o femeie urâtă pe una din oglinzile lui Frances sau când îi pusese margarete sub pernă, fiindcă margaretele

o făceau pe Frances să strănute. Tode reveni brusc la realitate când Axia îl privi uimită.

-O să fiu Frances.

-Ah, da firește. O să-ți acoperim toți pereții cu oglinzi ca în camera ei și o să luăm toate cărțile alea îngrozitoare care îți plac atât de mult. Și, desigur, vor trebui să dispară și picturile tale. Și... Se întrerupse brusc.

-Rogu-te, și Frances cine va fi? Dar știa răspunsul chiar în clipa aceea.

-Nu! Tatăl tău...

-Nu va ști, nu-i va păsa. O să-i spun că am făcut-o ca să-i protejez avutul. Dacă va fi răpită moștenitoarea Maidenhall, atunci Frances cea lipsită de valoare va fi captivă, nu eu. Și sunt sigură că le va spune adevărul foarte repede celor care o vor captura. Dar asta nu ne va interesa, din moment ce vom fi protejați. N-o să fie nici un pericol.

-Asta e din cauza aceluia Montgomery, nu? El ți-a băgat ideea asta în cap.

-După mine, poate să-l ia naiba. N-are nici un pic de onoare, nici pic de respect.

Tode știa prea bine ce simțea Axia pentru bărbații sau femeile care doreau să fie în preajma ei numai datorită banilor. Odată spusese despre Frances: „*Cel puțin prietenia ei nu poate fi cumpărată. Am încercat*”.

Ducându-se lângă scaunul lui, ea își sprijini mâinile pe brațele acestuia și își apropie fața de a lui. Era singura persoană din lume care nu simțea repulsie când îl vedea și, când se apropia atât de mult, îl făcea să se simtă cuprins de un val de dragoste.

-Nu-ți dai seama? spuse ea. E singura mea șansă. Unica mea șansă. Aș putea călători ca însoțitoarea săracă a verișoarei mele bogate.

-Într-adevăr săfacă dacă ai mai puțin ca Frances, spuse el cu niște ochi blânzi ca de căprioară. Axia nu era străină de dragostea pe care i-o purta Tode și, când era nevoie, se folosea de ea pentru a obține ce voia de la el, căci era principalul spion al tatălui ei. Îi aruncă un zâmbet dulce.

-Totul depinde numai de tine.

-Fugi de-aici, zise el. Crezi că poți să mă convingi să fac orice. E periculos. Furia tatălui tău e...

-Cât de mare ar fi furia lui dacă aș fi răpită de niște tâlhari de drumul mare în schimbul unei recompense? întrebă ea și, uitându-se la el, își coborî glasul, sperând că el nu avea să surprindă golul din logica ei, din moment ce, numai cu câteva clipe înainte, spusese că avea să fie în siguranță. Cum te-ai simți când tata ar refuza să plătească și ei m-ar ucide? Când îi văzu licărul din ochi, știu că învinsese. Bătând din palme, începu să râdă și să danseze prin cameră.

-Nimeni n-o să știe cine sunt! Bărbații n-or să se mai holbeze la mine așa cum fac cei proaspăt angajați de tata.Nimeni n-o să se mai uite la mâncarea și hainele mele,întrebându-se dacă mă îmbrac în mătăsuri la culcare sau nu.Nimeni n-o să-mi maucântărească fiecare cuvânt pentru că l-a rostit cea mai bogată moștenitoare din Anglia.N-o să mai primesc câte trei cereri în căsătorie pe zi.

Tode zâmbi.Axia exagera,firește,dar declarațiile de dragoste erau aruncate peste ziduri în mod regulat.Tineri îi cântau cântece de dragoste de partea cealaltă a zidurilor.Scriau sonete în care preamăreau frumusețea Axiei și spuneau că o zăriseră într-un vis sau „de departe” ori se urcaseră în pom,de unde o priviseră și se îndrăgostiseră nebunește de ea.De fiecare dată când auzea aceste lucruri, Frances spunea: probabil că m-au văzut pe mine.

-Frances o să fie de acord? întrebă Tode încet.Știi doar cum îi place să te supere.
-Dacă o să fie de acord? întrebă Axia uluită.De acord! Mă întrebi dacă o să fie de acord să aibă tot? Să aibă și aurul și frumusețea? Mă întrebi dacă asta vrea? Râse încântată.

-Las-o pe Frances în seama mea.

-Domnul să se îndure de ea,spuse Tode încet ca să nu fie auzit.

Frances ascultă în tăcere ce spunea Axia.Camera ei,care era pe jumătate cât a Axiei,avea pereții plini de desene și portrete ale ei,fiecare în câte o ramă scumpă.

-Vrei să fii tu? întrebă ea cu nasul în vânt.Să-mi risc viața când orice tâlhar din țară încearcă să pună mâna pe aurul tatălui tău? Axia oftă.

-Știi foarte bine că tata nu m-ar fi trimis la un asemenea drum dacă aș fi fost în pericol.Frances zâmbi ușor.

-Nu-i nici un pericol pentru tine,poate,dar dacă eu o să fii moștenitoarea,o să fii,oare,în siguranță?

-Siguranță? Vorbești de parcă cine știe ce bandiți înarmați cu săbii or să ne atace caravana.Știi că tata trimite niște oameni care să mă însoțească.Să ne însoțească.Nimeni nu ne va cunoaște.Iar cei câțiva de aici nu vor spune nimic.Nu îi pasă nimănui,zise ea cu amărăciune.Și,în plus,știa foarte bine că avea să-i lase lui Tode suficienți bani pentru a-i plăti pe toți angajații să nu vorbească nimic.

-Frances,nu va fi un cortegiu regal,continuă Axia.Știi cât de zgârcit e tata,toată Anglia o știe.Caravana noastră va fi,fără îndoială,atât de sără-căcioasă,încât nimeni n-o să știe de averea tatei.Or să creadă că eu,tu,ești fiica unui negustor obișnuit,nici mai mult,nici mai puțin.E singura ta șansă...

-Încetează! zise Frances ridicând mâna și,înde-părtându-se puțin de verișoara

ei,se uită pe fereastră o clipă,după care se întoarce din nou și pe chipul ei se putea citi răceala.Întotdeauna obții ceea ce vrei,nu-i așa,Axia?

-Cum poți să-mi spui așa ceva? Trăiesc ca o prizonieră.

-Prizonieră! Ha! Habar n-ai ce înseamnă închisoarea până când nu ești săracă. Așa cum a fost și încă mai este familia mea.Dar tu ai avut întotdeauna totul la nas.Dacă ai vrut ceva,n-a trebuit decât să-i ceri tatălui tău și el ți-a dat imediat. Iar aici cuvântul tău e lege.

Axia își ținu pumnii încleștați,fără să spună nimic însă.Tot ce spunea Frances era adevărat: Axia nu știa nimic despre sărăcie.În vreme ce oamenii erau înfometăți, ea trăia în lux și,totuși,nerecunoscătoare,voia libertate.Frances știa întotdeauna ce să spună ca să o facă să se simtă vinovată.

-Bine,o să te las să vezi cum e să n-ai nici o putere,spuse Frances apoi,când Axia nu răspunse.

-Putere? Crezi că eu am putere aici? Frances începu să râdă.

-Ești regină aici și tu habar n-ai.

-Tu ești cea care flirtează cu grădinarii,îi tachinează pe grăjdari,cea care...

-Este tot ce am! Nu-ți dai seama? Tu nu trebuie să spui nici măcar „Deschide ușa” pentru ca aceasta să ți se deschidă.Nu vezi că toată lumea știe cine ești și sare să-ți satisfacă toate dorințele.

-Trăiesc cât se poate de modest,dar am auzit...

-Ai auzit! Ah,Axia,ești atât de naivă încât îți închipui că poveștile sunt adevărate.Bine,o să vedem cum o să te descurci ca persoană de rând,dar te previn,odată ce începem jocul ăsta,o să-l ducem la bun sfârșit.Eu voi fi moștenitoarea Maidenhall până vom ajunge la destinație.Dacă vii la mine peste o săptămână sau chiar peste o zi să-mi spui că vrei să fii din nou tu însăși,o să neg că știi despre ce e vorba.Numai cu condiția asta voi accepta.

Axia ridică din sprâncene.

-Crezi că e ușor să fii un personaj legendar,să nu știi niciodată cine ți-e prieten și cine,dușman? Acum trei ani aproape că am fost răpită.Crezi că e bine să trăiești cu teamă zi de zi?

-Așa cum trăiesc eu de frica ta? Nu trebuie decât să-i scrii tatălui tău să-i spui să mă trimită de-aici și voi fi iarăși săracă.În momentul ăsta,banii cu care tatăl tău mă plătește ca să stau aici sunt trimiși tatălui meu și surorilor mele mai mici.

Când am venit aici să stau cu tine am renunțat la orice șansă de a face o partidă bună; stând aici închisă cu tine,n-am cunoscut pe nimeni potrivit.Dar poate că surorile mele or să reușească să o facă datorită sacrificiului meu.

-N-o să te alung,spuse Axia încet,așa cum o făcuse de multe ori până atunci,dar

Frances nu o credea niciodată. De fiecare dată când avuseseră o neînțelegere, Frances spusese:

-Acum o să mă alungi și familia mea și cu mine o să murim de foame. După câtva timp, Frances zâmbi strălucitor.

-Poate ar fi bine să încheiem o înțelegere financiară. Nu cred că îți închipui că sunt atât de proastă încât să-mi risc viața degeaba. Axia zâmbi.

-Dacă vrei să spui că mi-aș fi închipuit că ai face ceva pentru mine din prietenie, nu, sinceră să fiu, așa ceva nici nu mi-a trecut prin cap. Mi-am permis să alcătuiesc o listă de posibile plăți, zise ea desfășurând un pergament.

Frances își aruncă privirea pe el și apoi zâmbi.

-Nu e deloc de ajuns. Nu-mi risc viața pentru o sumă atât de mică.

Ca întotdeauna, Axia era pregătită pentru acest lucru.

-Nu vrei să ne așezăm? o întrebă ea cu oboseală în glas.

Târguielile cu Frances durau mult întotdeauna. Câteva ceasuri mai târziu, aur, bijuterii, haine și chiar profituri obținute din pământuri care aparținuseră mamei Axiei, erau în posesia lui Frances. Adevărul era că Axia se așteptase să plătească mult mai mult. Ridicându-se, Axia strânse pergamentul.

-N-o să-ți placă să fii în locul meu, spuse ea în cele din urmă.

-Nici ție să fii în locul meu, zise Frances. Apoi, șovăitor și foarte, foarte repede, își strânseseră mâinile. Târgul era încheiat.

CAPITOLUL 6

Jamie nu era deloc într-o dispoziție bună.

Acasă, râzând și glumind cu surorile lui, ideea de a încerca să câștige mâna unei tinere bogate i se păruse excelentă. Venise vremea să se însoare; nu era împotriva. Se săturase să tot doarmă pe pământ sau în hanuri pline de păduchi. Ar fi vrut să răscumpere ce vânduseră tatăl și fratele lui, dar pentru asta era nevoie de bani. Așa că o soluție păruse să fie cea de a face o fată protejată să aibă impresia că îl iubește, că îl iubește atât de mult încât și-ar implora tatăl să o lase să se mărite cu un alt bărbat nu cu cel pe care i-l alesese el.

Și, firește, își spuse Jamie în vanitatea lui, crezuse că era mai bun decât cel cu care urma să se mărite ea. Era un Montgomery, o familie străveche și, chiar dacă nu avea bani, titlurile sale și sângele aveau să compenseze cu siguranță acest lucru.

Cu o seară în urmă, însă, când le dăduse unor copii jumătate de penny ca să culeagă margarete pentru a fi cusute în interiorul unei mantii, începuse să aibă procese de conștiință. Perkin Maidenhall îi dăduse acea misiune pentru că avea încredere în el. Încredere. Trebuia să apere o femeie de dușmani, nu să devină el

însuși dușmanul ei.Cum putea să le facă așa ceva? se întrebă el.Totuși,nici o clipă nu se întrebese dacă avea să reușească.Oricât de modest se prefăcea a fi,știa că femeile îl plăceau.Dar,de fiecare dată când se gândea să o curteze pe frumoasa Frances,își amintea sentimentul plăcut pe care îl cunoscuse când o ținuse pe Axia sub el.Își amintea sânii ei lipiți de brațul lui,își amintea cum îl priviseră cu dispreț ochii ei căprui.Poate asta îi plăcea la ea,faptul că nu leșina când îl vedea.Stătuse cu spatele drept de parcă ar fi spus „*Valorez ceva!*”.

Numai când se gândea la ea îi venea să zâm-bească,dar zâmbetul nu persista mult.Cum avea să călătorească săptămâni întregi cu ea încercând să o facă pe moștenitoare să-l iubească,lucru care,firește,era dezonorant din moment ce nu o iubea și se îndoia foarte mult că avea să o iubească vreodată,mai ales că ea era logodită cu un altul,mai ales că...

-Fir-ar să fie! zise Jamie.Ce naiba e asta?

Stând călare pe calul său,Jamie se uită în față și se frecă la ochi.Cu siguranță că ce vedea nu putea fi adevărat.Probabil că lumina soarelui din zori îi juca feste.În definitiv cu o seară în urmă stătuse treaz până târziu supraveghind coaserea margaretelor pe mantie (pe care abia putuse să și-o permită),iar acum mantia cu sutele de margarete cusute pe ea se afla împachetată cu grijă și pusă în căruța cu lucruri de care el și oamenii lui aveau să aibă nevoie pe drum.Îi luase foarte mult să se pregătească să dea ochii cu moștenitoarea Maidenhall.

Acum nu-i venea să creadă ce vedea.

-Câte sunt? întrebă Thomas de lângă el.

-Am numărat opt în total,zise Rhys care se afla în partea cealaltă a lui Jamie și,după o clipă,adăugă: parcă ar fi un circ.Jamie nu putu să spună decât:

-Cum voi putea s-o protejez?

În fața zidurilor de piatră ale proprietății se aflau opt trăsurile,dar nu niște trăsurile obișnuite.Șase din ele erau din scânduri de stejar înconjurată cu benzi de fier groase.Și numele Maidenhall era scris cu litere uriașe.Erau niște cutii cu comori pe roți.Nici dacă ar fi angajat un trâmbițaș să anunțe că își transporta averea prin țară,Maidenhall nu ar fi putut fi mai ostentativ.

Cât despre celelalte două mijloace de transport,acestea erau niște trăsurile proaspăt vopsite în roșu și auriu,cu heruvimi pe laturi și perdeluțe.În Țara Sfântă,Jamie văzuse trăsurile care le transportau pe soțiile sultanului și erau mult mai puțin țipătoare.Nimic nu putea anunța mai clar transportarea moștenitoare și zestreii acesteia decât acele trăsurile.

-O să atragem toți tâlharii din regat,spuse Thomas.

-Și toți nebunii care încearcă să o cucerească,spuse Rhys,după care îl văzu pe

Jamie aruncându-i o privire și își dresă glasul. În afară de tine, firește. N-am vrut să spun...

-Într-o bună zi, o să te împiedici în limba aia a ta, Rhys, zise Jamie și dădu pinteni calului. Thomas îl ținu puțin pe loc pe Rhys.

-E într-o dispoziție îngrozitoare astăzi. Ar fi mai bine să fim mai tăcuți amândoi, îi spuse Thomas, după care își urmă stăpânul coborând dealul.

-Probabil că e o criză de conștiință, bombăni Rhys. Conștiința e punctul lui cel mai slab. Apoi începu și el să coboare dealul.

Într-adevăr, lui Jamie îi era greu să-și păstreze controlul. Știa că Maidenhall nu era decât un negustor, probabil unul foarte bogat, dar, totuși, un negustor. Doar nu te puteai aștepta să se priceapă la militarie și strategie, dar să-ți trimiți unicul copil în partea cealaltă a Angliei însoțit de trăsurile care păreau să fie pline de aur era prea periculos. Abia se crăpa de ziuă și, în lumina aceea slabă, văzu niște bărbați, evident vizitii, care începeau să se trezească. Unde erau paznicii? Cu siguranță că nici măcar Maidenhall nu putea să se aștepte ca numai trei bărbați să păzească atâtea trăsurile.

Nu îi trebui mult până să-i vadă: trei indivizi solizi ieșiră din umbra trăsurilor căscând și întinzându-se și imediat Jamie știu că nu-i plăceau. Se părea că Maidenhall făcuse o greșală obișnuită: credea că statura este egală cu forța. Dar Jamie știa că oamenii nu se angajau așa cum cumpărai carnea, la greutate. Cei trei erau la fel de înalți ca el, dar cântăreau jumătate din greutatea lui și Jamie își dădu seama, după felul cum se mișcau, că nu aveau nici un fel de pregătire.

Nu voi face asta, își spuse el, dar știa că se minte pe sine. Nu scria în scrisoarea lui Maidenhall, căci nu îl cunoscuse personal, că îl angaja pe Jamie pentru că era un om de încredere? Nu era de ajuns faptul că Jamie se gândea să-i înșele încrederea încercând să-i cucerească fiica? Dar să o lase cu tot acel aur pe mâinile altora era alt lucru pe care conștiința lui nu îl suporta.

-James Montgomery, se prezentă el descălecând. Așa cum bănuia ce avea să se întâmple, cei trei îi aruncară niște priviri insolente. Lui Jamie îi veni să geamă, căci acele priviri îi confirmau faptul că avea să fie nevoit să le arate cine trebuia ascultat.

-Numai trei sunteți?

-Nu s-a mai plâns nimeni până acum, spuse unul din ei, umflându-și pieptul. De fapt, de obicei, unul e de ajuns, adăugă el și se uită la ceilalți, care zâmbiră îngâmfați. *Grași*, își spuse Jamie. *Grași și la trup și la minte.*

-Ați uitat de unul, spuse unul din oameni abia reținându-și un hohot de râs batjocoritor. Suntem patru.

În clipa aceea, izbucniră toți în râs, dându-le lacrimile. Unul reuși să-și revină suficient de mult ca să arate cu degetul.

-El e al patrulea. Un băiețandru înalt și slab stătea de o parte având alături o sabie care arăta ca și cum ar fi fost adusă în Anglia de romani. Îi aruncă un zâmbet șovăitor lui Jamie. Atunci, Jamie ridică mâinile disperat și se duse spre copacul unde Rhys și Thomas se opriseră să asiste. Thomas ridică din sprâncene întrebător.

-O să camuflăm trăsurile cât vom putea de bine, zise Jamie. Mi-ar trebui o sută de soldați ca să le păzesc așa cum sunt acum. O să mă descotorosesc de grăsanii ăștia cât voi putea de repede. Deocamdată, însă va trebui să-i suport.

-Și băiatul? întrebă Thomas.

-Îl trimit înapoi la maică-sa. Acum duceți-vă și vorbiți cu vizitiii. Iar tu, Rhys, ai grijă să nu te iei la bătaie cu nesuferiții ăștia. N-am chef de temperamentul tău azi. Rhys îi aruncă o privire furioasă, dar încuviință. Adevărul era că nu îi putuse suferi pe cei trei din clipa în care îi văzuse și tare mult i-ar fi plăcut să taie câte puțin din fiecare.

-Negustorii! bombăni Jamie ducându-se spre căruță.

Poarta din zid era tot zăvorâtă și Jamie sună să i se deschidă. Însă nu apărui nimeni. Sună din nou, dar tot nimic. Descoperi dezgustat că cei trei veniseră în spatele lui, făcând tot posibilul să-l acopere. El știa ce voiau să spună trupurile lor: voiau să își declare superioritatea încă de la bun început.

-Trebuie să te prevenim, spuse unul din ei înfumurat. Să te prevenim în privința lui. Jamie nu avea timp de jocuri.

-Deschideți poarta, strigă el. Cum putea să apere o femeie singură când era înconjurată de căruțe pline de aur... Dacă i se întâmpla ceva Axiei nu, se corectă el, lui Frances, moștenitoarei? Era atât de furat de propriile gânduri, încât abia dacă îi auzea pe indivizii din spatele lui.

-L-ai văzut? întrebă unul din oameni prea aproape de urechea lui Jamie, de parcă ar fi fost confidenți. Nu pot să-l numesc om. E pitic, cu o față numai carne vie. O pocitanie. Jamie nu se întoarse. Nu îndrăznea. Uneori, oamenii spuneau despre Berengaria că era o pocitanie.

-Dacă o să iasă, abia o să mă abțin să nu vărs, zise unul și ceilalți izbucniră în râs.

-Nu se poate să vină cu noi. O să-mi fie scârbă să mă uit la el în fiecare zi.

Unul dintre ei râse zgomotos.

-Ar trebui să-l aruncăm la câini împreună cu cerșetorii și orbii.

Jamie bătea în poartă când, deodată, îl trânti pe individ la pământ, proptindu-și piciorul în gâtul lui, în timp ce sabia îi era lipită de gâtul celui alt. Rhys și

Thomas apărură din senin,Thomas cu un pumnal la gâtul celui de al treilea,iar Rhys ocupându-se de cel aflat sub piciorul lui Jamie.

-Dispăreți,zise acesta printre dinți.Plecați cu toții până nu vă tai numai de plăcere.Văzu că ei ar fi vrut să riposteze și știu că trebuia să-și păzească spatele o vreme,dar ei se făcură nevăzuți în curând,mormăind înjurături.

-Și acum,cum o să păzim căruțele? întrebă Thomas dezgustat vârându-și sabia în teacă.Auzise ce spusese oamenii și,când se pomenise cuvântul „orbi”,știuse ce avea să se întâmple.

-Și băiatul? întrebă Rhys,la fel de supărat pe Jamie ca Thomas.N-avem nevoie de copii când trebuie să păzim femei.Deodată,Rhys se trezi pe spate și deasupra lui se afla băiatul,care ținea sabia jalnică și ruginită la gâtul lui.

-Să-l omor,stăpâne? întrebă el.Deși Rhys nu vedea nimic amuzant în acea situație,Jamie și Thomas vedeau,ca și vizitii care urmăriseră totul cu atenție.

Când Rhys se mișcă într-un fel care îi dădu de înțeles lui Jamie că avea de gând să-i dea o lecție,două băiatului,Jamie îi făcu un semn din mână.

-Cum te cheamă?

-Smith,domnule.

-Ai luptat vreodată? Jamie știa că nu,dar voia să-i pună la încercare sinceritatea. Un moment,băiatul păru gata să spună o poveste complicată,dar apoi zâmbi și chipul îi era la fel de simplu și de inocent ca margaretele din mantia pe care Jamie o avea în căruță.

-N-am făcut niciodată altceva decât să ajut la ferma tatei,domnule.Thomas și Jamie zâmbiră,iar Rhys aproape că o făcu și el.Nu ținea niciodată supărarea,și băiatul avea curaj.

-Ești angajat,spuse Jamie și,după ce îi ceru să aducă mantia din căruță,sună din nou.Dar,înainte să atingă clopoțelul,poarta se deschise și,în fața lui apăru cel despre care auzise vorbindu-se.Era tânăr,înalt în partea de sus a trupului,dar cu niște picioare scurte și diforme.Pe față avea niște cicatrici lungi și adânci,toate pe partea stângă,ce îi coborau pe gât și sub cămașă.Se vindecaseră în mod ciudat,astfel încât îi transformau fața într-o caricatură grotescă.Era evident că,atunci când tăieturile fuseseră proaspete,se pusese ceva pe ele,așa încât să pară veșnic roșii și să aibă un aspect de carne vie.Jamie bănuia că nu se născuse cu aceste metehne fizice.Jamie nu se înfiora ca cei din spatele lui.

-Cum te numești?

-Tode,îi răspunse el,privindu-l în ochi.Știa tot ce se întâmplase,tot ce se spusese și ce făcuse Jamie.

-Care e adevăratul tău nume? întrebă Jamie încruntându-se și amintindu-și de

câte ori își folosise pumnii pentru a informa oamenii că Berengaria avea un nume în afară de Oarba.Nimeni nu îl mai întrebase acest lucru pe Tode.Singura concesie pe care o făcuse vanității fusese de a schimba ortografierea numelui Toad (om respingător),cum îi spusese tatăl lui.

-Nu știu,dar Tode e destul de bun,zise el sincer.

După aceea se dădu înapoi și le permise lui Jamie și oamenilor săi să intre; când trecu pe lângă el,Jamie îi puse o mână pe umăr și strânse ușor.În clipa aceea,îl câștigă pe Tode de partea lui pentru vecie.Numai Axia îl atingeaa astfel și acest lucru se întâmpla rar.Nici un bărbat nu îl atinsese vreodată prietenește.

Tode se grăbi cât putu să țină pasul cu Jamie.Până și el își dădu seama că nu era de glumit cu dispoziția în care se afla acesta,dar nu îl putea condamna.Nici lui nu i-ar fi plăcut să străbată țara cu acele căruțe pe care scria Maidenhall.

Axia avea să fie într-un permanent pericol.Nu,se corectă el Frances avea să fie,din moment ce ea era acum moștenitoarea Maidenhall.O clipă,Tode își reprimă un geamăt.Axia trebuise să plătească fiecare persoană de pe moșie să mintă în legătură cu cine era ea și cine era Frances.Slavă Domnului că secretul era cunoscut numai cu câteva ore înainte ca ele să părăsească moșia pentru totdeauna.Frances îi aștepta în încăperea de lângă holul de la intrare.

Oprindu-se în fața ușii,Jamie încercă să se calmeze.Sentimentul de vinovăție și teama pentru siguranța femeii dădeau o luptă în interiorul său.Își promise ca,indiferent ce avea să se întâmple,să se poarte frumos cu ea.

Ea stătea în fața unui perete pe care fusese zugrăvită o frumoasă scenă din legendele grecești și era atât de superbă,încât îl făcu pe Jamie să zâmbească.Dar zâmbetul lui fu cauzat mai mult de faptul că Frances arăta exact ca în parodia lui Joby.Rochia ei din mătase grea de un verde-închis trebuia să cântărească la fel cât un ponei.O broderie de aur îi orna corsajul.Pe pielea albă a pieptului erau smaralde și,dacă perlele baroc imense din urechile ei erau veritabile,ar fi putut fi vândute pentru a acoperi cheltuielile unui război.

Până și părul îi era strâns într-o plasă din pietre prețioase.

-Lord Montgomery,spuse ea întinzând mâna pe care el i-o sărută cu căldură,observând inelele de pe fiecare deget.Deci,dumneata trebuie să mă conduci până la logodnicul meu.

-Dacă îmi permiteți,spuse el zâmbind și scoase un document din interiorul mantiei sale,întinzându-i-l.Dar,în clipa în care Frances atinse hârtia,Jamie se făcu roșu la față și o trase înapoi.

-Îmi permiteți să vă citesc eu această scrisoare adresată de tatăl dumneavoastră? „Montgomery”,începe el,”aș vrea să te rog...Frances întinse mâna.

-Poate ar fi mai bine să o citească eu însămi.Jamie făcu ochii mari.

-Știți să citiți? Toți cei din jur încremeniră,stupefiați de remarcă prea ciudată.

-Adică...spuse el făcându-se și mai roșu și dregându-și glasul.N-am vrut să vă jignesc.Mi s-a spus...

-Nu-i vine să creadă că o persoană atât de frumoasă ca tine știe să citească.E ca și cum ai acoperi suprafața unei perle cu diamante.Nu-i așa,domnul meu? întrebă Axia din spatele lui Frances.

Era mai scundă decât verișoara ei și îmbrăcată pe atât de simplu pe cât era Frances de strălucitoare,în veșmintele ei,arăta ca o vrăbiuță pe lângă o pasăre exotică.Dar rochia ei de un maro-deschis cu broderie albă pe mâneci părea să-i facă ochii căprui să strălucească mai tare decât toate bijuteriile lui Frances.

Totuși,Jamie îi aruncă o privire Axiei peste umărul lui Frances,dându-i de înțeles ce părere avea despre faptul că îl mințise.Și imediat se gândi la mantie.

Fără îndoială că Frances nu suporta margaretele.Nici unei femei care se îmbrăca așa cum o făcea Frances nu putea să-i placă o floare atât de simplă.Dar care femeie putea să urască o floare? Și nu avea nici un alt dar pentru ea.Mai bine să-i dea ceva decât nimic.

-Stăpână Maidenhall,spuse el zâmbindu-i lui Frances și făcând tot posibilul să ignore rânjetul de pe chipul Axiei.Am un dar pentru domnia-ta.

-Adevărat? întrebă Frances,părând sincer încântată,ceea ce îl făcu pe Jamie să se mire puțin,căci era sigur că moștenitoarea Maidenhall primea daruri zilnic.

Deodată,Jamie ar fi vrut să poată șterge rânjetul de pe fața Axiei.

-E o nimica toată,zise el cu tonul cel mai dulce.Un lucru extrem de simplu pentru o persoană splendidă,cel mai de jos pentru cea mai de sus.

-Acum chiar sunt curioasă,zise Frances încântată,conștientă de faptul că Axia se agita în spatele ei.Rogu-te,aș putea să văd acest dar?

-Nu încă,zise el.Trebuie să închideți ochii întâi.

-Ah,da,spuse Frances și închise ochii fericită.Atunci,Jamie îi făcu semn lui Smith să intre în încăpere ținând mantia de catifea roșie pe brațe.Cu un gest plin de tandrețe,Jamie i-o puse lui Frances pe umeri,sutele de margarete lipindu-se de trupul ei.Îi trase gluga pe cap,așa încât florile îi înconjurară chipul și i-o încheie la gât.Când Frances trase aer în piept,se sufocă puțin.

-Așa,spuse Jamie și se dădu înapoi pentru ca toți să o vadă,căci arăta ca un adevărat personaj de basm,ca o zeiță a primăverii.Frances privi în jur,dar se simțea atât de ciudat,încât,la început,nu își dădu seama ce se petrecea.Apoi le văzu.

-Margarete! îngăimă ea și reacția ei fu atât de puternică,încât Jamie fu încântat de

sine.Ducând mâinile la gât,Frances încercă să descheie mantia,dar nu reuși. Închise ochii,păli îngrozitor și,în clipa următoare,se prăbuși la podea leșinată. Uluit,Jamie o prinse înainte să atingă podeaua,după care o duse repede pe scaunul de lângă fereastră.

-Vin! ceru el iute.Oare era bolnavă? De aceea era ținută ascunsă? Avea vreo boală care îi lua viața încetul cu încetul? îi dădu gluga jos și îi deschise mantia. Ea stătea cu capul în poala lui,trupul lung și slab fiindu-i întins pe patul de margarete.Părea să pălească din ce în ce cu fiecare secundă care trecea.Dacă murea?

-Aduceți vin,fir-ar să fie! Chemați un doctor.În clipa aceea,Tode apăru cu un pocal de vin,dar când o văzu pe Frances,lăsă pocalul de o parte.

-Scoate-i mantia repede.

-Poftim? întrebă Jamie neînțelegând prea bine ce voia să spună.

-Florile sunt de vină.O fac să strănute,îi provoacă amețeală.Scoate-o de pe ea!

Jamie reacționa imediat și,în câteva secunde îi scoase mantia și i-o aruncă lui Smith care ieși în fugă din încăpere.Bănuind că avea nevoie de aer,Jamie încercă să deschidă geamul,dar văzu că acesta era blocat,își folosi piciorul pentru a-l deschide cu forța și o așeză pe Frances peste pervaz,cu capul și partea de sus a trupului la aer.În câteva clipe,respira iarăși.Era tot cumplit de palidă,dar respira. Când bătăile inimii i se mai potoliră și putu să gândească din nou,Jamie știu cine fusese de vină: Axia.Și nu trebuia să fii un geniu ca să-ți dai seama de ce o făcuse: pentru că era geloasă pe verișoara ei mai bogată și mai frumoasă făcuse ceva ce fusese cât pe ce să o omoare pe Frances.

Făcându-i un semn din cap lui Rhys să-i ia locul,el se ridică și privi prin mulțimea de servitori care se adunaseră în jurul lor,uitându-se după Axia.

Aceasta stătea încremenită,cu chipul inexpresiv,dar din câte își dădea seama Jamie,nu era chinuită de remușcări.Ce plănuiuse să obțină prin uciderea verișoarei ei? Oare ar fi moștenit ceva?

Dacă un bărbat ar fi făcut acel lucru,el ar fi scos sabia și l-ar fi provocat la duel,dar nu era vorba de un bărbat.Și,în clipa aceea,în ochii lui,nu era nici femeie.

-Ce crezi că...zise Axia când el o apucă de încheietura mâinii și începu să o tragă.Repede,toți își îndreptară atenția spre Axia,căci,deși fuseseră plătiți să țină secretul,toți știau că Axia era moștenitoarea,persoana care trebuia ascultată tot timpul.

-Mincinoasă mică ce ești,spuse Jamie așezându-se pe un scaunel și trăgând-o pe Axia peste genunchii săi,cu fața în jos.

-Încetează, strigă ea. Cum îndrăznești să-mi faci una ca asta? Eu sunt...

O palmă peste șezut o făcu să tacă brusc.

-Gluma ta proastă ar fi putut s-o omoare, zise Jamie dându-i încă o palmă.

-O să plătești scump pentru asta, strigă Axia. Tatăl meu o să...

-O să-mi mulțumească! strigă și Jamie. Tatăl tău ar fi trebuit să-ți facă asta demult. Ești o răsfățată mincinoasă și egoistă.

După aceea, o azvârli de pe genunchi pe podea și dădu să treacă peste ea.

Axia, roșie la față de rușine, se ridică și văzu chipurile tuturor celor din jur. Toți știau cine era ea în realitate și nici unul nu ridicase un deget să o ajute. Și unde era Tode?

În partea cealaltă a încăperii, Frances stătea rezemată de pervaz, încă palidă, dar bucuria de a o vedea pe Axia umilită îi aducea rapid culoarea în obraji. Știa foarte bine că Axia nu vruse să-i facă vreun rău. Îi pusese margarete sub pernă, în dulapul de haine, peste tot, de când descoperise că o făceau să strănute. Nici una din ele nu își închi-puise că Frances avea să reacționeze atât de violent când era înconjurată de margarete. Atunci de ce nu-i spunea Frances acelui individ nesuferit adevărul, că fusese doar o glumă proastă și nimic mai mult?

-Vrea să pună mâna pe banii tăi! strigă Axia, făcându-l pe Jamie să se oprească brusc, rămânând cu spatele la ea. Are de gând să te curteze și, când o să crezi că ești îndrăgostită de el, are de gând să te facă să-ți convingi tatăl să te lase să te măriți cu el, zise ea apoi. Cum îndrăznește s-o umilească! Și îi părea bine că Frances simțea cum era să-ți se zâmbească, nu pentru frumusețe, ci pentru banii tatălui ei. Jamie nu se întoarse, ci rămase încrămențit. Când o cunoscuse pe fata aceea cu o zi în urmă, o plăcuse, o plăcuse chiar foarte mult. Cum putea să se înșele atât de mult în privința cuiva?

-Atunci sper să reușească, spuse Frances cât putu de tare și toată lumea izbucni în râs. Jamie ieși din cameră zâmbind. Și continuă să zâmbească până când ajunse la cea mai apropiată tavernă, unde începu îndelungatul proces de îmbătare.

CAPITOLUL 7

Axia înțeleșta pumnii și izbi cu ei în pat iar și iar. Nu voise să se întâmple așa ceva! Nu voise s-o omoare pe Frances, așa cum părea să creadă toată lumea. Nu voise decât să o facă să strănute. De unde era să știe că prăpădita de Frances avea să fie gata să se sufoce numai pentru că s-a apropiat prea mult de câteva margarete? Dar chiar și Tode o privise acuzator. Și acel Montgomery! Axia se trânti iarăși în pat, cu brațele desfăcute. O plăcuse când o cunoscuse prima oară. Era sigură de acest lucru. Nu averea tatălui ei, ci pe ea.

Acum,însă,bineînțeles,atenția lui era îndreptată asupra lui Frances și a căruțelor pline cu ce pusese tatăl ei în ele și nici măcar nu se mai uita la ea.După cele petrecute în dimineața aceea,Axia se retrăsese în odaia ei pentru a-și împacheta pigmentii și periile,batoanele de cărbune și creioanele de ceară și rămăsese acolo tot restul zilei.Poate ar fi trebuit să-și ia rămas bun de la cei de acolo,din închisoarea aceea frumoasă,dar tatăl ei îi schimbbase atât de des,încât nu se aștepta la acest lucru nimeni,în afară de Tode.Și de Frances,dacă se puneau la socoteală legăturile profane.Ochii i se umplură de lacrimi o clipă,dar își impuse să nu le dea voie să curgă.Absolut nimeni nu înțelegea ce simțea ea.În definitiv,cui ar fi putut să-i fie milă de cea mai bogată femeie din Anglia? Nimănui.Chiar și când era mică și plângea,vreun grădinar spunea: „*Șterge-ți lacrimile cu aur*”.În viața ei nu fusese cineva lângă ea pentru că voia să fie.

Datorită faptului că nu avusese voie să pără-sească niciodată proprietatea,toți cei pe care îi cunoscuse fuseseră plătiți de tatăl ei ca să fie acolo.

Ani de zile fusese prezentată oamenilor și le văzuse privirile schimbându-se.De atâtea ori veni-seră acolo tineri care,neștiind cine era,o priveau speculativ,fie examinându-i trupul,fie ignorând-o,dacă nu era pe gustul lor.Dar de cum aflau că era legendara moștenitoare Maidenhall,ah,da,nu era chiar atât de izolată încât să nu fi auzit acest lucru,privirile lor se schimbau.Ochii interesați deveneau slugarnici.Cei dezinteresați deveneau alerți.Niciodată nu se întâmplase ca Axia să nu vadă acea modificare din privire.Sau din comportament ori voce.

Uneori,oamenii erau nepoliticoși cu ea pentru a arăta că nu le păsa.Când era mică,fuseseră câțiva oameni pe care abia îi cunoscuse care îi spusese că nu aveau s-o lase să se poarte urât cu ei,de parcă s-ar fi bănuir încă de la bun început că avea să fie un monstru.Avusese o profesoară a cărei expresie preferată era „*Averea tatălui tău nu-ți permite să...*”.

-Averea tatălui meu nu-mi permite să am libertate,spuse ea tare.

Libertatea de a mă plimba printr-un iarmaroc și a mă uita la un spectacol de păpuși,libertatea de a fi plăcută sau nu pentru ceea ce sunt eu însămi.

-Nu-mi dă dreptul de a avea o căsnicie normală,șopti ea și trebui să-și rețină lacrimile.Nici un om care își ținea ascunsă unica fiică pentru a face să crească misterul din jurul ei ca să valoreze mai mult nu avea să o dea unui bărbat puternic și sănătos.Nu știa ce era în neregulă cu Gregory Bolingbrooke,dar știa că era ceva.De fiecare dată când îl întreba pe vreunul din emisarii tatălui ei cum arăta logodnicul ei,omul întorcea privirea.Bănuia că ea nebun.Sau rău.Sau bolnav.Sau toate trei la un loc.Oricum ar fi fost,tatăl lui era dispus să-i dea lui Perkin Maidenhall o avere pentru a o aduce pe moștenitoarea Maidenhall în

familie,cu condiția,firește,ca,la moartea lui Perkin,fiica lui să moștenească totul. Bineînțeles,Axia își cunoștea tatăl mai bine ca oricine.Nu ar fi mirat-o să audă că tatăl ei vânduse tot chiar înainte să moară și ascunsese toate profiturile într-un loc unde nu avea să le găsească nimeni.Poate nu avea cum să le ia cu el,dar îi împiedica și pe alții să o facă.Și Axia știa mai bine ca oricine că îi plăcea tare mult să-și încuie lucrurile de valoare.Așadar,a doua zi urma să pornească în cea mai senzațională aventură pe care avea să o trăiască în viața ei.Nu își făcuse iluzii că viața ca soție a lui Gregory Bolingbrooke avea să-i ofere mai multă libertate decât până atunci.Cel puțin,tatăl ei îi dăduse voie să picteze.Dacă soțul ei,sau tatăl acestuia,care părea să țină totul sub control,considera că femeile trebuiau să coasă și să se roage și atât?

-Aaaahh! spuse Axia și bătu iarăși cu pumnii în pat.Până acum se descurcase bine.Aranjase să nu mai fie moștenitoarea Maidenhall pe tot parcursul călătoriei.În ultima zi,servitorii nu-i mai deschiseră ușile,bucătarul o gonise din bucătărie,iar una din slugi se răstise la ea să nu-i mai stea în cale,dar nu se întâmplase nimic cu adevărat îngrozitor.Nu,erau doar încântați că se puteau preface că ea era o persoană „de rând”.Dar,în ochii ei chiar era „de rând”.

-De rând,ca o buruiiană printre flori,spusese Frances odată,când erau mici.

-Și la fel de puternică,spusese Axia înainte să o împingă într-un strat de flori în care tocmai se pusese bălegar.

-De rând,spuse ea acum cu glas tare.De rând,dar nu liberă.

Deci,ce ar face o persoană de rând acum? se întrebă ea.l-ar fi cerut scuze lui James Montgomery și ar fi încercat să-i intre în grații.Răspunsul ei imediat la acel gând fu: „*Mai repede aș mânca pământ*”.

Își înfipse unghiile în palme când își aminti cum se uitase el la frumoasa Frances.Cu o zi în urmă se uitase la ea,la Axia,cu interes,iar acum leșina după bogata Frances.Cât despre ce făcuse după aceea,Axia refuză să-și amintească.

Numeroasele chicoteli pe care le auzise ar fi putut avea o legătură cu motivul pentru care se ascundea,ăăă,se odihniise în odaia ei aproape toată ziua.

-Să-l ia naiba! spuse ea tare.El nici măcar nu întrebese nimic,ci doar bănuise că era geloasă,invidioasă și...și că era capabilă să ucidă!

Ochii i se umplură iarăși de lacrimi,dar ea se forță să se ridice în capul oaselor și să și-i ștergă.Chiar în fața ei se aflau brodate două cuvinte „*Carpem diem*”.

Profită de ziua de astăzi.Era motto-ul ei.Să obții tot ce puteai din fiecare zi.Să iei lumina soarelui; să iei tarta cu zmeură de pe pervazul ferestrei; să furi un sărut,dacă puteai; să stai trează toată noaptea și să lași ziua următoare să se descurce singură.Tode spunea că un asemenea motto avea să-i creeze neplăceri

într-o bună zi,dar Axia râsese și spusese: sper.Măcar așa nu mă mai plictisesc.

Problema e ce vreau,își spuse ea acum,după care începu să chicotească.

-Ar trebui să apar la ușa lui Gregory,însărcinată.Asta ar anula contractul.

Încetă să mai zâmbească și se strâmbă.

-Sau cel puțin n-aș avea copilul nebun al unui nebun.Deodată își dădu seama că se întunecase și nimeni nu venise să aprindă lumânările.Bănui că,în seara aceea, oamenii îi arătau moștenitoarei Maidenhall că erau la fel de buni ca ea.

Încruntându-se și autocompătindu-se,Axia se ridică de pe pat,își netezi hainele,își perie părul și dădu să iasă din încăpere,dar,dintr-o dată,se întoarse și înșfacă o bonetă frumoasă și brodată.Era singurul lucru care îi aparținuse mamei sale: câteva straturi de mătase albastră pe care erau brodate tot soiul de animale fantastice,cum ar fi dragoni,inorogi și grifoni.În copilărie,Axia își petrecuse ore întregi contemplând boneta și acum era cel mai de preț lucru al ei.O purta rar și numai atunci când simțea nevoia de alinare,ca acum.

Era o seară răcoroasă de primăvară,dar pomii înfloriți umpleau aerul de miresme.Dacă nu avea să ducă dorul nimănui din cei de acolo,cu siguranță că avea să ducă dorul grădinii,își spuse ea alergând și punându-și boneta pe părul bogat.Fiindcă majoritatea oamenilor erau înăuntru la masă,Axia avea aproape toată grădina pentru ea.Mergând pe lângă zidul din partea de nord,cel mai depărtat de casă,observă că o porțiune din partea de sus a acestuia fusese stricată și țepușele de fier dispăruseră.În timp ce își spunea să nu uite să le atragă atenția să-l repare,văzu niște urme proaspete de tăieturi pe creanga unui stejar.O clipă se întrebă uimită ce putuseră să facă grădinarii de lăsaseră asemenea urme.

-Așa a intrat,spuse ea uluită,după care se uită în jur pentru a vedea dacă o auzise cineva,dar nu era nici picior de om.Observă că aruncase o frânghie în jurul crengii și apoi sărise.Simplu,dacă știai cum să o faci.

Axia nu ezită deloc și,ridicându-și fustele,o rupse la fugă până la cea mai apropiată magazie din grădină,de unde luă o frânghie,iar cincisprezece minute mai târziu,după foarte puțin efort,se afla de partea cealaltă a zidului.

Timp de câteva clipe rămase lipită de zidul de cărămidă,care încă mai era cald grație soarelui din timpul zilei,și aruncă o privire în jur.În întunericul care se lăsa din ce în ce mai mult,văzu casele și pășunile de peste câmpuri.Văzu oameni,străini,oameni care nu erau plătiți de tatăl ei,mergând pe drumuri.Inima îi bătea cu putere și fu cât pe ce să se agate de frânghie și să se întoarcă la siguranța pe care i-o ofereau zidurile.Dar teama i se transformă curând în curiozitate când auzi glasuri de după colțul zidului,în stânga ei.Mergând în vârful picioarelor ca să nu facă zgomot,coti după colț și văzu trei corturi,pe unul

din ele fiind arborat un drapel cu trei leoparzi aurii.

-Poate că dacă i-aș vârî pe gât un butoi cu zahăr,l-aș mai îndulci puțin,auzi ea vocea unui bărbat și se lipi și mai mult de zid,dar nu înainte să vadă că erau cei doi bărbați care fuseseră cu „el”.Cu bărbatul acela care...Nu avea să-și mai amintească asta!

-Cu sau fără butoi? întrebă celălalt.

-Cu.Cu tot cu doage.Oare despre cine vorbeau? se întrebă Axia.Cine avea nevoie să fie îndulcit? Nu ea? Ah,să nu fi fost vorba de ea.Dar nu,primul se referise la un bărbat.

-Ceva l-a enervat,spuse al doilea,care avea o voce plăcută și care părea mai în vârstă decât celălalt.

-Nu putea fi moștenitoarea.Ce frumusețe.Liniștită,blândă,sfioasă.Nu-i de mirare că tatăl ei a ținut-o ascunsă.Degetele Axiei se încleștară pe cărămida aspră.

-Eu cred că e vorba mai degrabă de cealaltă,spuse al doilea bărbat.

Primul pufni ironic.

-Aia midă și drăguță.E adevărat că are un piept care poate face un bărbat să plângă,dar ar trebui să fii nebun ca să te pui cu un temperament ca al ei.Uite-I că vine.Să ne ascundem.Axia făcuse ochii atât de mari,încât o dureau.Un piept care făcea un bărbat să plângă? Așa era pieptul ei? Ea era „cealaltă”? Se uită în jos de parcă și-ar fi văzut propriul piept pentru prima oară.Era adevărat că nu prea putea să doarmă pe burtă,dar nu avea de unde să știe cum era în comparație cu alte femei.Acum era aproape complet întuneric,dar ochii ei se adaptară.Îl văzu pe băiatul pe care îl angajase tatăl ei ieșind din cortul cu drapel și pornind grăbit pe drumul care ducea spre sat.Iar un moment mai târziu,îl văzu pe el ieșind și dispărând în beznă.Copleșită de curiozitate,Axia alergă spre cort fără să facă nici cel mai mic zgomot.Oare cum era acel om? se întrebă ea furișându-se înăuntru.

Nu era decât o lumânare aprinsă,care dădea naștere la umbre în cortul acela deprimant de gol: o masă pliantă,un scaun pliant și,în spate,un fel de pat,mai degrabă o saltea de paie cu așternuturi aspre din pânză și o pătură de lână.

Hainele lui erau întinse pe un cufăr mare de piele și ea nu se putu abține să nu se uite la ele,să nu atingă acea catifea moale și acel satin fin.Știa că tatăl ei nu ar fi dat nimănui bani să-și cumpere asemenea veșminte.Fără să vrea,își spuse: veșminte pentru curtat.Veșminte menite să atragă o moștenitoare.

Dezgustată,dădu drumul unei mâneci de catifea și atunci auzi un zgomot,după care apăru el,întrând în cort.Imediat,Axia suflă în lumânare.

-Cine e? întrebă el pe un ton amenințator și ea văzu conturul săbiei în mâna lui.

Oare avea s-o omoare pentru că pătrunsese pe teritoriul lui? înghiți în sec.

-Eu sunt,zise ea cu o voce pițigăiată de spaimă.

-Ah,spuse el simplu.Dezbracă-te și întinde-te.Vin și eu imediat.Axia rămase cu gura căscată.Oare cine credea că este? Încruntându-se în întuneric,el o întrebă:

-Ești fata trimisă de Smith,nu? Din cauza întunericului și băuturii îi era greu să se concentreze.

-D-da,îngăimă ea.Mai bine decât fata pe care se înfuriase el azi dimineață.

-Bun!Atunci dezbracă-te și aprinde lumânarea aia.Îmi place să văd pentru ce plătesc.Ah,Axia înțelese acum.Dumnezeule.Plătea.Credea că este o...

-Aprinde lumânarea,am spus,se răsti el.

-Nu! strigă și ea,dar apoi o dresе.Nu pot,domnul meu,zise ea cu aceeași voce subțire de mai înainte.

-Și de ce nu poți,mă rog? întrebă el părând plictisit.Axia se gândi repede.

-Sunt urâtă,domnule.Sunt foarte,foarte urâtă.Vărsat.Sunt oribilă.Îi simți repulsia.

-Dar,adăugă ea sugestiv (cel puțin așa spera),mi s-a spus că aş avea un piept care face bărbații să plângă.Atunci el începu să râdă ușor.

-Bănuiesc că va trebui să aflu,nu? zise el și făcu un pas spre ea.

Și acum? se întrebă Axia.Să se dezvăluie? Dacă o lovise în public,ce ar fi fost în stare să-i facă în particular? Și,Doamne,ce i-ar fi făcut dacă nu se dezvăluia?

Carpe diem,își spuse ea deodată.Profită de ziua de azi.El stătea în fața ei,dar în cort era atât de întuneric,încât ea îi simțea prezența,fără să-l vadă,însă.Îi mirosea răsuflarea,ușoară și masculină.Și își dădu seama puțin șocată că era destul de beat.

-Ei bine? spuse el ca și cum s-ar fi așteptat ca ea să facă ceva.

Ce să fac? se întrebă ea.Să mă dezbrac complet și...

-Sunt virgină,domnul meu,zise ea.

-Ce ești?

-Da,spuse ea mai hotărâtă,sunt virgină.Îl simți încruntându-se,așa că ridică mâna și îi atinse pieptul cu vârful degetului.

-Firește,domnul meu,că trebuie să existe o virgină pe care ți-ar plăcea s-o atingi, șopti ea.Una cu un piept care face bărbații să plângă.El ezită,dar apoi zise încet:

-Da,există.Și felul în care o spuse făcu să-i tresară inima Axiei.Acum se putea întoarce în odaia ei cu sentimentul că un bărbat o dorise cu adevărat pe ea.

Când se depărta de el,bărbatul făcu cel mai extraordinar lucru: întinse mâna și îi atinse sânul stâng.Axia fu prea șocată pentru a mai vorbi.Dar,oricum n-ar fi putut s-o facă pentru că el se aplecă și îi sărută gura pe jumătate deschisă.

Sărutul lui fu blând și delicat,iar când dădu să se retragă,ea se aplecă spre el.

-Ești o actriță excelentă,îi șopti el continuând să țină o mână pe sânul ei,în timp

ce,cu cealaltă îi mângâia gâtul și,apoi,obrazul.Aș zice că n-ai mai fost sărutată până acum.

-N-am mai fost,deci vrei să mă-nveți? Jamie nu spuse nimic,ci o sărută din nou. Să fie atinsă,își spuse Axia.Ce divin era să fie atinsă doar.Din ordinul tatălui ei,nimeni,nici bărbat,nici femeie,nu avea voie să o atingă:trebuia ca moștenitoarea să fie sănătoasă.Numai Tode o atingea și asta se întâmpla doar când erau singuri și atunci numai mâna ei sau obrazul cu vârful degetelor.

Nu se putu abține și îi sărută palma,iar el se aplecă să-i sărute ceafa,maxilarul, lobul urechii,făcând-o să se aplece spre el.

-Numele meu e Jamie,zise el.Pe tine cum te cheamă?

-Diana,șopti ea cu voce întretăiată.Simțea o bucurie imensă numai când fața lui era lipită de pielea ei,când îi avea trupul greu deasupra,neatingând-o complet.

-Da,zeița virgină,spuse el și ea îl simți zâmbind.Îi mângâie obrazul cu degetul mare.

-Nu pari să ai semne de vărsat.Ai o piele netedă ca marmura.

-Dar mai caldă?

-Ah,da,mult mai caldă.Începu să-i desfacă șireturile rochiei cu pricepere și ea știa că ar fi trebuit să-l oprească.Dar,apoi,sărutările lui se transformară în mușcături ușoare.

-Îți place asta? o întrebă el.Spune-mi ce-ți place.

-Nu știu,zise ea cu capul pe spate pentru ca el să o sărute pe gât.Totul e nou pentru mine,dar până acum îmi place totul.Îl simți răsând ușor și mâinile lui îi mângâiară trupul; apoi,ca prin farmec,veșmintele ei dispărură și mâinile lui erau pretutindeni,lunecând pe trupul catifelat și cald,iar atunci când o mână coborî puțin,ea simți o sfârșeală plăcută provocată de dorință.La început fu șocată când mâna lui îi alunecă între picioare și îi simți degetele în ea.Dar,când el își retrase mâna,ea fu dezamăgită.

-Nu,șopti ea.El se dădu înapoi și o apucă de umeri.

-Chiar ești virgină.

-E chiar atât de rău? șopti ea.

În cort era întuneric încât nu-i vedea nici măcar conturul feței.

-Îți asumi o răspundere foarte mare când ai o fecioară,spuse el cu seriozitate,dorindu-și deodată să nu fi băut atât de mult.N-o fac.

Te rog,nu mă lăsa,ar fi vrut ea să spună.

-Am...am nevoie de bani.Familia mea e săracă Erau cuvinte pe care le citise adesea sau le auzise rostite de tineri.

-Moneda e a ta.Ia-o și pleacă.

Când el dădu să se depărteze, ea i se aruncă de gât, lipindu-și trupul gol de al lui, care era complet îmbrăcat.

-Nu mă părăsi, Jamie, te rog, spuse ea într-o șoaptă răgușită. Sunt atât de singură și nici habar nu ai ce mă așteaptă în viitor. Va fi oribil, sunt sigură.

Vorbele ei conțineau chiar adevărul. Timp de o clipă el ezită și, deși le interpretează greșit, simți adevărul din cuvintele ei. Dacă era urâtă și provenea dintr-o familie săracă, probabil că nu avea altă soluție decât să se prostitueze. Și poate că bărbatul care avea să o dezvirgineze nu avea să fie la fel de blând ca el. Și adevărul era că o dorea foarte, foarte mult, o dorea într-un fel care nu avea nici o legătură cu cantitatea de alcool pe care o băuse.

O îmbrățișă, trăgând-o spre el, plimbându-și mâinile pe spatele ei și strângându-i fesele rotunde și tari. Nu mai avusese niciodată o virgină, o femeie care nu mai fusese niciodată atinsă de un bărbat.

-Vreau să țin minte noaptea asta toată viața, șopti ea. Să mi-o amintesc mereu.

Poate ai putea să te prefaci că...că mă iubești? întrebă ea șovăitor. Nici un bărbat nu m-a iubit vreodată. Și bănuiesc că nici nu o va face vreunul, zise ea cu tristețe.

El bănuie că din cauza feței desfigurată, deși în clipa aceea, Jamie nu își putea închipui că ar fi putut fi ceva în neregulă cu femeia aceea pe care o ținea în brațe. Lui i se părea curată, pură și mai frumoasă chiar și decât Diana, zeita lunii.

-Cred că s-ar putea să te iubesc chiar, se auzi el șoptind și apoi se dezmetici puțin. Cel puțin în noaptea asta.

-E de ajuns. O ținea în brațe, mângâind-o, în timp ce ea îi săruta gâtul și bărbia.

-Nu te dezbraci? îl întrebă ea la un moment dat. Îl simți zâmbind.

-Nu, fă-o tu.

-Pot? întrebă ea cu un asemenea interes și entuziasm, încât el începu să râdă. Și pot să te ating?

-Da, Diana, scumpa mea, poți să mă atingi, spuse el râzând, după care o luă în brațe și se învârti cu ea. A fost o zi oribilă, cu adevărat oribilă, dar tu ești răsplata mea la sfârșitul acestei zile.

Și tu, în noaptea asta, ești răsplata mea pentru toată viața, își spuse ea.

Strângându-l în brațe, știu că niciodată nu se simțise atât de bine.

-Ah, sărută-mă de o mie de ori. Sărută-mă, sărută-mă până când or să-mi amortească buzele și n-o să mai pot vorbi.

-Da, zise el râzând, o să-ți sărut fiecare părticică din trup.

-Și eu pe tine, dar cum îți scot hainele astea? El o ajută, nu prea mult, însă, și curiozitatea ei copilărească față de trupul lui îl excită foarte mult când ea își plimbă mâinile peste tot, explorând.

-Pot să te ating și aici? întrebă ea ținându-și mâna între picioarele lui,dar Jamie nu putu decât să geamă în chip de răspuns.Apoi o luă pe sus și o așeză pe pat, unde începu să-i sărute trupul splendid,bucurându-se de plăcerea pe care o simțea ea la fiecare atingere.Axia stătea nemișcată,plăcându-i enorm tot ce îi făcea el,felul cum o atingea,buzele lui pe sânii ei,mâinile lui pe pulpele și între picioarele ei,degetele lui lunecând în ea.Când el trecu deasupra ei,Axia avu impresia că nu mai simțise niciodată ceva atât de minunat ca greutatea lui pe ea.

-Te iubesc,Jamie,șopti ea.Te iubesc.El nu spuse nimic,dar când dădu să pătrundă în ea,Axia icni de durere și el se retrase.

Înțelegând greșit și crezând că îl supăraseră și că avea să renunțe,ea își împinse șoldurile în sus,așa încât el intră în ea complet,făcând-o aproape să țipe de durere.

-Scumpa mea,zise el,chinuindu-se să se stăpânească în timp ce îi săruta lacrimile care se formaseră în colțurile ochilor,încet.Avem toată noaptea la dispoziție. Când durerea mai scăzu în intensitate,ea descoperi că îi plăcea acea senzație de a-l simți umplând-o.

-E bine,spuse ea desfăcând brațele,ia-mă,Jamie,sunt a ta.

El râse iarăși.Era diferită de toate femeile pe care le cunoscuse vreodată.Era ca și cum n-ar fi cunoscut nici un fel de regulă de comportament.

-Da,murmură el și începu să se miște înăuntrul ei.Axia făcu ochii mari surprinsă. Crezuse că faptul de a fi în ea era totul,dar acum...Ah,acum era și mai superb.

Închizând ochii,ea se arcui instinctiv,simțindu-i mișcările mătăsoase.Iar când el începu să se miște mai repede și mai adânc,ea îl înconjură cu picioarele și cu brațele,trăgându-l cât putu de aproape.Atunci,el păru să se oprească,se cutremură și,în clipa următoare,se prăbuși peste ea,iar ea se gândi că era o senzație extraordinară.Fusesse atât de greu cu câteva clipe în urmă,dar acum era ușor ca un copil.Ea îi mângâie părul ușor,bucurându-se că putuse să-i ofere o asemenea plăcere.

-Te-a durut tare? o întrebă el încet.

-Nu,deloc,zise ea sinceră,după care un gând oribil îi trecu prin minte.Trebuie să plec.Probabil că Tode o căuta și,dacă nu o găsea,avea să dea alarma.

-Nu!zise el brusc.Se mișcase,așa încât era pe jumătate în ea,înconjurându-i mijlocul cu brațul.Apoi își slăbi strânsoarea și întoarse capul.

-Da,firește,trebuie să pleci.*Lasă-i să mă caute*,își spuse ea.De fapt,de ce îi păsa dacă o găseau? Cum aveau s-o pedepsească? S-o încuie pentru tot restul vieții? Strecurându-și trupul din nou sub al lui,îi mângâie fața făcându-l să se întoarcă spre ea.

-Ce te frământă? îl întrebă ea în șoaptă. Spune-mi. După zile întregi de griji, Jamie se simțea bine să fie atât de relaxat.

-Nu știu cum s-o protejez, spuse el, știind că ea habar nu avea la ce se referă.

-Ah, da, spuse Axia. Moștenitoarea. Brațul ei era sub gâtul lui, obrazul lui pe umărul ei, una din pulpele lui grele peste ale ei. Cât de intim și, totuși, cât de firesc, își spuse ea.

-E atât de importantă pentru tine?

-Nu pot să dau greș. Mulți oameni depind de mine. Dar căruțele... Se simțea somnoros.

-Da, căruțele, spuse Axia strâmbându-se. Visase o călătorie prin Anglia fără oameni care să se holbeze la ea, sau acum la Frances, din cauza numelui de Maidenhall. Dar tatăl ei trimisese acele căruțe care, fără îndoială, erau pline de bogății nespuse și, pe tot parcursul drumului, aveau să stârnească curiozitatea.

Oftă adânc.

-Dacă aș fi moștenitoarea Maidenhall aș vrea să fiu altcineva. El zâmbi somnoros.

-Și cine ar putea fi mai mare ca ea? Regina Angliei?

-Nu, firește că nu. Aș fi... o persoană de rând. Poate o nevestă de negustor. Să stau la hanuri sau într-un cort ca ăsta. Aș vrea ca nimeni să nu știe cine sunt.

-Bine, dar oamenii au văzut-o.

-Cine? întrebă ea. Am auzit că a fost închisă toată viața. Nu i s-a dat voie niciodată să iasă pe poartă. Presupun că niciodată n-a văzut lumea, că n-a văzut niciodată un spectacol de păpuși, că n-a văzut niciodată o catedrală, că n-a cunoscut niciodată pe nimeni care să nu-i fi fost prezentat cum se cuvine, că n-a... Jamie râse ușor.

-Dar ai imaginație. Frances e atât de frumoasă încât ar atrage atenția oriunde s-ar duce. Dacă aș călători singur cu ea, mi-ar fi greu s-o păzesc.

-Să-i dau puțin vărsat? întrebă Axia și Jamie râse din nou.

-Aș vrea să te pot lua cu mine. Îmi placi. Mă faci să mă simt bine.

-Oh, da! Mi-ar plăcea tare mult, zise ea vorbind ca un copil.

-Din păcate, nu pot, zise el cu tristețe.

-De ce? Pentru că sunt așa urâtă? Ți-ar fi rușine cu mine?

El nu știa cum s-ar fi simțit văzând-o la lumina zilei, dar nu despre acest lucru era vorba.

-Ar putea încerca să te ucidă.

-Cine? De ce să încerce cineva să mă ucidă?

-Verișoara moștenitoarei. Frances, moștenitoarea, e o femeie blândă și liniștită, dar

are o verișoara roasă de invidie.

-Ah,zise Axia.De unde știi că nu are un motiv pentru...pentru faptele ei? Uneori,femeile apar într-un fel în ochii unui bărbat și în alt fel în ochii unei femei.

-Ca tine? Mie îmi pari atrăgătoare și,altora,urâtă?

-Uneori.Dar mai povestește-mi despre verișoară.Nu pledează nimic în favoarea ei?

-Mi s-a părut că ar avea,dar nu,nu e așa cum a crezut.Nu-mi plac oamenii care mint.

-Dar poate că a avut unele motive pentru care a mințit,șopti ea.

Jamie se ridică într-un cot.

-Vorbești de parcă ai cunoaște-o.

-Nu,firește că nu.Cum ar putea să o cunoască cineva ca mine? Dar știu cum e să ai o soră mai mare frumoasă.

-Și de unde știi că verișoara nu e frumoasă? Axia strânse din buze.

-Din felul în care vorbești despre ea.Glasul cu care vorbești despre superba Frances e diferit de cel pe care îl folosești când vorbești despre verișoara ei.

Toată viața am auzit tonul ăsta când oamenii vorbeau despre sora mea.Dar nu l-am auzit niciodată folosindu-se referitor la mine.

-Uneori,unei femei îi trebuie mai mult decât frumusețe,spuse el gândindu-se la Berengaria și Axia sesiză schimbarea din el.Te vei duce la sora mea,spuse el apoi,de parcă ar fi fost o foarte mare onoare.

-Să mă duc la sora ta? De ce? Ce...?

-Nu te las așa în voia soartei.Mă simt răspunzător față de tine după noaptea asta.Da,spuse el și ea îl simți zâmbind încântat de idee.Îi voi lăsa bani și o scrisoare intendentului familiei Maidenhall și mâine voi pleca.Le voi scrie surorilor mele ca să le anunț sosirea ta.

O clipă,Axia fu copleșită de atâta generozitate.Nimeni nu făcea cadouri cuiva atât de bogat ca ea.De Crăciun,toată lumea se aștepta ca ea să facă daruri tuturor,dar numai Tode îi dădea ceva în schimb.Frances nu îi dăruise niciodată nimic.

Dar bărbatul acela,un străin,de fapt,voia să fie răspunzător de toată viața ei.Oare toți oamenii săraci erau atât de buni și de generoși între ei? Mereu se întrebese cum era viața celor săraci,care se iubeau unii pe alții,se ajutau reciproc.În fiecare an,Frances se ducea acasă,la ai ei,timp de o lună,iar Axia își închipuia cum era să ai o familie.

-Sora ta e frumoasă? întrebă ea.La fel ca tine?

-De unde știi cum arăt? o întrebă el cu mâna pe burta ei,atingând-o,pipăindu-i

pulpele,avansând spre sâni.Axieii îi era greu să gândească.

-Te-am văzut.Ești...El o sărută.

-Nu spune.Nu vreau să fiu judecat după înfățișarea mea,așa cum nu vrei nici tu.

Ea zâmbi și îl înconjură cu brațele.

-Hai să facem dragoste din nou.Te rog.

-Da,fu tot ce spuse el înainte să-i acopere gura cu a sa.

De data aceasta,el făcu totul mai lent și Axiei îi plăcu unirea lor foarte mult,dar și mai mult îi plăcea apropierea,sentimentul că nu era singură.

Când,în cele din urmă,el se prăbuși peste ea,Axia știu că avea să cadă pradă unui somn profund,dar mai știa și că ea trebuia să plece.După ce îi acoperi chipul cu sărutări,se eliberă de sub brațele lui puternice care o țineau tot atât de strâns cum tatăl ei își ținea aurul.Mișcându-se în liniște,iși găsi hainele și se îmbracă,dar oricât ar fi căutat,nu își găsi boneta.Boneta mamei ei,iși spuse ea cuprinsă de panică.Ar fi preferat să piardă orice numai boneta nu.Inclusiv virginitatea,iși spuse ea și nu putu să nu chicotească.

-Ce-a fost asta? Axia încremeni când auzi vocea bărbatului din fața cortului.

-Tot aurul ăsta mă face să fiu extrem de nervos.Dacă se mișcă o umbră,s-ar putea s-o ucid înainte să văd ce e.Cuvintele acelea o făcură pe Axia să-și dea seama că trebuia să iasă repede.Acum,că nu mai era în brațele lui Jamie,începea să se întrebe ce ar fi făcut tatăl ei dacă ar fi aflat că își dăruise virginitatea unui bărbat care nu fusese ales de el.Dacă Jamie avea să lase bani pentru femeia pe care o cunoștea sub numele de Diana,poate avea să lase și boneta.

-Adio,dragul meu,zise ea și ieși din cort pe nesimțite.Își obișnuie ochii cu întunericul și,datorită faptului că paznicii nu aveau felinare,putu să treacă pe lângă ei fără să fie observată.Când nu găsi frânghia care atârna pe zid intră în panică,dar,după ce o găsi,trebui s-o arunce de trei ori până atinse înălțimea necesară.Știa că făcuse zgomot și îi auzi pe paznici,dar era deja de partea cealaltă a zidului,rezemată de el,și inima îi bătea cu putere.

-Trebuie să fi fost vreo veveriță,zise unul.

-O veveriță de statura unui om,spuse celălalt și se depărtară.

Când fu din nou liniște,Axia alergă prin beznă,traversă livada și ajunse în odaia ei.Nu îl văzu pe Tode ridicându-se din locul unde stătuse ghemuit,în cel mai întunecat colț al zidului și pornind încruntat spre patul lui,cu capul plecat și îngândurat.

CAPITOLUL 8

-E aici! exclamă Frances dând buzna în odaie și dând la o parte perdelele patului.Fiindcă draperiile de la ferestre nu fuseseră trase cu o seară în urmă, razele soarelui căzură direct pe fața Axiei.

-Ah,e divin,atât de bun și de atent.Se poartă ca un prinț.Și e cel mai splendid bărbat de pe pământ.Nu era nevoie să spună despre cine era vorba.

-Și e iubitul meu,mormăi Axia fără chef să se trezească.

-Poftim? Ce a spus verișoara mea cea săracă?

-Nimic,Frances.De ce te-ai trezit așa devreme? Și cu ce ești îmbrăcată?

-În mătase galbenă.Nu-i așa că e divină? Am păstrat-o.

Axia se strâmbă.Tatăl ei folosea adesea pro-prietatea ca loc de oprire pentru căruțele cu mărfuri care străbăteau țara.Ori de câte ori venea câte un transport de mătăsuri din Franța sau de piele din Italia,Frances se servea.Bineînțeles că îi spunea intendentului să anunțe că materialul respectiv fusese folosit pentru moștenitoare.Cât despre Axia ea considera că mătasea o împiedica să urce scara ca să culeagă mere.Vopseaua nu mai ieșea de pe satin.Adevărul era că veșmintele nu o prea interesau.

-Ai păstrat-o? întrebă ea căscând.Câte rochii ai mai „păstrat” pentru călătoria asta? Cât garderoba reginei,poate?

Amândouă știau că Axia era la curent cu fiecare bănuț pe care Frances îl cheltuia sau îl lua.Frances se privi în oglindă.

-Ar trebui să auzi ce plan are,spuse ea privind-o pe Axia în oglindă.Eu o să-i fiu soție.Spre imensa satisfacție a lui Frances,Axia se ridică brusc în capul oaselor.

-Ce o să-i fii? Întorcându-se,Frances îi aruncă un zâmbet ipocrit.

-Vai,s-a făcut târziu.Trebuie să fug.Mă bucur că ai dormit mai mult pentru că astfel ne-ai lăsat timp mie și lui James să devenim prieteni atât de buni în dimineața asta,zise ea și ieși repede.Axia se uită în jur după ceva cu care să arunce după ea și nu găsi decât pantofii,care făcură un zgomot extrem de urât când se izbiră de ușă.Totuși,Frances trebuia să fi ascultat,căci râsul ei se auzi foarte clar înainte ca ea să se depărteze pe hol.

Dând așternutul la o parte,Axia se întrebă: Soția lui? Ce-o mai fi punând la cale Frances acum? Și cum poate cineva să creeze atâtea probleme într-un timp atât de scurt? Se îmbracă repede,legându-și singură șireturile,aruncă o privire plină de regret spre locul unde stătea de obicei boneta mamei ei și apoi ieși în fugă din odaie.Cât de mult i se schimbase viața! Întâi noaptea precedentă și acum ziua aceasta! în ziua aceea urma să pornească în cea mai minunată călătorie a vieții ei.În timp ce cobora scările în fugă,strângându-și părul,se întrebă: ce voi vedea

în călătoria asta? Pe cine voi întâlni? Ce mâncare nu am gustat niciodată? Ce mirese îmi vor fi noi? Ce sunete mai sunt de auzit?

Când deschise ușa salonului, se opri brusc. El era acolo, stând în așa fel încât razele soarelui îi mângâiau capul, dansând pe buclele lui negre și apoi alunecând pe gâtul pe care ea îl sărutase de atâtea ori noaptea trecută, pe umerii lui, atât de lași și puternici. Stătea lângă o masă cu o hartă în mâini.

Când îi văzu mâinile și și le aminti, Axia trebui să se rezeme de tocul ușii. Oare avea să o recunoască? Oare sufletul lui avea să știe cine era ea?

Clipi de câteva ori și își luă privirea de la Jamie, care stătea aplecat asupra hărții, și văzu că Tode și Frances o priveau fix, Frances cu un zâmbet disprețuitor pe față. Axia se forță să-și alunge expresia de pe chip, căci nu voia ca cineva să știe ce simțea.

-Bună dimineața, spuse ea veselă. Tode dădu din cap tăcut, continuând să o privească într-un mod ciudat. Frances continuă să zâmbească, iar Jamie își ridică privirea încruntat.

-Observ că dormi până târziu, zise el fără nici o inflexiune în glas.

Din felul în care o privi, ea „își dădu seama că nu o recunoștea din noaptea precedentă.

-Nu mereu, spuse ea, fiindcă el o făcea să pară leneșă. De obicei...

-N-are importanță, o întrerupse el și își îndreptă din nou atenția asupra hărții. Ne vom întâlni cu căruțele aici și aici...

-Ce faci? întrebă Axia aplecându-se deasupra hărții, cât putu de aproape de Jamie. Tode se duse de cealaltă parte a ei.

-Lord James are un plan minunat, murmură Frances. Ah, te rog, spune-i și ei.

Fără să vrea, Axia zâmbi. Frances ar fi făcut orice ca să atragă atenția unui bărbat, ar fi pretins că era proastă, neputincioasă, orice. Axia o văzuse rugând bărbați mai scunzi decât ea să-i dea anumite lucruri. Frances putea păcăli pe oricine, dar bărbaților părea să le placă orice făcea ea. Acum bătu din gene uitându-se la Jamie.

-Te rog, repetă ea. Evident fără chef, Jamie se întoarse spre Axia.

-Am trimis un mesager la rudele mele ca să trimită paznici pentru căruțe. Oricine o să-i vadă o să creadă că o însoțesc pe moștenitoarea Maidenhall și zestrea ei. Dar, în realitate, am angajat pe altcineva să-i ia locul. Nici prin cap nu-ți trece cine o să fie în locul meu, spuse Frances punând mâna pe brațul lui Jamie.

-Eu? întrebă Axia șovăitoare. Oare avea să fie nevoită să fie moștenitoarea care juca rolul cuiva care juca rolul cuiva care juca rolul moștenitoarei?

-Firește că nu! exclamă Jamie ca și cum s-ar fi simțit jignită.

Nu pun în primejdie viața unor femei și orice femeie care călătorește în trăsurile alea țipătoare e în primejdie. Axia se bucură că el nu voia ca ea să pățească vreun rău, dar din felul cum o privea, își dădu seama că o ura.

-Smith! exclamă Frances. Băiatul cel înalt pe care l-a angajat tata, el o să fie în locul meu. Axiei îi trebui un moment să-și aducă aminte că „tata” era, de fapt, tatăl ei. Schiță un zâmbet slab, dar nu îi plăcu felul în care o privea Jamie.

-Spune-i și restul, îl îndemnă Frances. E un plan atât de splendid.

Jamie începu să strângă harta, evident nevrând să-i spună Axiei totul.

-Eu și cei doi oameni ai mei vom merge cu alte două căruțe. Vom trece drept negustori de țesături, iar domnia-sa Maidenhall va călători ca soție a mea. Astfel voi putea să o protejez, fără să se știe că poartă numele de Maidenhall.

Vârându-și harta sub braț, se uită la Axia, aproape rânjindu-i.

-Mai vrei să știi ceva? Axia înghiți în sec. De ce o privea cu atâta furie?

-Eu cum voi călători? El o măsură din cap până în picioare.

-Nu vei călători. Vei rămâne aici. O clipă, Axia nu putu să scoată nici un sunet. Era ca și cum fundul lumii ei ar fi căzut brusc. Să nu meargă? Să rămână acolo?

-Nu e nevoie de dumneata, spuse Jamie. Am fost angajat să ofer protecție moștenitoarei Maidenhall, iar dumneata reprezintă unul din pericole. Ai dovedit până unde poate merge invidia dumitale.

Axia era atât de șocată, încât era ca și cum sufletul i-ar fi părăsit trupul și, plutind deasupra încăperii, s-ar fi uitat la toți și toate. Să nu meargă? Fusesse închisă între zidurile acelea de la vârsta de trei săptămâni și, până cu o seară în urmă, nu trecuse niciodată de ele. Și știa că, după călătoria aceea, avea să fie închisă iarăși.

Dar acum bărbatul acela spunea că până șr acea fărâma de libertate îi era interzisă. Îi văzu chipul lui Frances. Pe nici un chip nu se putuse citi vreodată o bucurie mai mare decât cea pe care o simți Frances la auzul veștii că Axia nu avea să meargă în acea călătorie.

Poate că James Montgomery nu mai ținea minte noaptea precedentă, dar ea știa că-i dăduse darul cel mai de preț, îi spusese că îl iubea, și, acum, el zicea că nu exista nici un motiv pentru care să i se acorde acele câteva săptămâni de libertate. Îi refuza ceea ce ea își dorea cel mai mult pe lume.

Fu cuprinsă de o furie cum nu mai cunoscuse vreodată și, năpustindu-se asupra lui Jamie, îl zgârie pe față cu unghiile. Atacul ei fu atât de neașteptat, încât toți amuțiră. Nimeni nu mai făcu nici o mișcare. Jamie se clătină în spate stupefiat, încercând să-și acopere fața de mâinile ei. Încleștând pumnul, Axia îl lovi în față și îi trase un picior în același timp, strigând:

-Te urăsc, te urăsc, te urăsc. Tode își reveni primul.

Era singurul din încăperea care știa ce simțea Axia.Înconjurând-o cu brațele,îi ținu mâinile pe lângă trup și o trase departe de Jamie.Acum și oamenii acestuia își reveniră destul cât să se strecoare între el și acea pisică sălbatică.

-Șșș,gata,spuse Tode ținând-o pe Axia cât putea de strâns.Firește că o să mergi.

N-o să rămâi aici.Jamie își ridică privirea,ținându-și dosul mâinii pe fața zgâriată.Un ochi părea pe cale să se învinețească.Uitându-se la sângele de pe mână,zise:

-E nebună.Când îl auzi,Axia începu să se zbată din nou,dar Tode strigă deodată.

-Frances! Spune-i!Frances oftă adânc,fiindcă știa foarte bine ce voia Tode să spună ea.

-Nu plec nicăieri fără verișoara mea Axia,zise ea obosită,evident nevrând ca Axia să meargă,dar spunând,totuși,ceea ce i se cerea.Jamie se uită de la Frances la fata aceea nebună pe care o ținea Tode.Ce însemna asta? Ce influență avea fata aceea cu porniri criminale asupra moștenitoarei?

-Nu ești obligată să faci asta,îi spuse el lui Frances.Zgârieturile de pe față începeau să-l usture.

-E nebună.A încercat să te ucidă,să mă ucidă.Trebuie s-o transport închisă într-o cușcă?

Tremurând din tot trupul din cauza furiei,Axia habar nu avusese că era capabilă de așa ceva.Dar să nu meargă? Să nu meargă?

Tode își slăbi strânsoarea când o simți calmându-se.

-Frances,dacă nu spui ce trebuie spus,o să-i spun eu totul,zise el atunci și Frances se strâmbă.Știa foarte bine că Tode,acel monstru oribil,avea să-i spună Lordului James că,de fapt,nu ea era moștenitoarea și,atunci,ea,Frances,ar fi fost cea care ar fi rămas.Trase adânc aer în piept.

-Axia nu a încercat să mă omoare ieri,ci a vrut doar să mă facă să strănut.Nimeni nu știa că margaretele...Făcu un semn din mână.Deși spunea adevărul,vorbea fără nici un fel de inflexiune în glas.

-Și? spuse Tode,dându-i de înțeles că nu avea să o lase să omită nimic.

-Axia e furioasă pentru că vrea să meargă.

În clipa aceea,Rhys izbucni în râs și până și Thomas zâmbi.Furie? Așa numeau ei ceea ce tocmai văzuseră? Furie? Bărbați în luptă,încercând să-și salveze propriile vieți,se băteau cu mai puțină pasiune decât văzuseră la tânăra aceea.

Rhys se uită la Axia acum,al cărei păr lung până la brâu,des și strălucitor,o învăluia ca o mantie bogată de culoare arămie și al cărei piept tresaltă agitat încă.I se păru puțin mai atrăgătoare decât la început.Când Jamie ezită să-și dea acordul,Frances se uită la Tode și văzu că acesta era pe cale de a spune cine era

adevărata moștenitoare.

-Te rog,zise ea și păru să fie sinceră.Poate să meargă trecând...drept slujnica mea.

-Mai repede aș mânca...,începu Axia,dar Tode o întrerupse.

-Nu e satisfăcător,îi spuse el lui Frances.Aceasta se strâmbă ușor dezgustată.

-Bine,atunci,poate să fie verișoara mea,sora mea,orice.

-Dar sunt verișoara ta,strigă Axia.

-Așa e,spuse Frances măsurând-o din cap până-n picioare,Frances în rochia ei de mătase galbenă cu mii de fluturași albaștri brodați,Axia într-o rochie simplă de lână.Privirea aceea spunea că Frances nu înțelegea deloc cum puteau fi rude.

Văzând acea privire,Rhys pufni din nou în răs,dar Thomas îi astupă gura cu mâna ca să-i ascundă zâmbetul.

-Ești sigur că Maidenhall te-a plătit suficient? îl întrebă Rhys încet pe Jamie.

Acesta ridică mâna pentru a pune capăt acelei agitații.

-Dacă trebuie să vă iau pe amândouă,aș vrea să vă pot pune în caravane separate, dar nu pot,spuse el privind-o furios pe Axia.Vei trece drept sora mea,zise el și,apropiindu-se de ea,aproape că își lipi nasul de al ei.Și,dacă o să-mi faci necazuri,o să te trimit înapoi cu escorta.Ai înțeles?

Axia nu se temea de el și nu avea de gând să-l lase s-o intimideze.Ridicându-se pe vârfuri,îl privi drept în ochi.

-Jur aici și acum că o să fac tot ce-mi va sta în putință să-ți fac viața cât mai îngrozitoare și,dacă vei încerca să mă pedepsești în vreun fel,vei regreta.

Jamie,care până atunci nu mai întâlnise ostilitate din partea unei femei,o privi doar.Frances fu cea care îl scoase din transă.

-El merge? întrebă ea arătând din cap spre Tode,dar din tonul ei se înțelegea perfect că nu dorea ca Tode să meargă.Jamie își trecu mâna peste ochi.Odată îl prinsese pe mare o furtună care distrusese celelalte patru vase de lângă ei; el,Rhys și Thomas se luptaseră odată cu doisprezece turci în același timp; își petrecuse șapte luni într-o închisoare plină de șobolani și mizerie.

Dar,Dumnezeule,în clipa aceea ar fi preferat să treacă prin oricare din acele momente decât să aibă de-a face cu cele două femei.Trase adânc aer în piept.

-Da,Tode merge cu noi.Maidenhall a cerut ca el să rămână alături de fiica lui,spuse Jamie privind-o pe Axia cu ochii îngustați.Cât despre tine...

Nu știa ce să-i spună,căci,dacă deschidea gura,se temea de ce ar fi putut să-i iasă de pe buze.

-Vopsește căruțele...ca pentru un negustor de țesături.Poate că poți fi de folos într-un fel.După aceea ieși din încăpere ca vântul,urmat de cei doi oameni ai săi.

Lumânarea era singura lumină din odăița aceea goală și Jamie se gândi că sora lui mai mică nu ar fi vrut să audă că proprietatea Maidenhall era confortabilă, dar că nu posedă luxul pe care și-l închipuise el. Adevărul era că numai Frances strălucea așa cum își închipuise. Dar trebuia să le scrie o scrisoare și să le asigure că totul era bine.

-Femeia asta, Axia, e nebună, îi scrisese Jamie surorii lui. Dar Frances, moștenitoarea...

Lăsa jos pana. Frances ce? O iubea pe verișoara ei nebună? Jamie își pipăi zgârieturile de pe față și se strâmbă când își atinse ochiul învinețit și umflat.

Nu, fata aceea, Axia, avea o anumită putere asupra lui Frances. Ce anume putea să fie? Ce secret ar fi putut să aibă o moștenitoare în vârstă de nouăsprezece ani pentru care prefera să facă orice ca să nu se afle?

Și ce anume era între Tode și Axia? Să fi fost amanți?

În clipa aceea, Jamie strivi vârful penei și trebui să-și folosească pumnalul pentru a face altul. Nu îl privea pe el ce era între verișoara moștenitoarei Maidenhall și... orice ar fi fost Tode în casa aceea ciudată. Se apucă din nou de scris.

Dar Frances, moștenitoarea, nu vrea să-și lase acasă verișoara. Cred că nu își dă seama cât de periculoasă poate fi aceasta. Vom călători deghizați, Frances trecând drept soția mea, iar eu mă voi da drept negustor de țesături. N-o să fiu unul grozav cu noile mele haine? Axia, verișoara, e foarte invidioasă pe Frances, așa că va trebui s-o urmăresc îndeaproape. Va călători dându-se drept sora mea. Nici o trupă de actori ambulante nu s-a gândit la o asemenea farsă.

Trimit o fată la voi. Numele ei e Diana și e rău însemnată. Purtați-vă la fel de bine cu ea cum s-a purtat ea cu mine.

Vă iubesc pe amândouă. Fie ca Domnul să vegheze asupra voastră.

Fratele vostru iubitor, James

-Ei bine, spuse Joby. Tot mai crezi că e îndrăgostit de această Axia?

-E îndrăgostit de cineva, altfel n-ar fi atât de trist, zise Berengaria. Cine o fi această Diana și în ce fel s-o fi purtat bine cu fratele nostru?

-La fel cum se poartă toate femeile cu bărbații care sunt frumoși ca el, zise Joby. Berengaria întinse mâna și așteptă până când Joby îi dădu scrisoarea. Jamie spunea întotdeauna că Berengaria simțea ceea ce nu era scris într-o scrisoare.

-Da, spuse ea ținând scrisoarea, după care o întoarse când pe o parte, când pe alta. Ceva îl frământă foarte mult. Este..., zise ea și chipul i se lumină. Caută ceva.

-Probabil și-a pierdut pumnalul, spuse Joby încercând să pară ironică, dar adevărul era că voia ca Berengaria să spună mai mult. Sora ei mai mare nu se lăsa prostită.

-Caută pe cineva,dar ea e ascunsă.Văzând că Berengaria nu mai spune nimic, Joby zise:

-Ar trebui să încerce în pivnițe.Ce crezi că a vrut să spună cu faptul că această Diana e rău însemnată?

-Va trebui să așteptăm să vedem,nu? spuse Berengaria,știind că Joby avea să fie ochii ei.Continuând să țină scrisoarea,se încruntă.Ceva îl frământa pe fratele ei foarte mult.

CAPITOLUL 9

Zorile tocmai se iveau și cei de pe moșia Maidenhall începeau să se trezească în timp ce Axia intră în casă căscând.Intendentul se îndrepta spre ușa din față.

-Ți-a dat cumva ceva pentru o fată pe nume Diana? îl întrebă ea privindu-l drept în ochi.Omul se pregătea să spună că,potrivit celor ce i se spusese,ea nu mai era moștenitoarea și,prin urmare,nu mai trebuia ascultată.Dar când se uită în ochii ei,văzu că era,într-adevăr,fiica unui om despre care se spunea că s-ar fi priceput la afaceri mai bine ca oricine altcineva.Atunci,intendentul scoase o scrisoare din pieptar și i-o dădu.

-N-a fost și o bonetă albastră? întrebă ea,iar când el clătină din cap,zise: atunci dă-mi mie banii pe care i-a lăsat pentru această Diana.

El îi puse în palmă câteva monede.Axia se uită la bani și apoi la intendent.

-Îți sugerez ca,în timp ce citesc scrisoarea asta,să-mi pui restul monezilor în palmă.

Scumpelor mele surori Berengaria și Joby,

Ea este Diana.Aveți grijă de ea și fiți atente cu ea.Nu lăsați pe nimeni să-i facă rău în vreun fel.Ea e darul meu pentru voi,căci sufletul ei e fericit.Sper să vă ofere tot atâta bucurie cât mi-a oferit mie.Cu toată dragostea mea,

James.

În timp ce citea,Axia simți monezile căzându-i în palmă și le strânse în pumn când intendentul ieși din casă.Ținând scrisoarea și monezile,urcă în odaia ei și,zâmbind,se prăbuși în pat,încă îmbrăcată în hainele murdare de vopsea.După calculele ei,putea să doarmă cel puțin o oră înainte să se descopere ce făcuse.

Zâmbind,adormi imediat.Dar,după vreo zece minute,o treziră niște strigăte.

-Unde e? auzi ea strigându-se de jos și știu că acel zgomot nu putea fi decât inconfundabilul urlat al lui James Montgomery.

Zâmbind strâmb,Axia vârî scrisoarea și banii în buzunar și,fără să fie deloc îngrijorată de furia lui,adormi din nou.Când ușa se deschise brusc,se trezi.

-Axia! spuse Tode cu severitate,dar,de asemenea,în glasul lui,se simțea și

oarecare exasperare.

-Da,da,murmură ea somnoroasă.Sunt gata.Se dădu jos din pat căscând și trecu pe lângă el.

-De ce ai făcut asta? întrebă Tode coborând scările în urma ei.De ce îl enervezi? Crede că ești periculoasă,că vrei să-i faci rău lui Frances.De ce nu poți să...?

Ea ajunsese jos,unde îl văzu pe Jamie,a cărui față era roșie de furie.Cel puțin o parte din față era roșie,sub cele trei zgârieturi albastrii de pe un obraz și sub ochiul învinețit de deasupra celuilalt obraz.

-Ai încercat să te razi,nu? îl întrebă ea calmă trecând pe lângă el și ieșind pe ușa din față.Bineînțeles că știa de ce era furios,dar ea nu făcuse altceva decât să-i îndeplinească porunca,nu? Toată noaptea precedentă,la lumina felinarului,ea împreună cu un ajutor de bucătar,două ajutoare de grădinar și soția intendentului,pictaseră una din căruțele care urma să fie folosită în deghizarea lor ca negustori de țesături.Ea pictase fețele și contururile,iar băieții umpluseră spațiile.Sotia intendentului pictase literele potrivit indicațiilor Axiei.

Acum,stând în fața căruței,la fel ca aproape toți angajații casei plus vizitii trimiși de tatăl ei și paznicii nou sosiți de la rudele lui Jamie,Axieii se păru că arată bine.Oh,da,foarte bine.Și,după expresiile de uimire de pe chipurile celor aflați în jurul căruței,fiecare dându-i roată încet,își dădu seama că și lor le plăcea.Îl pictase pe Jamie în armură,mai mare decât era în realitate,înjunghiind un balaur imens,în timp ce Frances stătea cu ochii mari de groază și cu un picior legat de un par.Dacă Jamie nu o salva într-o clipă,avea să fie ucisă.Coada imensă și solzoasă a balaurului înconjura căruța...Și se transforma în coada unui leu cumplit pe partea cealaltă.Aici Jamie apărea iarăși,numai că,de data aceasta,purta foarte puține haine,doar un fel de fustă scurtă de piele și o cămașă albă care îi atârna zdrențuită pe trupul mușchiulos.În spatele lui,Frances,complet îmbrăcată stătea legată cu mâinile de un par.

În ansamblu era cel mai extraordinar și cel mai frumos lucru pe care majoritatea oamenilor de acolo îl văzuseră vreodată.Iar Axia reușise să redea în mod remarcabil chipurile lui Jamie și Frances.

-Te omor,Axia,strigă Frances când văzu căruța și dădu mâna în spate pentru a-și lovi verișoara.Însă Jamie îi prinse brațul și Frances,care nu pierdea niciodată o ocazie,se întoarse în brațele lui și îi „plânse” la piept.Bineînțeles că nu și-ar fi înroșit niciodată ochii cu lacrimi adevărate,dar îi plăcea efectul.

Legănându-se pe călcâie,Axia zâmbi,știind foarte bine că lui Frances nu-i plăcea să i se picteze chipul undeva.Ceea ce nu-i plăcea erau cuvintele scrise pe căruță.

Priviți-o pe Frances, cea mai frumoasă femeie din țară. Cumpărați țesături și priviți-o. Nu cumpărați, nu priviți.

Erau cuvinte scrise pe toată căruța. Priviți-o! Înăuntru! Reală!, Priviți-l pe Jamie, singurul bărbat din lume suficient de frumos pentru a se potrivi cu ea. Priviți-i cum mănâncă. Priviți-i cum respiră. Cei care știau să citească le spuneau celorlalți ce scria și, încetul cu încetul, toată lumea se întoarse să se uite la Jamie și la Frances cu uluire .pe chipuri.

-Ai făcut din mine o caricatură! zise Frances întorcându-se și aruncându-i Axiei o privire încărcată de dușmănie. O să fiu vârată într-o cușcă al cărei capac o să se dea la o parte de fiecare dată când cineva o să vrea să cumpere un centimetru de stofă? Axia era gravă.

-Frances, chipul tău valorează pe puțin treizeci de centimetri din cea mai bună țesătură. Din nou, Jamie trebui să o țină pe Frances să nu sară la Axia.

-Acoperă! porunci Jamie apoi. Tot. Pictează peste asta. În jurul căruței se lăsă o liniște plină de groază. Să picteze peste ceva atât de frumos?

-Ba n-o s-o fac! zise Axia indignată, cu mâinile în șold, privindu-l furioasă peste capul lui Frances. Asta o să vândă multă marfă. Jamie vorbi printre dinți.

-Scopul acestei călătorii nu e să vindem marfă ca niște...ca niște...

Nu găsi un cuvânt destul de aspru.

-Ca niște negustori, ci să o ducem pe ea teafără la destinație.

-Negustori? întrebă Axia făcând să pară ca și cum el ar fi considerat că era un cuvânt murdar. Mai e nevoie să-ți amintesc, Lord James, că tatăl meu..., dar se întrerupse și o dresă repede, că Perkin Maidenhall este exact asta, un negustor?

În clipa aceea, Thomas făcu câțiva pași înainte.

-Dacă îmi permiți, stăpâne, zise el și Jamie, bucuros că i se oferea o scuză să scape, i-o dădu pe Frances în grijă lui Tode, spunându-i:

-Păzește-o. După care îl urmă pe Thomas departe de mulțimea de gură-cască, ce erau din ce în ce mai numeroși.

-Poate aș putea să-ți dau un sfat.

-În clipa asta aș aprecia un sfat și din partea diavolului. Această...această fată, diavolul în persoană, mă face să nu mai pot gândi. Thomas își dresă glasul.

Acest lucru era evident pentru toată lumea. Îl cunoștea pe Jamie de multă vreme și întotdeauna îi admirase calmul chiar și în cele mai groaznice împrejurări. Dar tânăra aceea părea să facă ce nu putuse să facă războiul.

-Căruța e chiar frumoasă.

-Frumoasă? întrebă Jamie uluit. Ai văzut ce a pictat? Pe mine.

Se strâmbă când furia îl făcu să-l usture fața, după care se forță să se calmeze.

-Thomas,n-ai mai vorbi așa dacă ar fi fața ta acolo.

-Cu fața mea nu s-ar vinde nici măcar un sac de cenușă.

-Iar eu nu am de gând să permit ca fața mea sau a lui Frances să fie folosită pentru...a vinde ceva,încheie el dezgustat.Când chipul unei femei frumoase va fi folosit pentru a se vinde o marfă,va însemna că lumea s-a sfârșit.

-Las sfârșitul lumii în seama Domnului,zise Thomas.Totuși,știu că vom călători împreună timp de săptămâni întregi,asa că te implor,nu face din această fată un dușman și mai mare decât este deja.Lasă imaginile,pune-o să șteargă ce e scris.A stat toată noaptea să picteze și,în definitiv,i-ai poruncit să picteze căruța,fără să specifici cum.

-Chiar trebuie să-mi amintești fiecare cuvânt? întrebă Jamie și dădu să-și treacă o mână peste față,dar îl durea prea tare.Da,înțeleg ce vrei să spui.Spune-le ce trebuie să facă,zise el făcând un semn din mână.S-ar putea,dacă mă apropii de ea,să vreau din nou s-o omor.Apoi încarcă toate căruțele.Plecăm mâine dimineață.Se întoarse și văzu că oamenii verilor săi râdeau și arătau cu degetul, iar el știa foarte bine că aveau să li se dea toate amănuntele în legătură cu căruța aceea.

-Thomas! Pune-o să-l mai acopere pe bărbatul cu...cu...

-Leul? Jamie ridică mâinile în semn de dezgust și se depărta.

-Mă înțelegi? Stând înțepată pe un scaun,Axia strânse din buze uitându-se la el.

-Da,domnul meu,zise ea strecurând cât putu de mult sarcasm în acele cuvinte.

Jamie se întoarse și îi aruncă o privire furioasă.De treizeci de minute încerca să o facă să înțeleagă exact cât de serioasă era călătoria în care urmau să plece.

Începea să se teamă că ea va anunța lumii întregi că Frances era moștenitoarea Maidenhall.Îi trebuise ceva timp să se calmeze în dimineața aceea și,în vreme ce căruțele erau încărcate,el vorbise cu oamenii de pe moșie.Din câte își dădea seama,se părea că acea micuță Axia deținea controlul absolut.Indiferent despre ce întreba,de la cheltuieli la polenizare încrucișată,răspunsul era „*Axia face asta*”.Frances era întotdeauna stăpâna Maidenhall,în timp ce Axia era Axia pentru toată lumea,fie tineri,fie bătrâni,de la menajeră la porcari.

Și Axia conducea totul.Era ca și cum ar fi fost intendent și mare vizir în același timp.Și nu era de mirare că Frances se temea de ea.Axia deținea controlul atât de mult,încât oamenilor le era teamă să facă ceva fără să-i ceară întâi permisiunea.

-N-aș îndrăzni s-o fac fără s-o întreb pe Axia,auzise el de mai multe ori.

Pe măsură ce ziua trecea,Jamie se întrebă cum de putuse să se înșele atât de mult în privința ei.În acea primă zi îi plăcuse felul în care îl privise,felul în care

părase să spună „*Valorez ceva!*”.Dar acum el își spuse „*Nu-i de mirare că are o părere atât de bună despre sine,când deține controlul asupra finanțelor moștenitoarei Maidenhall*”.Ei bine,pe el nu avea să-l controleze,își promise în sinea lui,uitându-se la ea.

-Ce înțelegi? o întrebă.

-Că nu trebuie să creez probleme pe drum,altfel o să...Cu ce m-ai amenințat? Că mă legi de o roată?

-Nu chiar.Că te leg în căruță.

-Ah,da,știam eu că te-ai gândit să folosești violența față de o femeie care e pe jumătate cât tine.Jamie se strâmbă.De ce nu înțelegea nimic?

-Nu pentru mine mă tem,ci pentru Frances,spuse el cu o răbdare exagerată.Nu poți să înțelegi cum o vede lumea.Cu un anumit grad de vinovăție,își aminti de pantomima lui Joby.

-Din cauza banilor tatălui ei,oamenii nu.văd omul din ea.Dacă ar știi cineva cine e,m-aș teme pentru viața ei.

-Și bineînțeles că viața ei e totul,din moment ce tu însuți ți-ai pus în cap să te însori cu banii ei.

-De ce oi fi crezut vreo clipă că pot avea încredere în tine? izbucni el.Dacă nu ți-aș fi spus...

-Frances ar fi crezut că o plăci cu adevărat! zise Axia.Cel puțin acum e prevenită în privința ta,adăugă ea și se ridică,rânjindu-i disprețuitor.Zici că nu poți să suferi oamenii care mint,dar tu ești cel mai rău dintre ei.Le minți pe toate femeile despre iubire și onoare.M-ai atacat în ziua aceea și te-ai uitat la mine așa cum nu s-a uitat alt bărbat vreodată,dar în același timp tânjeai după aurul lui Frances.Apoi furi virginitatea unei sărmame fete și...Se opri brusc,uluită.Nu voise să spună asta,dar acum era prea târziu.Își ascunse pumnii încleștați în dosul fusteii.

-Ce știi despre ea? se răsti Jamie.

-A venit la mine,din moment ce știa că ești pe moșia Maidenhall.Sărmana fată,ce oribil,semnele de pe față...Axia trase aer în piept.

-Prostuța,credea c-o iubești.Dar tu nu iubești decât aurul Maidenhall,nu-i așa? Jamie îi întoarse spatele ca să nu-l poată vedea.Noaptea aceea pe care o petrecuse cu fata îl obseda.Părea să-și amintească parfumul părului ei,pielea ei.

-Ce s-a întâmplat cu ea? I-am lăsat bani,zise el încet.

-Crezi că aveam s-o las să se ducă la familia ta? Am trimis-o la...

Unde? se întrebă Axia,dar atunci își aminti că trebuia să fie Frances.

-Am trimis-o la familia mea,la tatăl meu și la surorile mele.

Acum îi cercetă chipul cu atenție. De ce nu-și dădea seama că ea era Diana?

Și ce simțea pentru ea? De ce era atât de bun cu Diana și atât de aspru cu Axia?

Trăgând aer în piept, Axia îi aruncă o privire extrem de rece.

-Cât despre predica pe care mi-ai ținut-o cu privire la comportarea mea, da, o să mă țin departe de tine. Dar, referitor la Frances, ea e în grija mea de ani de zile și, după cum vezi, n-a pățit absolut nimic. Cât despre tine, adevărul e că nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să uit că existi, zise ea și, când trecu pe lângă el, își ținu fustele să nu-l atingă. Pentru mine, domnule, ești mort.

După aceea ieși din odaie. Jamie se prăbuși pe scaunul de lângă fereastră. Toată viața avusese noroc să nu aibă probleme cu femeile. Absolut nici una. Sora lui, Joby, care îi supăra pe toți bărbații pe care îi cunoștea, pe Jamie doar îl amuza, iar când devenea prea supărătoare, el nu trebuia decât să ridice o sprânceană ca să o pună la punct. Berengaria era un înger. Regina, care crea atâtea probleme atâtor bărbați, îi zâmbea lui Jamie și dansa cu el.

Se părea că, pretutindeni în lume, femeile îi zâmbeau. Nu și cea fată cu ochi mari, căprui și cu un păr care trebuia să fie cel mai des, cel mai bogat, cel mai...

-Fir-ar să fie! spuse el și își atinse ochiul umflat, așa încât o durere acută îi străbătu toată fața. Nu era o ființă omenească! Încercase să-și ucidă verișoara mai frumoasă, îi făcuse de râs pe amândoi în fața oamenilor, își bătuse joc de el, îl șicanase, îl pusese în posturi jenante. Lista părea să nu se mai sfârșească.

Și acum se băgase în problema cu Diana, dulcea și simpatica lui Diana care îi oferise un dar minunat.

-Naiba s-o ia! spuse el tare. Nu voise decât cuvântul ei de onoare, dacă știa ce însemna acest lucru, că se va comporta cum trebuie pe parcursul călătoriei. De ce trebuia, oare, să dramatizeze totul? Și ce voise să spună că el era mort pentru ea?

Când se deschise ușa și îl văzu pe Rhys, Jamie înțelese că timpul său de gândire se încheiase. Frances, își spuse el. Trebuia să se gândească la Frances și la ce îi trebuia familiei lui. Nu îl ajuta nimic din ce spusese afurisita aceea de Axia despre sentimentele lui, despre faptul că făcea curte aurului Maidenhall.

-Cărțile sunt gata pentru a le verifica.

-Da, firește, zise Jamie ridicându-se. Aveau să plece a doua zi foarte devreme și erau multe lucruri de făcut până atunci. Când ajunsese la ușă, se opri.

-Rhys, tu te pricepi cât de cât la femei?

-Absolut deloc, spuse el cu un ton plăcut. Și, dacă vreun bărbat zice că se pricepe, e un mincinos.

-Mmmm, mârâi Jamie și ieși din odaie.

CAPITOLUL 10

Trei zile, își spuse Axia, întinzându-se în lumina minunată a soarelui. Stătea pe o stâncă, iar căruțele erau dedesubt și în spatele ei. Înaintea ochilor ei se întindea un sătuleț. Dacă ar fi fost o pictoriță de peisaje, asta ar fi pictat, dar acum nu voia decât să stea acolo singură și să privească lumea, sau cel puțin acea fărâmă care se vedea din ea. Avusese trei zile și două nopți de libertate, în care văzuse și altceva în afară de ceea ce era între zidurile de piatră. Sate cu case ale căror nivele superioare planau deasupra străzii. Prăvălii pline de bunătăți cum nu mai văzuse niciodată, ca de exemplu moaște sfinte și jucării pentru copii.

Mâncare: prăjituri cu cremă, prăjituri cu miere, cozonaci cu stafide. Bucătarii familiei Maidenhall fuseseră buni, dar nici unul din ei nu avusese imaginație.

Când văzuse o brutărie în a cărei vitrină era o pâine sub forma unui urs ridicat în două labe, Axia aproape că leșinase de încântare.

Și Rhys îi cumpărase acea pâine. Dragul de Rhys, își spuse ea acum. Și el și Thomas fuseseră atât de buni și de generoși cu ea în acele zile.

După acea predică oribilă ținută de trădătorul James Montgomery, în ajunul plecării, Axia jurase să nu-i mai vorbească acestuia decât dacă era neapărată nevoie. Și, deocamdată, nu-i adresase nici un cuvânt. În prima trăsură erau Frances, slujnica acesteia, Violet, și vizitiul, George. În cea de a doua erau Axia, Tode și vizitiul lor, Roger. Jamie și cei doi oameni ai săi călăreau pe lângă trăsuri. Încă din prima zi, călătoria fu foarte plăcută pentru Axia. Prima jumătate a acelei zile nu scosese nici o vorbă, ci doar se uitase la oameni și la case, la drumurile desfundate, la carele amărâte încărcate cu bunuri. În prima după-amiază, se opriseră să adape caii și acolo erau trei băieți care se jucau cu un cerc. Un alt copil ținea o cană de lemn cu o bilă prinsă pe sfoară; și tot încerca să facă bila să intre în cană. Curioasă, Axia se duse spre copil și, pentru că era mărunțică și nu cu mult mai mare ca vârstă decât ei, în curând începu să ia lecții de la toți patru.

Când se duse după ea, Rhys îi informă pe toți că el era campion la bilă și, după puțin timp, le demonstră acest lucru. Când se duse după Rhys, Thomas spuse că putea învăța cercul mai bine decât oricine și începu să le arate. Când se duse după toți, Jamie găsi patru copii și trei adulți râzând în hohote și jucând jocuri copilărești. Zâmbind, se duse spre ei, dar Axia încremeni, îi dădu cana înapoi copilului și se depărta, ținând spatele drept. Acest lucru puse capăt brusc veseliei.

După ziua aceea, Axia, Rhys și Thomas deveniră foarte buni prieteni, cei doi bărbați călărind de câte o parte a ei, răspunzându-i la toate întrebările.

Lui Tode îi plăcea să mâne atunci când nu erau oameni în jur, astfel că Roger intra în trăsură și dormea. Toți patru alcătuiau un grup vesel, râzând, spunând

ghicitori, încercând să-și amintească toate jocurile de copii pe care le știau. Datorită faptului că Axia își petrecuse primii câțiva ani din viață printre adulți, dusese dorul tuturor activităților specifice copilăriei. Primul copil pe care își aducea aminte să-l fi văzut era Tode când acesta avea doisprezece ani și al doilea, Frances, care, firește, nu fusese niciodată amuzantă.

Seara le făcea portretele. În fiecare seară opreau pe un câmp și, sub indicațiile Axiei, vizitii aprindeau un foc și atârnavă oala de fontă plină cu o mâncare din carnea cumpărată din satul cel mai apropiat.

În timpul zilei, Rhys și Thomas o hrăneau pe Axia. Când drumul trecea printr-un sat, unul din ei se ducea la brutărie sau la magazinul de dulciuri, la măcelărie, sau chiar la magazinul de băuturi pentru a vedea dacă puteau găsi ceva ce Axia nu mâncase ori nu băuse niciodată. La început, cumpăraseră din fiecare lucru câte două bucăți și îi oferiseră una lui Frances; în definitiv, ea era moștenitoarea, cea care fusese ținută închisă toată viața. Dar ea se uitase la ei de parcă ar fi fost niște proști.

-Cum să mănânc asta ? întrebă ea bosumflată. O să am mâinile lipicioase după aceea. După aceea nu mai încercaseră să-i dea nimic lui Frances, dar le plăcea să o hrănească pe Axia cu orice găseau. Iar seara, ea îi răsplătea desenând evenimentele zilei. Era ca și cum mintea ei ar fi memorat totul în cele mai mici amănunte. Era Rhys întinzând mâna după cozonac și lingura pe care o ținea soția brutarului, cobora pentru a-l lovi. Era Thomas, care se uita nedumerit la o jucărie de lemn, în timp ce o fetiță îl privea nerăbdătoare, pentru că el nu-și dădea seama cum funcționa jucăria. Era Tode pe capră, arătându-și numai partea nevătămată a feței și zâmbind. Era Roger, care dormea și sforăia și o muscă zbura deasupra buzelor lui.

-Și Jamie? întrebă Thomas încet, minunându-se de desenele ei.

După ce îi aruncă o privire scurtă lui Jamie, care stătea la câțiva metri mai încolo, Axia își înmuie penelul în cerneală și făcu repede o schiță. Peste câteva minute le arătă desenul. Se vedea fața frumoasă a lui Frances, dar trupul îi era ascuns complet de niște saci cu aur. Jamie se apleca spre ea, rânjind, sărutându-i degetele care i se vedeau ieșind dintre saci și ținând la spate un certificat de căsătorie. Nimeni nu voi să râdă. Era un desen urât și știau acest lucru, dar lui Roger, vizitiul, i se păru extrem de comic și, când el izbucni în râs, toți făcură la fel. Și, firește, Jamie veni să vadă de ce se amuzau atât.

Zâmbind ușor înfumurat, Axia îi dădu desenul, chiar dacă Tode fu cât pe ce să cadă în foc când încercă să-l prindă înainte să ajungă în mâinile lui Jamie.

-Deci asta crezi tu despre mine,spuse el înainte să-i dea desenul înapoi,după care se depărta.Așadar,Axia era singură acum,bucurându-se de libertatea ei și i se părea că avea furtive în tot trupul.Sprijinindu-se în brațe,își lăsa capul pe spate și inhala aerul curat și răcoros.Cât de diferit era acel aer de cel din interiorul zidurilor proprietății tatălui ei.

Carpe diem,își spuse ea.Profita de această zi,peu că,cu fiecare clipă prețioasă care trecea,se scurta și perioada ei de libertate.Deja se scurseseră trei zile și i se părea că făcuse foarte puțin în afară de faptul că mâncase jumătate din proviziile Angliei.Întinzând brațele,se gândi că ar fi vrut să încerce mai mult,să zboare.

-Da,zise ea tare,aș vrea să zbor.Aș vrea să...Da,ce își dorea cel mai mult pe lume?

-Aș vrea să dovedesc că sunt mai mult decât niște saci cu aur,spuse ea,sperând că vântul îi va purta vorbele.Încă din fragedă copilărie i se spusese tot timpul că era moștenitoarea Maidenhall.Frances nu pierdea nici o ocazie.

-Dacă te place,sunt sigură că asta se întâmplă datorită banilor tăi,își spusese ea de o sută de ori.E drăguță cu tine datorită banilor tăi.Iar și iar,întotdeauna banii tatălui ei!

-Oare nu valorez mai mult decât averea tatei? întrebă ea.Oare de ce se gândește toată lumea că cineva nu poate să vrea nimic de la mine în afară de aur? De ce...?

Tăcu pentru că auzi fluieratul lui Tode,semn că o chema.Așa că începu să coboare panta încet,îndreptându-se spre trăsură.

-Ce caută acolo sus? îl întrebă Jamie pe Tode,simțindu-i-se supărarea în glas.E cea mai ciudată persoană pe care am întâlnit-o vreodată.Într-o clipă o urăsc și în cealaltă...

-În cealaltă simți că te intrigă,continuă Tode,după care îl văzu pe Jamie încuviințând șovăitor.Axia a fost izolată toată viața; nu cunoaște lumea.Totul e nou pentru ea.

-A dovedit asta bătându-și joc de oamenii mei,spuse el încordat.Tode clătină din cap.

-Cred că vei descoperi în Axia o persoană chiar,ăăă,utilă.

-Ah,da,e de ajutor pe-aici.Tode zâmbi,ceva ce făcea foarte rar,deoarece acest lucru îl făcea să pară și mai grotesc decât de obicei.

-Cred că vei descoperi că Axia poate să facă și alte lucruri nu numai să pună mirodenii în mâncare.E foarte pricepută în ale banilor.Jamie pufni neîncrezător.

-Numai un nebun ar lăsa-o pe lunatica asta să se atingă de banii lui.

-Sângele va vorbi.

-Ce-ai spus? întrebă Jamie repede. Tode își dresese glasul.

-Am spus că numai timpul va vorbi.

Jamie se strâmbă și se depărta, dar vorbele lui Tode îl afectară. Din nefericire era adevărat că Axia îl intriga. Și, de asemenea, era adevărat că nu semăna cu nici o altă femeie din câte cunoscuse vreodată. Mai întâi de toate, părea să nu înțeleagă deloc sistemul împărțirii în clase. Relația ei cu un om atât de bogat ca Maindehall îi oferea, firește, unele drepturi, dar ea nu părea să priceapă asta. În vreme ce Frances părea să își înțeleagă perfect rolul de actriță principală într-o piesă, Axia părea să facă doar ce era nevoie, fie că era vorba de spălat vasele în râu, fie că trebuia să o ajute pe Frances să caute un inel răătăcit.

Ceea ce făcea Axia, își spuse el, ușura viața tuturor. În prima seară când se opriseră, el îi găsisese pe cei trei servitori făcându-și treburile în tăcere și cu eficiență. Experiența îl învățase că niște servitori noi stăteau degeaba până când le spunea cineva ce să facă. Când îi întrebasese, ei îi spusese că Axia le dăduse instrucțiuni înainte să oprească pentru a înnopta.

La început, lui nu îi plăcuse îndrăzneala ei. Nu avea să dețină controlul asupra lui așa cum o făcea cu sârmana Frances, așa jurase în sinea lui. Dar apoi, descoperise că friptura de iepure fusese condimentată cu cimbrisor adunat de Axia în timpul popasului de la prânz și, întotdeauna la cină era pâine proaspătă, așa că uită de „control”. Și cel mai ciudat lucru era felul în care ea avea grijă de Frances. După câte văzuse și auzise, Jamie se temuse că Axia avea să se furișeze în trăsura lui Frances noaptea să-i facă rău, dar lucrurile stăteau exact invers. Axia îi spunea slujnicei lui Frances ce îi plăcea acesteia să îmbrace, să mănânce și chiar cum îi plăcea să i se aranjeze patul. Jamie ar fi zis că Axia era o excelentă doamnă de onoare, dacă n-ar fi făcut remarcile înțepătoare pe care le făcea la adresa lui Frances. După trei zile îi era din ce în ce mai greu să pună de acord ceea ce știa despre Axia și ceea ce vedea. Și ceea ce auzea. Deja, toată lumea începuse să zică „*întreab-o pe Axia*”. Părea să știe unde era pus fiecare lucru, știa că lui Rhys îi plăcea carnea de vânat și lui Thomas carnea albă. Când se aducea pâinea, insista să i se dea lui Frances cozonacii cu chimen. Și Tode! Nici prinților nu li se acorda atâta atenție cât îi acorda Axia lui.

Singura persoană pe care ea o neglija era Jamie. Deși Axia supraveghea ridicarea cortului în care stăteau Rhys și Thomas, Jamie trebuia să dirijeze în fiecare seară ridicarea propriului cort. În fiecare dimineață, Axia le peria puțin hainele celorlalți bărbați, în timp ce Jamie avea praf pe el de câteva zile. Îi desena pe ceilalți, chiar și pe Frances, dar Jamie era ca și inexistent pentru ea.

Și tocmai faptul că îl neglija, îl făcea să nu-și poată lua ochii de la ea. Firește, acel sentiment nu era susținut de nici un gând rațional, dar el observa tot ce făcea ea pentru ceilalți și îi displăcea faptul că nu o făcea și pentru el.

Pentru prima oară în viața sa, Jamie se trezi încercând să atragă atenția unei femei. Și se părea că cel mai sigur mod de a-i atrage atenția Axiei era să-i acorde atenție lui Frances, își spuse el zâmbind ușor.

O oră mai târziu, stând lângă foc, Jamie se întoarse spre Frances și, zâmbind, spuse degajat, vrând să sune a tachinare.

-Mă întreb dacă moștenitoarea Maidenhall seamănă cu Perkin Maidenhall.

Frances era atât de îngândurată încât nici nu își dădea seama ce spunea, astfel că vocea îi fu sarcastică.

-De unde să știe cum arată? Nu și-a văzut tatăl niciodată.

Imediat se lăsă o tăcere adâncă și Frances încercă disperată să repare greșeala.

-Adică, eu nu mi-am văzut niciodată tatăl.

-Nu ți-ai văzut tatăl niciodată? întrebă Rhys. Absolut niciodată?

Frances își coborî privirea ca să nu vadă ceilalți cum îi străluceau ochii. O supărase faptul că acel Rhys o ignorase încă de la bun început și, în schimb, îi acordase toată atenția Axiei. Într-o dimineață îi oferise o prăjitură dezgustătoare de parcă ar fi fost un copil, dar, de atunci, nici nu se mai uitase la ea.

Când își ridică privirea, ochii îi erau triști.

-E adevărat, scrie scrisori și trimite mesageri, dar n-a venit niciodată personal.

Jamie nu putu să nu se bucure când o privi cu compătimire, așa cum făcea toată lumea.

-Întotdeauna i-am invidiat pe cei care aveau familie, din moment ce eu n-am avut nici mamă, nici tată, spuse Frances. Singura familie pe care am avut-o vreodată a fost Axia. Și Tode, firește. În clipa aceea, Axia deschise gura să spună ceva, dar Tode îi atinse brațul și îi aruncă o privire care spunea că ea fusese cea care dorise să joace acel joc. Axiei nu-i plăcea ca cineva să-i vorbească tatăl de rău.

Orice ar fi făcut, ea era convinsă că avea motivele lui. Dacă ea nu știa care erau acestea, era problema ei, nu a lui.

-Moștenitoarea Maidenhall a avut alte lucruri care să compenseze aceasta.

-Ca de pildă dragostea? întrebă Frances brusc, după care se întoarse spre Jamie cu ochii plini de lacrimi. Nu am nevoie de compătimire, dar verișoara nu i-a făcut niciodată un cadou de Crăciun moștenitoarei, în vreme ce moștenitoarea i-a dăruit întotdeauna ceva verișoarei. Nu-i așa, Axia? Tode? Poți să juri că ceea ce spun e adevărat, nu? întrebă ea uitându-se direct la Tode.

-Da, Frances, așa e, spuse el cu răceală. Verișoara nu i-a dăruit niciodată nimic

moștenitoarei. Nici măcar nu a arătat recunoștință pentru tot ce-a făcut moștenitoarea pentru ea. Axia simți acum privirile tuturor asupra ei și își dădu seama că trebuia să se apere. Sau acum o apăra pe Frances? Părea să nu-și mai dea seama.

-Poate că verișoara nu-și putea permite să-i facă un cadou moștenitoarei. Ce ar fi putut ea să-i dăruiască fiicei celui mai bogat om din Anglia?

Era ceea ce Frances îi spusese Axiei de o mie de ori. Spre uimirea Axiei, Frances începu să râdă.

-N-ai bani! Vai, Axia, dar ești cea mai bogată persoană de pe moșie.

Uluită, Axia nu putu să scoată nici măcar un cuvânt. Frances avea de gând să le spună tuturor adevărul? Frances se întoarse spre Jamie, încă râzând.

-N-ai văzut niciodată pe cineva ca ea. Ce crezi că a făcut cu toate merele din livadă? Cu zmeura? Le-a trimis în sat ca să fie vândute, asta a făcut, zise ea și făcu o pauză pentru efect, uitându-se la Jamie. Axia a tăiat absolut toate florile și a încercat să facă parfum din ele. Îți spun eu, are inima și sufletul unui mic negustor lacom. Nu-i o doamnă! Calmă, Axia puse farfuria jos și se ridică.

-Frances, mai degrabă aș înghiți ace decât să mai stau încă un minut în compania ta, spuse ea, după care dispăru în întuneric. Când Frances se uită la ceilalți triumfătoare, văzu că nimeni nu-i zâmbea și nu înțelege de ce. James Montgomery era conte și nu spusese el cuvântul „negustor” cu dezgust? Văzuse cât de jignit se simțise când zărise căruța pictată. Ura clasele de jos, negustorii, nu?

Thomas fu cel care vorbi primul. Ridicându-se, se întinse și zise că avea să se ducă la culcare, deoarece a doua zi urmau să plece devreme, iar după câteva minute, Rhys făcu același lucru. Când rămase singură cu Jamie, Frances își acoperi fața cu mâinile și spuse încet:

-Nu mă plac. Știu asta. Jamie îngenunche în fața ei; nu suporta să vadă o femeie plângând.

-Ba sigur că te plac. Sunt convins că te plac chiar foarte mult.

-Nu, o plac pe Axia. Încă de când aveam treisprezece ani, toată lumea a plăcut-o mai mult pe ea decât pe mine. Nici nu poți să-ți închipui ce viață am dus. Tatăl meu m-a ținut închisă și izolată de lume, iar pe oameni nu-i interesau decât banii, nimic altceva.

-Ca mine? întrebă el încet. Știi că intenționez să mă însor cu banii tatălui tău.

Ea îi înconjură gâtul cu brațele și își apropie fața de a lui.

-Într-adevăr, nu te interesează decât aurul tatălui meu? Nu mă găsești nici măcar puțin atrăgătoare?

-Ba da, desigur, zise el și își apropie buzele de ale ei ca să o sărute.

Însă buzele lui nu reușiră să le atingă pe ale ei, fiindcă Axia dădu cu piciorul într-o creangă, care ardea, și o făcu să zboare prin aer și să cadă lângă piciorul lui Jamie, unde imediat îi aprinse un colț al pieptarului.

Izbucni un adevărat vacarm când Tode și unul din vizitii săriră să-i stingă hainele lui Jamie, iar Thomas și Rhys ieșiră din cortul lor cu săbiile scoase.

Când, în cele din urmă, fu în siguranță și nevătămat, tremurând de furie, Jamie se uită la Axia.

-Îmi pare foarte rău, zise ea zâmbindu-i. Trebuia să fi lovit mai tare. Sper că nu te-am deranjat în timp ce îi făceai curte bogatei mele verișoare.

-Axia, o să-mi plătești pentru asta, spuse Frances printre dinți.

Jamie începea să-și recapete glasul.

-În noaptea asta o să dormi în cortul meu. O să te țin sub supraveghere ca să nu mai poți face nici un rău nimănui. Ea îi zâmbi.

-Mai degrabă aș sta o săptămână îngropată până la gât în bălegar de cal decât să petrec o noapte în același cort cu tine. Jamie făcu un pas spre ea, dar Tode se strecură între ei.

-O voi supraveghea și o voi apăra eu.

-S-o aperi? întrebă Jamie. Și pe noi cine o să ne apere de ea?

-Eu unul n-am nimic, zise Rhys. Tu ești rănit, Thomas?

Thomas zâmbi ușor. Și tatăl său era negustor, meseria la care Frances moștenitoarea se referise cu atâta dezgust, așa că voia să fie de partea Axiei.

-Nu sunt rănit în nici un fel. Poate că numai o persoană de aici a fost rănită de această fiică-de-negustor. Clipind, Axia se uită la cei doi cu ochii plini de dragoste. Jamie ridică mâinile.

-Duceți-vă la culcare cu toții. Puțin îmi pasă care unde doarme.

Și, cu acestea, se răspândiră cu toții, intrând în două corturi și două trăsură.

CAPITOLUL 11

-Trezește-te, îi șopti Axia lui Tode, care dormea sub trăsura pictată lângă vizitiul Roger, în timp ce Axia avea tot interiorul pentru ea. Avea un pat peste cupoanele de stofă pe care le pusese acolo ca făcând parte din „recuzita lor de negustori”. Tode se trezi somnoros.

-Axia, încă nu s-a luminat de ziuă. Și am impresia că mai sunt câteva ore până atunci. Du-te înapoi la culcare.

-Unde merg toate căruțele astea? Cu ochii pe jumătate închiși, Tode se uită la căruțele care treceau pe drum la câțiva metri de ei.

-Nu știu. N-am mai fost aici niciodată. Du-te la culcare.

-Dacă nu-mi spui,mă duc să-i întreb pe ei.Ceea ce însemna că avea să facă agitație și să trezească pe toată lumea,după care nimeni nu avea să mai doarmă.

-Bănuiesc că e zi de târg în satul ăsta și se duc să-și vândă mărfurile,spuse el, după care se întinse la loc.Ridicându-se,Axia se uită la căruțe.Zi de târg! Întotdeauna își dorise să vadă o zi de târg într-un sat.Ceea ce spusese Frances cu răutate era adevărat:Axia trimeata,într-adevăr,produse în sat și,după aceea,îi punea sute de întrebări vânzătorului.Aplecându-se,ea îl trezi pe Tode din nou.

-Scoală.Mergem la târg.

-Eu...,începu el încruntându-se.Ea știa ce anume îl îngrijora.Nu-i plăcea să fie văzut de oameni.

-Ah,nu-ți face griji.O să stai în trăsură,n-o să te vadă nimeni.El ieși încet și cu greu de sub trăsură.

-Nu poți să faci asta.El o să se înfurie foarte tare.

-El mă urăște deja,așa că ce mai contează?

-Axia...,spuse el prevenitor.

-Te rog,șopti ea.Știi doar ce mă așteaptă.Crezi că soțul meu o să mă lase să merg în sat când e zi de târg? Sau că o să mă arate lumii ca pe o ciudățenie? Moștenitoarea Maidenhall! spuse ea și ultimele cuvinte le rosti de parcă ar fi fost ceva urât și murdar.Cuvintele „arată” și „ciudățenie” îl făcură pe Tode să fie de acord.

-Dar el o să audă și...

-N-o să audă din cauza zgomotului făcut de celelalte căruțe.Ah,Tode te rog.Nu pot să-i dau voie acestui om să mă țină departe de viață.Poate că o să audă,dar cel puțin,putem să încercăm.Tode zâmbi,și făcea asta numai în prezența Axiei.

-Putem încerca să profităm de ziua asta,nu? Deodată,ea îl luă de gât și îl îmbrățișa cu putere.

-Îți mulțumesc atât de mult.Axia nu pierdu timpul să vadă cum îl afectase pe Tode îmbrățișarea ei,ci ieși de sub trăsură pentru a-l trezi pe Roger și încercă să scape de sub supravegherea atentă a lui James Montgomery.

-A plecat,zise Jamie printre dinți.

Furia nu-i permitea să vorbească prea tare,altfel ar fi urlat de ar fi căzut și stelele de pe cer.Rhys,care tocmai ieșea din cortul său,se uită la locul unde,cu o seară în urmă,fusese trăsură pictată,în ultimele zile ajunsese să-i placă balaurul care scotea flăcări pe nări și leul pe care Jamie,tot pe jumătate dezbrăcat,era gata să-lucidă.În alte împrejurări și-ar fi făcut griji,s-ar fi gândit la o răpire,dar acum știa că,dacă era o problemă de gospodărie,Axia avea să o rezolve.

Căscând, se întrebă ce lucru delicios avea să aducă pentru cină.

-Oare unde s-o fi dus? întrebă Thomas uitându-se în jur de parcă trăsură ar fi putut să fie ascunsă în dosul vreunei pietre. Numai Jamie era turbat de furie.

-Văd că nici unul din voi nu crede că ce s-a petrecut nu e în regulă.

-E cu Tode, zise Thomas. O să aibă el grijă să fie în siguranță. Și sunt sigur că o să vină înapoi curând. Jamie se uită la ei de parcă și-ar fi pierdut mințile. Nu păreau foarte îngrijorați de faptul că el fusese însărcinat să o ducă pe moștenitoare tea-fără la logodnicul ei, dar acea... acea Axia îi puneă piedici la fiecare pas.

-Trebuie s-o găsim, spuse el și, întorcându-se spre slujnica ce tocmai puneă pâine și brânză pe mesicioara din cortul lui, adăugă: trebuie să-ți trezești stăpâna ca să... Se întrerupse, căci Frances ieși încet din trăsură și el își spuse că nu arăta prea grozav dis-de-dimineată.

-A furat o trăsură și a dispărut, zise el fără să explice despre cine era vorba.

Trebuie s-o găsec și s-o aduc înapoi. Lui Frances nu-i plăceau orele matinale și nici să afle de năzbâtiile Axiei de cum se trezea.

-S-a dus în sat, spuse ea întinzându-se după cana de cidru pe care i-o dădea slujnica. Rochia îi era șifonată și era supărată că Axia nu avusese grijă să fie împachetată cum trebuie. Jamie era prea ocupat cu înșeuatul calului și prea furios ca s-o audă, dar Rhys și Thomas, cu mâinile pline de pâine și brânză, se întoarseră să se uite la ea.

-De ce ar fi vrut să se ducă în sat? întrebă Thomas.

-Ca să scoată un ban, firește, spuse Frances. Când cei trei bărbați o priviră consternați, ea strânse din buze. Când devenise paznica Axiei? Arătând din cap spre oamenii care mergeau pe drum la câțiva metri distanță de ei, călare sau pe jos, spre satul care se zărea, ea spuse:

-E târg, nu? Se vând și se cumpără lucruri, nu? Vocea îi era sarcastică.

-Dacă e un loc unde se câștigă bani, atunci acolo e Axia, spuse ea și se uită la Jamie făcând ochii mici. Ți-am spus doar că are inimă și suflet de...

Nu mai termină de rostit toată fraza, căci Jamie încălecăse deja și pornise în grabă spre sat, ascuns într-un nor de praf.

Călărind, Jamie se gândi că nu era sigur că o credea pe Frances. De ce să vrea o fată care locuia cu moștenitoarea Maidenhall să se ducă într-un sat într-o zi de târg? Și, chiar dacă își amintea că Tode îi spusese că Axia era pricepută în ale banilor, el tot nu credea că zgrițuroaica aceea se pricepea la altceva în afară de desen. Cum ar fi putut, când fusese închisă toată viața?

Nu, se corectă el, Frances fusese ținută departe de lume. Axia avea un tată și surori alături de care trăise câțiva ani buni și pe care îi vizita în mod regulat.

-Ați văzut cumva o trăsură cu...? începu el să întrebe imediat cum ajunse la marginea satului,dar se întrerupse când cineva arătă cu degetul și spuse:

-El e.Cel care omoară balaurul.Cel care ucide leul.El e!

Jamie strânse din dinți și se depărta de acel om,intrând în mulțime.Era evident că ea se afla acolo și oamenii îi văzuseră chipul pictat pe laturile trăsurii.

Se părea că Axia reușea întotdeauna să-l umilească.Timp de douăzeci și opt de ani trăise cu demnitate și mândrie,dar,de când o cunoscuse,viața lui devenise o farsă.

-O tragedie greacă,spuse el printre dinți tre-când cu calul printre cele câteva sute de oameni care cumpărau,vindeau sau doar se vizitau unii pe alții.

-Ucigătorul balaurului! auzi el strigându-se de mai multe ori.

Se întrebă cu cinism cum de îl recunoșteau când zgârieturile încă i se mai vedeau pe obraz și ochiul îi era încă vânăt.

Într-un capăt al satului se vedea o mulțime de oameni și pe deasupra capetelor,el zări culorile trăsurii pictate.Și,incredibil,auzi glasul Axiei.Cum putea o femeie atât de de mărunțică să aibă o voce atât de puternică?

Ca să ajungă lângă trăsură,trebuie să ocolească mulțimea și numai datorită faptului că se afla călare putea să vadă ce se petrecea.Luase acele trăsurii doar ca acoperire,fără să se gândească la ce erau folosite.Tode îi spusese că erau stofe în pivnițe,așa că Jamie se hotărâse să folosească o parte din ele ca parte a deghizării lor.Acum,însă,văzu că acel vehicul fusese construit pentru a servi la ceea ce îl folosea Axia.O latură,aproape toată burta Balaurului,fusese ridicată,formând o ușă deasupra capului,și proptită în doi pari fixați în niște inele de fier de o parte și de alta.Un raft,care probabil că fusese atașat în interior,era întins în dreptul deschiderii,servind drept tejghea.

Axia atârnase un cupon de stofă înăuntru și Jamie știa că Tode era ascuns acolo,departe de ochii oamenilor.În trăsură se aflau Axia și Roger,acesta din urmă grăbindu-se să taie și să măsoare,după cum îi spunea ea.

Dar ceea ce îl nedumeri pe Jamie la început fu numărul mare al celor din jurul trăsurii.Oare nu mai văzuseră niciodată un negustor de țesături? Sau de vină era felul în care era pictată trăsura? își închipuia că acest lucru ar fi putut atrage atenția oamenilor,dar mulțimea aceea cumpăra tot atât de repede după cum tăiau Roger și Tode.Jamie știa că,numai cu câteva ceasuri în urmă,fuseseră o mulțime de cupoane înăuntru,iar acum nu mai erau decât câteva.Totuși,înăuntru se vedeau o roată imensă de cașcaval,câțiva saci de făină,o bucată de carne de vacă și,dacă nu se înșela,vreo două găini.Nu avea nici o îndoială că pe jos,unde el nu putea să vadă,mai erau și alte lucruri.

Tocmai dăduse pinteni calului,când auzi glasul Axiei și se opri brusc.

-Înaintașii mei au fost cei mai mari negustori care au existat vreodată, strigă ea, chiar dacă părea să-i vorbească numai celui care se afla la mai puțin de un metru în fața ei. Mai repede aș da stofa asta pe degeaba decât să accept ce-mi oferi dumneata. Vezi sclipirea asta? Solzi de balaur, asta o face să strălucească așa. Nu v-ați întrebat niciodată ce s-a întâmplat cu balaurii uciși pe vremuri? Marii cavaleri i-au ucis, e foarte adevărat, dar străbunii mei i-au jupuit și le-au pus pieile la sărat cu tot cu solzi. Le-au păstrat timp de generații întregi, neștiind ce să facă în privința lor, dar apoi, bunica mea, binecuvântat să-i fie numele, a descoperit un mod de a transforma solzii în fire de țesătură și sfântul de bunicul meu a supravegheat imensele războaie de țesut care au transformat fibrele în stofe. Acum vedeți cum sclipesc la soare? Stofă de balaur, strigă ea. Stofă de balaur de vânzare. Nu se tocește niciodată.

Lui Jamie îi trebuiră câteva clipe ca să-și limpezească mintea de minciunile pe care tocmai le auzise. Stofă de balaur? Nu se tocește niciodată?

Toate jurămintele cavalește făcute se răzvrătiră în el. Cum putea să mintă în asemenea hal? Cum putea să...?

Nu mai pierdu nici o clipă gândindu-se și dădu pinteni calului, împrăștiind mulțimea.

-Ce...? începu Axia și apoi scoase un geamăt, când văzu despre cine era vorba. Închidem prăvălia, oameni buni. Diavolul a înghițit soarele, le strigă ea lui Roger și lui Tode în spate.

-Vino încoace imediat, îi spuse Jamie strângând din dinți.

Un bărbat care stătea lângă piciorul lui, cu o găscă dolofană sub braț, își ridică privirea spre el și dădu să spună „Ucigăto...”, dar privirea pe care i-o aruncă Jamie îl făcu să-și țină gura.

-Acum! îi porunci Jamie, Axiei. Coboară din trăsură și lasă bărbatii să se ocupe de ea, zise el apoi întorcându-se spre Roger și Tode, știind că acesta din urmă asculta. Și trăsura ar face bine să se întoarcă imediat în tabără.

Roger încuviință, iar Axia deschise ușa și coborî.

-Ar putea cineva să-l întrebe pe acest om de ce este furios acum? întrebă ea îngustând ochii din cauza soarelui și uitându-se la cei din jur, fără să-și ridice privirile spre Jamie. Sau poate că îl deranjează simplul fapt că trăiesc și respir?

Jamie nu avea chef să se facă de râs mai mult în fața locuitorilor aceluia sat și celor care veniseră din împrejurimi.

-Tu de acolo! îi spuse el unui individ mușchiulos. Ridic-o pe cal.

Nici nu avea de gând să descalece și să se apropie de acei oameni care comparau

pictura cu realitatea. Chipul omului se luminează de parcă i s-ar fi înmânat cheile regatului și, într-o clipă, o apucă pe Axia de sub brațe săltând-o în șaua în fața lui Jamie. Dar, când dădu să-i dea drumul, simți vârful ascuțit al pumnalului lui Jamie chiar sub bărbie.

-Dacă vrei să-ți păstrezi degetele, ai grijă ce atingi cu ele, îi spuse Jamie.

Omul păru pus la punct, dar oamenii, a căror curiozitate fusese deja stârnită de trăsura și de cuvintele Axiei despre stofa de balaur, găseau că scena era atrăgătoare. Un individ din spate, departe de Jamie, strigă:

-Ucigătorul balaurului! Iar, în câteva clipe, toți făcură același lucru.

-Ucigătorul balaurului! Ucigătorul balaurului! Ucigătorul balaurului!

Dând ochii peste cap, Jamie întoarse calul și porni să iasă din sat. Fu nevoie de ceva efort ca să scape de mulțime și să se îndrepte spre câmpurile din direcția taberei. Dar nu porni direct într-acolo, căci voia să mai încerce o dată să-i bage mințile în cap acelei tinere.

-Atragi atenția asupra noastră, încep eu intenționând să aștepte să ajungă într-un loc unde puteau să descălece, dar nu putu să mai aștepte. Ce rost mai are o deghizare dacă tu ne dai în spectacol în fața atâtor oameni, făcându-ne de râs?

Ea nu scoase nici un cuvânt.

-N-ai nimic de spus? o întrebă el. N-ai niciodată o explicație pentru lucrurile pe care le faci? Nu gândești niciodată înainte să faci ceva?

Axia stătea în șaua în fața lui, cu ambele picioare de o parte, brațele lui înconjurându-o pentru a ține hățurile, și toată partea stângă a-ei era lipită de trupul lui. În ciuda faptului că spusese că îl ura pentru tot ce-i făcuse și, mai ales, pentru faptul că nu o recunoscuse ca fiind Diana, se simțea bine, totuși.

-Axia, ce ai de spus în apărarea ta? o întrebă el. Ea lăsă capul în jos.

-Calule, tu auzi pe cineva vorbind? Nu? Nici eu. Trebuie să fie vântul printre pomi. Jamie oftă exasperat.

-Când am primit scrisoarea lui Perkin Maidenhall, în care eram întrebat dacă voiam să-i însoțesc fiica, m-am gândit că era o modalitate ușoară de a câștiga niște bani, spuse el ca și cum ar fi vorbit cu sine. Dar acum știu că, mai degrabă aș urmări criminali la munte în Scoția decât să am de-a face cu...cu...

Ca de obicei, nu găsea nici o caracteristică potrivită pentru Axia.

Trase adânc aer în piept pentru a se calma.

-Axia, spuse el pe un ton mai blând, căci acum, ținând-o astfel, își amintea că este femeie. Mai tot timpul îi era greu să-și aducă aminte că era altceva în afară de un drăcușor pus pe pământ pentru a-l chinui pe el.

-Nu poți să ieși din trăsura și să dispari cu ea când dorești.

Tu și verișoara ta sunteți în grija mea. Trebuie să știi unde sunteți și ce faceți în orice moment. Înțelegeți?

Din nou așteptă un răspuns, chiar dacă ar fi fost adresat calului, dar când se uită la ea, văzu că adormise. Capul îi era culcat în scobitura umărului său, mâinile îi stăteau în poală și ea adormise rezemată de el. Și nu era de mirare, își spuse el. Muncea de două ori mai mult ca oricine din grupul lor. Nu că ar fi făcut vreodată ceva pentru el, dar vedea tot ce făcea pentru ceilalți. Și acum, după ce văzuse în interiorul trăsurii ce văzuse nu mai era nevoie să cumpere de mâncare în cursul săptămânii următoare. Poate că Tode avusese dreptate, își spuse el cam fără inimă, și Axia, ei bine, se pricepea la problemele legate de bani.

Totuși, trebuia să-i vorbească despre minciunile îngrozitoare referitoare la „stofa de balaur”.

La câteva sute de iarzi în față văzu tabăra și știi că ceilalți îi așteptau. Dar era sigur că, în curând, Tode și vizitiul aveau să aducă trăsura, pe care Rhys o numea trăsura balaur și, la puțin timp după aceea, aveau să-și continue drumul.

Știind că ar fi trebuit să se ducă la ei cât mai repede, Jamie ieși, totuși, de pe drum și urcă o colină spre un stejar uriaș care oferea o umbră extrem de plăcută. Nu fu simplu, dar reuși să descălece ținând-o pe Axia în brațe fără să o trezească, după care, ducând-o ca pe un copil, se așeză la umbra stejarului, ținând-o ghemuită lângă el. Ea dormi aproape o oră în poziția aceea, el ținându-i mâna. Până acum nu-și dăduse seama cât de micuță era. Poate doar caracterul ei era mare, își spuse el, căci acum, uitându-se la mâna ei mică și simțind cum capul nu îi ajungea până la bărbie, se simți foarte protector. Într-un fel, în clipa aceea, se simțea de parcă ar fi fost cu adevărat bărbatul pe care ea îl pictase pe pereții trăsurii.

Cuprinzând-o cu brațele, o trase lângă el, se rezemă cu capul de copac și ațipi și el. Câteva minute mai târziu, se trezi speriat.

-Ia-ți mâinile astea murdare de pe mine! strigă Axia lovindu-l cu cotul în coaste.

Crezi că sunt o femeie ușuratică și poți să-ți permiți tot felul de lucruri?

Jamie se uită la ea, pe moment neștiind unde se afla sau ce se petrecea. În ultima vreme se părea că nedumerirea era o stare obișnuită. Devenise un mod de viață încă de când escaladase acel zid și o cunoscuse pe acea tânără extraordinară.

Deși încă mai era ghemuită lângă el, Axia era furioasă pe el, așa cum părea să fie mereu.

-Crezi că sunt o altă Diana? îl întrebă ea, cu nasul foarte aproape de al lui.

Dacă ar fi fost orice altă femeie și s-ar fi trezit cu ea în poală, ar fi sărutat-o, dar Axia era diferită de orice altă femeie. Fără pic de ceremonie și fără să scoată un cuvânt, el o împinse pe pământ și se duse la cal.

La rândul ei, Axia era derutată. Oare le pipăia pe toate femeile pe care le cunoștea?

-Desfrânatule! spuse ea, totuși, fără veninul pe care îl necesita o asemenea acuzație. Apoi se ridică și se scutură de praf.

-Nu vreau să... zise ea când îl văzu apropiindu-se, dar el îi înconjură mijlocul atât de strâns încât o lăsă fără aer, și o săltă în șa. Totuși, o ridică puțin cam mult și ea ateriza zdravăn de pe șaua din piele și lemn exact pe partea cealaltă.

Când o auzi gemând de durere, el zâmbi ușor și încalecă la rândul său.

Imediat cum calul porni, Axia se rezemă de el la fel ca înainte, ceea ce îl făcu pe Jamie să zâmbească. Și, deși el nu o văzu, și ea zâmbi. Nu credea cu adevărat că era un desfrânat. Își dorea să o sărute. După un timp, ea zise încet:

-Am putut să aleg între mai multe feluri de cașcaval, așa că am luat din acela tare și alb care-ți place ție cel mai mult.

-Zău? întrebă el încercând să-și calmeze vocea, dar inima îi tresaltă de bucurie. Era pentru prima oară când făcea ceva pentru el. Dar, mai ales conta faptul că ea observase ce anume îi plăcea. Căută să spună ceva.

-Maidenhall mi-a dat o anumită sumă pentru a o cheltui și cu ce ai câștigat astăzi, am făcut economie. Răsucindu-se în brațele lui, ea îl privi.

-Ah, Jamie, aș vrea să ajut la făcutul economiei. Mi-a plăcut să cumpăr și să vând azi. Ah, a fost atât de amuzant și... își coborî privirea.

-Și poate că m-am priceput s-o fac. El zâmbi deasupra creștetului capului ei.

-Ai fost magnifică.

-Adevărat? Chiar crezi asta?

-Da, cea mai bună. Ești la fel de talentată la vândut cum ești la desen.

Ea îl privi cu ochii mari.

-Dar nu sunt chiar atât de bună la desen. Sunt sigură că ai văzut alte desene mai bune.

-Niciodată. Nicăieri în lume. Deschizând și închizând gura timp de câteva clipe, Axia păru să nu știe ce să mai spună, lucru care îi făcu o mare plăcere lui Jamie.

-Am observat că-ți plac migdalele, așa că o să împănez o rață cu migdale și uite... zise ea scoțând din corsaj câteva rămurele de salvie sălbatică. Am găsit astea și m-am gândit că or să fie bune la garnitură. Jamie îi zâmbi.

-O să savurez fiecare înghițitură, zise el cu un glas scăzut.

Pe moment, Axia nu știa ce voise el să spună, dar apoi roși pentru că își dădu seama că se referea la locul de unde scosese ea salvia. Fiind încă roșie la față, întoarse capul și se rezemă iarăși de el. Când începu să se zărească tabăra, ea spuse:

-Pot să încerc să dau o mână de ajutor la cheltuieli? îmi place atât de mult să fiu utilă.

-Dacă vrei,zise Jamie.Dar fără minciuni.Fără alte promisiuni de stofe care nu se tocesc niciodată.Și fără alte dispariții așa încât să nu știi unde ești.Nici nu-ți închipui ce îngrijorat am fost azi-di-mineață când m-am trezit și nu te-am văzut acolo.

-Și eu care credeam că o să te bucuri,zise ea.Viața ți-ar fi mult mai ușoară dacă aș cădea într-o groapă și aș rămâne acolo.El râse și o strânse în brațe.

-Axia,cred că mi-ai lipsi dacă ai dispărea.Știi că nu-mi faci decât necazuri,dar mi-ai lipsi.Ea știa că el nu-i putea vedea fața,așa că își permise un zâmbet larg.

-Am napi,morcovi și o bucată imensă de unt.Ah,da,și cepe mici.Și aș putea să jumulesc găscă să încep să fac o pernă.

-Asta ar fi foarte frumos,spuse el încet când intrară în tabără,iar Rhys întinse brațele pentru a o ajuta să descalece.Chiar foarte frumos.

CAPITOLUL 12

Imediat cum o văzu pe Axia stând pe cal în fața lui Jamie,Frances își dădu seama că lucrurile se schimbaseră între cei doi.Și,firește că acest lucru urma să se întâmple,din moment ce Axia avea un mod al ei de a se purta cu bărbații.

Frances nu era sigură,dar bănuia că era vorba de felul în care Axia îi hrănea tot timpul.

-Sunt bărbați,nu porci pe care să-i îngrași ca să-i scoți pe piață,spusese ea de nenumărate ori.Dacă aș fi în locul lor,m-aș teme că nu urmărești decât să pui mâna pe ficatul meu.Acum,uitându-se la Axia care sărea de pe calul lui Jamie, Frances oftă adânc.Călătoria aceea nu era așa cum sperase ea.Când acceptase să fie moștenitoarea Maidenhall în locul Axiei,își închipuise că toată lumea avea să știe cine era ea.Astfel,bărbații i-ar fi dat atenție și ea plănuise să-și aleagă un soț.Poate că nu ar fi fost bine să-l facă să creadă că era moștenitoarea,pestru ca,după ce se căsătoreau,să-i spună că era mai săracă decât el,dar spera că frumusețea ei avea să facă un bărbat să o iubească.Frances știa că,dacă era să pună mâna pe un soț bun,trebuia să o facă acum,în călătoria aceasta.

Axia știa ce o aștepta la capătul călătoriei,dar Frances nu.În felul ei caracteristic, Axia refuza să se gândească la apropiata ei căsătorie,dar Frances știa că,undeva în sufletul ei,Axia se gândea.Cât despre ea,Frances habar nu avea ce îi va rezerva Perkin Maidenhall.Oare avea să o aștepte o scrisoare în care avea să fie anunțată că nu mai era nevoie de ea ca „însoțitoare” a Axiei? Oare avea să fie trimisă înapoi la „familia” ei? Oare avea să fie trimisă la acei oameni pe care

întotdeauna i-i descria Axiei ca fiind niște îngeri,dar care,în realitate,îi cereau mereu mai multe lucruri,mai mulți bani,mai mult din orice de pe moșia Maidenhall?

Frances știa că Axia credea că viața ei în „frumoasa închisoare” era cea mai oribilă existență de pe pământ,dar Axia nu prea știa ce era viața.Era protejată,apărată,nu o cunoscuse niciodată cu adevărat.

Frances,însă,știa ce se întâmpla cu femeile fără avere.Mama ei fusese frumoasă,după spusele tuturor mai frumoasă decât spera Frances să fie vreodată.Dar mama ei se căsătorise din dragoste.Renunțase la o căsătorie cu un bancher prosper,dar bătrân și plicticos,peutru a se mărita cu un terchea-berchea frumos,care refuza să aibă o ocupație mai mult de câteva luni.După cinci ani,mama ei nu mai era frumoasă,ci sleită de puteri din cauza nașterilor și cusutului.

Când mama ei mai trăia încă,Frances,purtând haine peticite și uzate,obișnuia să se plimbe pe lângă locuința bancherului bogat și se întreba cum de putuse mama ei să se mărite cu tatăl ei.Obișnuia să se uite la copiii bancherului îmbrăcați în haine curate și călcate,se uita la jucăriile lor și jurase că nu avea să facă niciodată ce făcuse mama ei.Dacă ea,Frances,avusese norocul de a moșteni frumusețea mamei,avea să o folosească.

A ei fusese ideea de a-i scrie lui Perkin Maidenhall că familia ei se înrudea pe departe cu a lui prin fratele tatălui ei și rggându-l să-i ofere o slujbă.

Uneori,Frances se gândea la scrisoarea aceea,amintindu-și cu câtă grijă o scrisese iar și iar,după care se gândea cum furase hârtia de calitate bună de la o tipografie.Îi scrisese că fiica lui trebuia să se simtă foarte singură,din moment ce nimeni nu-i făcea vizite,așa că putea ea,Frances,să se ducă și să-i fie prietenă?

Când sosise răspunsul,împreună cu o pungă de bani,nimeni nu fusese mai bucuros decât Frances și familia ei.Sărbătoriră timp de o săptămână,până când se cheltuiseră aproape toți banii.Apoi sosise trăsura Maidenhall pentru a o lua și Frances plecase fără nici un fel de regrete.

Așa că,acum,Frances văzuse o modalitate de a scăpa de Axia,de zgârcitul ei tată,de oribilul Tode și de dependența de averea Maidenhall.Dacă ar fi găsit un bărbat care să se îndrăgostească de ea,s-ar fi măritat cu el.Nu voia unul extrem de bogat sau extrem de frumos,ci unul ca acel bancher pe care îl refuzase mama ei.Dar cine? Cum? ar fi vrut ea să strige.Cum să cunoască un bărbat potrivit,dacă trecea drept soția lui James Montgomery? Ceea ce,firește,era o glumă.După ce se pomenise acest lucru la începutul călătoriei,nimic nu mai ieșise din povestea aceea.Și,dacă Axia izbutea să scape de sub ochiul lui ager,Frances nu era atât de îndrăzneată.Astfel că Frances încerca să se gândească la perspectivele ei.Erau

cei doi oameni ai contelui,dar Frances recunoștea semnele sărăciei când le vedea.Nu o duceau mult mai bine decât ea.Deci,nu mai rămânea decât contele însuși.Care,bineînțeles,nu avea ochi decât pentru Axia.

Lua-o-ar naiba! își spuse ea.Axia nu avea nici cea mai mică idee de felul cum o priveau bărbații.Era atât de ignorantă,încât credea că se uitau la ea pentru că era legendara moștenitoare Maidenhall,dar adevărul era că ceea ce îi lipsea în frumusețe,Axia compensa prin vitalitate.Datorită faptului că fusese închisă toată viața,Axia habar nu avea cum să se poarte.Ar fi putut să le servească masa trimișilor tatălui ei și într-un hambar.

Axia nu știa nimic despre titluri,de aceea nu știa cu cât respect trebuia tratat un nobil.Cu doi ani în urmă,un duce bătrân și ramolit ceruse permisiunea să intre pe moșie.Zicea că auzise vorbindu-se atâta despre acea moștenitoare,încât voia să o vadă cu ochii lui.Axia l-a pus să jumulească penele de pe piepturile unor găște gălăgioase,iar,mai târziu,i-a arătat un desen în care era înfățișat el cu găștele.

Bătrânul plecase jurându-se că niciodată nu petrecuse o după-amiază mai plăcută.Anul următor,când au aflat că a murit,Axia a plâns.

Așa că acum Frances nu se mira deloc că James Montgomery o privea pe Axia fascinat.Însă ceea ce o mira era felul în care îl privea Axia pe el.Și felul în care Tode îi privea pe amândoi.Ceva se petrecea,într-adevăr,și Frances ar fi vrut tare mult să afle ce anume.

Dragoste,își spuse ea cu dezgust.Acela era cuvântul-cheie.Nu avea nici o îndoială că ceea ce se întâmpla era începutul unei iubiri,acel lucru stupid și inutil despre care vorbea toată lumea,dar de care nu avea nimeni nevoie.Dragostea îi adusese numai necazuri mamei ei.Dragostea era...

Dragostea avea să fie blestemul Axiei dacă nu avea grijă,își spuse Frances.Ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi împotrivit dorinței tatălui ei și ar fi dorit să se mărite cu un conte sărăcit? Tatăl ei ar fi dezmoștenit-o,fără îndoială,și desigur că acel conte ar fi părăsit-o.Și,atunci ce s-ar fi ales de Axia? Verișoara ei era drăguță,dar ca să te poți mărita fără zestre era nevoie să fii foarte frumoasă.Dacă Axia ar fi fost săracă,Frances era sigură că nu ar fi putut să se mărite.

Poate ar trebui s-o salvez,își spuse ea.Să o salvez de sine.Dacă i-l iau pe James Montgomery,Axia n-o să mai fie în pericolul de a-și supăra tatăl,și de a fi dezmoștenită.Și,dacă m-aș mărita cu contele,aș fi Lady Frances,își spuse ea apoi zâmbind.Surorile mele ar crăpa de invidie.

Bineînțeles,mai era și faptul că Lord James spusese că era sărac.De aceea acceptase acea sarcină.Dar cum putea fi sărac un bărbat cu titlu? în plus,avea multe rude bogate care erau foarte dispuse să-l ajute.Văzuse acest lucru când el

le trimisese un mesaj acelor rude, care îi trimisese în schimb oameni cu armuri și arme pentru a păzi trăsurile Maidenhall.

În comparație cu celelalte perspective ale ei, James Montgomery era bogat. Era bogat și se părea că era singurul bărbat pe care avea să-l întâlnească ea. Păcat că era atât de frumos. Frances descoperise că un bărbat era cu atât mai ușor de fermecat cu cât era mai urât.

Frances se uită la Axia și făcu ochii mici, încercând să-și facă un plan. Până la sfârșitul călătoriei trebuia să devină soția lui James Montgomery. Indiferent ce ar fi trebuit să facă; scopul trebuia îndeplinit cu orice preț. Și, într-o bună zi, Axia avea să-i mulțumească.

Axia rearanja interiorul uneia din trăsurile acelea oribile și incomode. Dacă regina Angliei putea călători în voie prin țară, moștenitoarea Maidenhall de ce nu putea să facă același lucru? Răspunsul era, firește că Perkin Maidenhall era prea zgârcit pentru a-și permite să angajeze suficienți paznici, așa încât unica lui fiică era nevoită să străbată țara dându-se drept fiica unui negustor anonim. Dar Axia părea să se distreze de minune. Exact ca tatălui ei, îi plăcea foarte mult să câștige bani. Frances se ridică și își scutură fusta de praf. Pe de altă parte, ea nu putea suferi să călătorească în acele trăsurile. Când avea să fie Lady Frances Montgomery, avea să aibă o trăsură cu banchete îmbrăcate în catifea și o duzină de servitori. Avea să aibă...

-Ce mai pui la cale? Frances tresări când auzi acea șoaptă la ureche. Nu era nevoie să se întoarcă pentru a-și da seama că era vorba de Tode, acel omuleț odios.

-Cred că pot să o salvez pe Axia de ea însăși, spuse ea, după care ridică nasul în vânt și se depărta de el. *Lasă-l să se gândească la asta*, își spuse ea. *Lasă-l să stea cu scumpa lui Axia și să se chinuie să priceapă ce am de gând.*

Porni zâmbind spre Jamie.

-N-ai vrea să te plimbi puțin cu mine? o întrebă Jamie pe Frances, întinzând brațul. E o seară atât de minunată. Luându-l de braț, Frances porni împreună cu el pe drumul pe marginea căruia își instalaseră tabăra. Dându-și toată silința să închege o conversație, el spuse:

-Peste câteva zile o să stăm într-o casă. Cu paturi. Frances zâmbi.

-Mi-ar plăcea. Mi-ar plăcea să mănânc și altceva în afară de ce se poate găti la foc în aer liber, zise ea strâmbându-se.

-Axia se descurcă bine, nu crezi? N-am știut că migdalele pot avea un gust atât de bun, zise Jamie zâmbind când își aminti.

Frances îl privi printre gene,lumina slabă a zilei care trecea făcând-o să pară deosebit de frumoasă.

-Te plimbi cu mine și vorbești despre altă femeie?

-Păi,nu,bănuiesc că nu,zise Jamie,dar habar nu avea ce altceva să spună.

Merseră în liniște timp de câteva minute,când,deodată,Frances izbucni în râs.

Jamie se întoarse nedumerit,cu un zâmbet deja pregătit.

-Semănăm,nu crezi? zise ea.

-Sunt sigur,dar în ce fel?

-Ia spune-mi,James Montgomery,a trebuit vreodată să-i faci curte unei femei?

Adică,a trebuit vreodată să te chinui să atragi atenția unei femei? Flori? Poeme?

Jamie lăsă capul în jos.

-De fapt...spuse el ezitând.

-Nici eu,spuse Frances.N-a trebuit decât să stau și ei au venit la mine.Au fost bărbați care s-au bătut între ei pentru privilegiul de a sta lângă mine.Băieți care se întreceau care mai de care să li se permită să-mi ofere un potir cu cidru,spuse ea ridicându-și privirea.Fără îndoială că la fel ai pățit și tu.

El râse ușor și se uită la ea.

-Recunosc că mi-a fost ușor până...de curând.Frances îl privi încruntată.

-Cred că ar fi timpul ca noi doi să discutăm afaceri.

Dar mintea lui Jamie era la „de curând”.Oare existase și o vreme când nu o cunoscuse pe Axia? Fusesse prima zi,cu trupul ei sub al lui,ziua când o pusese pe genunchi,când ea îl atacase și îi învinețise un ochi,trăsura pictată,Axia dormind în fața lui în șa,mai târziu cu capul în poala lui și...

-...și să facem planuri de căsătorie.Poate ar trebui s-o facem în taină și abia pe urmă să le spunem tatălui meu și...

-Căsătorie? întrebă Jamie nedumerit,fiindcă nu auzise prima parte a frazei.

Frances bătu din gene.

-Credeam că vrei aurul Maidenhall.Moștenirea mea.

-Păi...Nu-i plăcea să audă acel lucru rostit așa direct.

-E în regulă,spuse ea lipindu-se cu sânii de brațul lui,dar apoi,văzând că el era cu mintea în altă parte,îi dădu drumul brusc și,acoperindu-și fața,începu să plângă.

Ah,James,nici măcar n-ai idee ce mă așteaptă.Tata mi-a ales un bărbat oribil.Nu voi avea parte de dragoste niciodată și nici de copii,știu asta.Am fost prizonieră încă de când aveam trei săptămâni și voi continua să fiu și după ce mă voi mărita.Ah,cum să suport așa ceva?

Jamie făcu și cu ea ce făcea întotdeauna cu femeile care plângeau: o strânse în brațe și îi mângâie spatele pentru a o alina.

-Știu că Axia a spus din răutate că sperai să te însori cu mine,dar acest lucru era un răspuns la rugile mele.Am visat că tata îmi va trimite un bărbat frumos și încântător și că am putea...Nu,nu îndrăznesc să rostesc asta cu glas tare.

-Spune-mi,șopti el,temându-se că știa deja răspunsul.

-Că acest bărbat mă va salva de la această căsătorie oribilă care știu că va fi mai cumplită decât închisoarea în care am trăit până acum.

-Tatăl tău a avut încredere în mine.El...

-Și familia ta? întrebă Frances.E ca a Axiei de săracă? Le e cald iarna? Ce fel de mâncare mănâncă?

Jamie înghiți în sec,amintindu-și ce spusese Berengaria de lintea mucezită,de visul ei să aibă căldură.În ultima vreme,timpul petrecut cu Axia îl făcuse să înceapă să uite de datoriile și responsabilitățile pe care le avea,dar acum Frances îl privi rugător.

-Am putea să ne căsătorim în taină.Dacă o să fim deja căsătoriți,tata n-o să mai poată face nimic.Nu ne poate anula căsătoria.

-Dar...Jamie nu voia să spună nimic,dar dacă Maidenhall s-ar fi supărat atât de tare încât ar fi dezmoștenit-o?

Zâmbind,ca și cum i-ar fi ghicit gândurile,Frances zise:

-Oamenii sunt atât de fermecați de bogăția tatălui meu încât uită că mama a fost unica fiică a unui om foarte bogat.Dacă tata nu-mi dă nimic,tot am moșia bunicului meu,pământ,case,un castel,două.Am și un venit al meu considerabil,spuse ea zâmbindu-i.Și nu cred că tatăl meu negustor va fi dezamăgit dacă mă mărit cu un conte care poartă numele străvechi de Montgomery.

-Probabil că nu,zise Jamie absent.

Ea îl privi și lacrimile tocmai stăteau să-i cadă de pe gene.

-O să mă salvezi,nu? De dragul meu? De dragul familiei tale?

Jamie o apucă de umeri cu fermitate și o ținu la o distanță de un braț.

-O să fac tot ce-mi va sta în putință să...să te salvez,dar onoarea mă forțează să-i cer permisiunea tatălui tău.Nu pot să fac asta în taină.Trebuie să-și dea asentimentul.Frances întoarse capul pentru ca el să nu-i vadă fața.Cel mai important lucru era ca tatăl Axiei să nu afle de căsătoria lor.

-Puțin îmi pasă de asentimentul lui.M-a ținut izolată toată viața.M-ar vinde oricărui bărbat care ar avea banii necesari.Oare nu merit să am și eu parte de fericire la fel ca toată lumea?

-Nu vorbi așa de tatăl tău.Nu...Jamie știa că ceea ce era în neregulă cu el era faptul că părea să nu poată gândi logic.Căsătoria reprezenta o hotărâre extrem de

importantă și nu putea fi luată așa cu una cu două. Dacă supăra pe cineva atât de bogat ca Maidenhall, ce se întâmpla cu familia lui? Trebuie să se gândească la ei.
-Voi...

-Nu mă placi, spuse Frances bosumflându-se. Nu mă placi deloc.

-Firește că te plac, spuse Jamie, dar până și el știa că este total neconvingător.

Adevărul era că nu prea se gândise la Frances în nici un fel.

-Cred că înțeleg, spuse ea cu răceală. Totdeauna a fost așa. Eu sunt, în definitiv moștenitoarea Maidenhall și asta tinde să-i sperie pe bărbați. Nici unul nu mă poate iubi pentru mine însămi. Vor numai banii. Axia e cea care îi face pe bărbați s-o iubească. Uită-te la Tode, oribil cum e. O iubește. Prietenul tău, Rhys, nu-și poate lua ochii de la ea. Până și Thomas se gândește la ea. Numai pe mine nu mă văd bărbații din cauza aurului. Axia are dreptate: eu nu sunt om, sunt aurul tatălui meu. Spunând acestea, porni înapoi spre tabără, dar Jamie o apucă de braț. Joby spusese întotdeauna că o femeie nu trebuia decât să-i povestească ceva trist ca el să se înmoaie imediat.

-Frances, zise el cu blândețe, nu-i așa. Ești o femeie foarte simpatică. Orice bărbat ar fi fericit să te aibă de soție.

-Ah, Jamie, exclamă ea și i se aruncă de gât. Știam eu că mă iubești. Știam eu. O să fiu cea mai bună soție din lume. Iar familia ta va avea căldură, mâncare și tot ce pot cumpăra mai bun banii familiei Maidenhall. Ai să vezi. Vei fi cel mai fericit bărbat de pe pământ. Desprinzându-se de el, ea îi luă mâna.

-Vino, hai să le povestim și celorlalți, spuse ea și în ochi îi apărură un licăr când îi veni ideea aceea.

Da, și trebuie să-i scrii tatei. Îi voi scrie și eu. Vom pune scrisorile la un loc și le vom trimite cu același mesager. Sunt sigură că tata va fi de acord, din moment ce îi va plăcea ca fiica lui să aibă titlul de Lady. Hai, hai, nu ezita, spuse ea și apoi îl privi. S-a întâmplat ceva? Nu asta voiai? Vei fi căsătorit cu moștenitoarea Maidenhall. Spune-mi, te rog, că nu asta voiai.

-Da, murmură el. Asta trebuie să fac. De asta are nevoie familia mea.

Desfăcând brațele, Frances se învârti.

-Sunt cea mai fericită ființă de pe pământ. Și tu? Tu nu ești fericit?

-Ah, ba da, zise el, foarte, foarte fericit. Cu adevărat fericit.

Dar în glasul lui nu se simțea decât o resemnare plină de tristețe.

-Haide, zise el apoi încet, trebuie să ne întoarcem la ceilalți.

-Da, trebuie să le spunem, zise Frances fericită, după care făcu o pauză.

Dar, Jamie, dragul meu, hai să nu spunem nimic de scrisorile pe care le vom trimite tatălui meu. Axia va... Ei bine, știi cum e ea. Vom spune doar că ne vom

căsători în taină.Ești de acord?

-Da,firește,spuse el și oftă,pornind în urma ei pe potecă înapoi spre tabără.

Scumpele mele surori.

Toate visele voastre s-ar putea să devină realitate.Se pare că mă voi căsători cu moștenitoarea Maidenhall.Nu,să nu credeți că e vorba de dragoste,pentru că nu e.Frances trebuie salvată.Ea are nevoie de protecție și noi avem nevoie de un acoperiș nou.Nu așa se aranjează cele mai bune căsătorii?

Totuși,nu cred că această căsătorie va avea loc,deoarece eu insist să-i cerem permisiunea tatălui ei.Din moment ce el a făcut deja niște aranjamente privind căsătoria fiicei lui,nu văd cum ar putea fi de acord.Dar Frances e de părere că ne va da permisiunea; după aceea va trebui să ne căsătorim imediat.

O să vă anunț ce se va mai întâmpla.Vă mai amintiți de Axia de care v-am povestit? Se dovedește a fi chiar utilă,cumpărând și vânzând pe oriunde mergem.Deși a spus niște minciuni gogonate,dar extrem de amuzante,ca să vândă marfa,a reușit să dea o trăsură întreagă de țesături pe monede și animale.Apoi a dat o parte din animale unui negustor de provincie pentru o sută de perechi de pantofi și a folosit monedele pentru a cumpăra o mie de nasturi de la o văduvă care se întorcea de la înmormântarea soțului ei.După aceea,ne-a pus pe toți,în afară de moștenitoare,bineînțeles,să coasem nasturii pe pantofi și a doua zi i-a vândut la un preț dublu față de cel cu care îi cumpăruse.

Rhys zice că,într-o săptămână,ea a triplat valoarea stofelor inițiale și susține râzând că,într-o lună ar putea să-și cumpere o casă.Mă tem,însă,că Rhys ar putea să fie îndrăgostit de ea.La fel și Thomas.

Cu toate acestea,grație comerțului făcut de ea,n-am mai cheltuit de câteva zile din banii trimiși de Maidenhall.

Vom sta câteva zile la Lachlan Taversham ca să așteptăm sosirea trăsurilor Maidenhall și scrisoarea de la tatăl lui Frances,așa că îmi puteți scrie acolo.

Pentru voi,toată dragostea și rugăciunile mele.

Fratele vostru iubitor,James.

P.S.Îmi pare rău,dar pieptarul din mătase purpurie a fost distrus când Axia i-a dat foc și mie și lui,dar nu vă faceți griji,că arsurile s-au vindecat repede.

-Ei bine? își întrebă Joby sora.Ce părere mai ai acum? Sunt sigură că se va însura cu moștenitoarea.Sunt la fel de sigură că Perkin Maidenhall va fi încântat să-și lase fiica să se mărite cu Jamie.În definitiv e conte.

-Nu sunt chiar atât de sigură,spuse Berengaria inhalând parfumul florilor din micuța grădină aflată în spatele castelului.Crezi că,dacă acest om bogat și-ar fi oferit fiica lui Jamie,fratele nostru ar fi refuzat mâna moștenitoarei Maidenhall?

Ar fi făcut vreun bărbat așa? Deci, există unele motive ascunse pentru care i-o oferă fiului unui negustor bogat, din moment ce există mulți bărbați cu titluri, dar sărăciți, care ar fi luat-o.

-E adevărat, zise Joby gânditoare, dar nevrând să se mai gândească la asta. Ce părere ai despre această Axia? Berengaria ezită înainte să răspundă.

-Cred că e cea mai interesantă persoană de care am auzit vreodată.

-Interesantă?! Îmi închipui că femeia aceea care se întorcea de la înmormântarea soțului ei n-a găsit-o deloc „interesantă”. E de mirare că nu i-a venit nimeni de hac până acum.

-Pe de altă parte, ce era să facă femeia aceea cu o mie de nasturi? Poate c-a zis mersi că a dat de cineva atât de prost încât să-i cumpere.

Joby încetă să se mai plimbe și se uită la Berengaria. Dintr-un anume motiv, rolurile lor păreau să se fi inversat. De obicei, Joby era cea cinică și neîncrezătoare, acum însă, Berengaria era cea care cobora durerea la nivelul banilor. Nu știa de ce, dar era ceva în legătură cu Axia ce lui Joby nu-i plăcea.

-Of, Joby, tu nu ești niciodată romantică? o întrebă Berengaria oftând. Ți-e teamă că fratele nostru drag, care e foarte romantic, se va îndrăgosti de săraca Axia și noi nu vom avea niciodată suficientă mâncare.

-După părerea ta, e deja îndrăgostit de ea, bombăni Joby. Dar ce-ai vrut să zici când ai spus că fratele nostru drag e foarte romantic? Romantismul a făcut din el un soldat atât de bun?

-Bineînțeles.

-Ești nebună! Ce e romantic în a ucide și a mutila?

-Știi foarte bine că lui Jamie nu-i plac lucrurile astea. Ceea ce îi place lui e sentimentul de onoare, dreptate și de luptă pentru ca binele să învingă răul.

-Așa e, dar ce legătură are asta cu Axia? Eu cred că ne înnebunește fratele. A zis că i-a dat foc, spuse ea făcând ochii mici. Mie mi-ar plăcea să-i dau eu foc ei.

Berengaria privi în depărtare fără să vadă.

-Îmi culegi niște flori de cireș? După cum miros s-ar părea că o să avem o recoltă bună anul ăsta. Joby luă pumnalul și tăie câteva ramuri din cireșul cel mai apropiat.

-Ce îi vom scrie fratelui nostru?

-Adică, ce îi vom scrie ca să-l facem să se îndrăgostească de acea femeie bogată cu care spune că s-ar putea să se căsătorească, recunoscând, în același timp, că nu vrea de la ea decât un acoperiș nou?

-Exact. Doar nu crezi că simțul onoarei se va extinde până la a-l face să se căsătorească numai din dragoste, nu? Suntem prea săraci ca să ne gândim la

dragoste.

-Și are prea multe poveri,spuse Berengaria cu amărăciune.Mama și cu mine suntem...

-Și cu mine,zise Joby.Aș vrea să fiu ca regina și să nu mă mărit niciodată!

-Ei bine,eu aș vrea să fiu ca regina albinelor și să am o mie de copii,care să mă tragă de fuste și să mă îmbrățișeze.Joby râse ușor.

-Henry Oliver așteaptă.O să-ți ofere...

-O să plătești pentru asta,zise Berengaria repezindu-se spre sora ei.

CAPITOLUL 13

Ploua intens de câteva zile.Râurile erau umflate,iar drumurile,care erau deja proaste,erau niște smârcuri ce sugeau picioarele cailor,umplând roțile de noroi,încât acestea se învârteau cu greu.

Jamie știa că se autocompătinea privind marea responsabilitate pe care și-o asumase cu deplasarea echipajelor în acele condiții îngrozitoare.Își luase în cârcă sarcina.Să aibă grijă de trăsuri și de oamenii care se dondăneau între ei.El fusese întotdeauna soldat,un frate mai mic fără dreptul la moștenire,titlu sau avere,așa încât trebuia să-și croiască singur drum prin lume cu profesia de militar pe care și-o alesese.Dar nu exista nici o avere,nu? își spuse el făcân-du-și calul să se oprească din nou.Ploaia cădea cu atâta forță,încât abia de puteau să vadă și nu auzeau nimic în afară de ropotul apei care se abătea asupra pământului.Descălecând,se duse prin noroi până la trăsura care se împotmolise iarăși.Nămolul îi ajungea până la glezne; i se părea că e acoperit de o mizerie udă și rece.Bineînțeles că știa că adevărata lui problemă nu o reprezenta ploaia, ci Axia.Uneori avea impresia că,înainte să o cunoască,nu avusese absolut nici o problemă în viață.Ce era lupta între viață și moarte pe lângă ce trăise el de când o cunoscuse?

Exact când credea că deveniseră prieteni,totul se schimbase într-o...înainte să o poată opri,Frances se dusesse la foc și anunțase în gura mare că ea și Jamie urmau să se căsătorească.Jamie avea impresia că nu va putea uita vreodată expresia de pe chipul Axiei.Trădare,jignire,neîncredere,toate i se citiseră în ochi timp de o clipă,după care se întorsese și încetase să-i mai vorbească.De atunci el încercase de două ori să o abordeze,să-i explice că nu era un om liber,că,peu el,căsătoria era o afacere și că nu își putea asculta inima.Căci,dacă ar fi fost să-și asculte inima...Dar Axia refuzase să-l asculte.De fiecare dată se smulsese din mâna lui și nu voise să-i vorbească.Iar,mai târziu,când se gândi la inima lui și la datoria pe care o avea față de familia sa,el își spusese că,probabil,era mai bine că

Axia nu-i vorbea. Însă, două zile mai târziu, când ea i-a informat pe toți că, dintr-un accident, restul roții de cașcaval se rostogolise cumva și căzuse din trăsură, lui i-a venit să plângă. Starea de spirit i se schimbase și mai mult în rău când, în dimineața aceea, Axia îi dăruise lui Rhys o pernă umplută cu fulgi de găscă, pe care o păstrase pentru Jamie. Așa că, peste câteva ceasuri, cu voia lui Dumnezeu, aveau să ajungă la locuința prietenului său și fostului său camarad de arme, Lachlan Teversham, unde aveau să găsească paturi uscate, mâncare caldă și poate că aveau să se simtă cu toții mai bine.

Jamie abia putea vedea prin perdeaua de ploaie, trăsură balaur, așa cum insistă toată lumea să i se spună, înaintând cu greu în fața lor. Din porunca lui, cele două femei călătoreau în ea, căci era mai ușoară și avea mai multe șanse să avanseze fără probleme. Cealaltă trăsură, plină cu corturi și piesele de mobilier pe care le aveau, avea tendința să se împotmolească adesea.

Nu îi trebui decât o secundă ca să-și dea seama că trebuia să o împingă. Rhys și Thomas, afurisiții! călătoreau amândoi pe lângă cealaltă trăsură, astfel încât nu erau decât el, vizitiul și Tode, înăuntru, care puteau încerca să o despotmolească.

La început, Jamie studie roata cu atâta atenție încât nu îl auzi pe Tode strigând de lângă el.

-Pietre! Pune pietre sub roți. Crengi. Orice. Jamie încuviință. Bineînțeles. Minte îi era atât de preocupată de problemele personale, încât nu se mai putea gândi nici la cele mai simple lucruri. George se duse în față, încercând să calmeze cail agitați din cauza fulgerelor care spintecau cerul în jurul lor, în vreme ce Jamie și Tode încercau să găsească ceva pentru a pune sub roată.

-Poți să împingi? îi strigă Jamie lui Tode și îl văzu încuviințând.

Apa îi șiroia pe față, îi picura de pe nas și se scurgea de-a lungul cicatricilor care îi brăzdau chipul. După ce îl alertă pe vizitiu, Jamie își propti umărul de o parte a trăsurii și Tode îi urmă exemplul, fixându-și picioarele scurte în nămol.

-Gata? strigă Jamie, iar când auziră biciul lui George plesnind, împinseră.

Nu era ușor să-ți menții echilibrul în mocirla aceea, astfel că tot alunecau, dar Jamie văzu că trăsură mai avea puțin și era eliberată.

-Încă o dată! strigă el. Mai tare! Cu mai multă forță!

Exact când trăsură mai avea puțin și se despotmolea, Jamie se prăbuși pe spate cu povara unui trup de femeie de vreo cincizeci de kilograme și furioasă, pe piept.

-Nu poate! Nu poate! îi strigă Axia lui Jamie lovindu-l peste față și piept.

Jamie ridică brațele încercând să se apere; sub el, nămolul îl trăgea ca un imens monstru marin care voia să-l devoreze. Rhys fu cel care o apucă de mijloc și o trase de pe Jamie.

Acesta era atât de împotmolit în nămol încât trebui să se țină de roată ca să se poată ridica.

-Ce-a apucat-o? strigă el ștergându-și noroiul de pe față.

Continuând să o țină pe Axia, care se zbătea, Rhys ridică din umeri.

-Dă-mi drumul! Dă-mi drumul! strigă Axia cât putu de tare, chinându-se să scape din mâinile lui Rhys. După ce se pregăti pentru atac, Jamie îi făcu semn să-i dea drumul. Dar, imediat cum se eliberă, Axia nu se năpusti asupra lui Jamie, ci o rupse la fugă prin nămol, cu fustele aruncate pe braț, spre Tode, care era prăbușit lângă partea din spate a trăsurii. Atingându-i fața distrusă și încercând să i-o șteargă de apă, Axia îl privi cu atenție, dar Tode nu dădea nici un semn de viață așa cum stătea ghemuit și cu ochii închiși.

-Uite ce ai făcut! îi strigă ea lui Jamie. Să te ardă focurile iadului! Ajută-mă, îi spuse ea apoi lui Rhys. Trebuie să-l urcăm în trăsură. Atât Rhys cât și Jamie înaintară, dar Axia îl opri pe acesta din urmă și îi aruncă o privire care îl făcu să rămână pe loc.

Se iubesc, își spuse Jamie brusc. De aceea e atât de protectoare față de el. De aceea nu lasă alți oameni pe lângă ea. Se iubesc!

Acum furia îi dădu mai multă energie, iar când Rhys ieși din trăsură, Jamie îi strigă vizitiului și cei doi împinseră. Deodată, Jamie părea să aibă forța lui Hercule și, chiar când trăsura se despotmoli, el continuă să împingă.

Când Rhys îi puse o mână pe umăr, Jamie îl ignoră și împinse mai departe. Sub ploaie și noroi, el asuda. Fu nevoie de toată forța lui Rhys pentru a-l desprinde de trăsură. Iar când Jamie se întoarse spre prietenul său, expresia de pe chipul lui îl făcu pe Rhys să se dea înapoi. Fără să schimbe un singur cuvânt între ei, Rhys încalecă și porni spre cealaltă trăsură. Jamie, prea furios pentru a vorbi, prea furios pentru a se gândi de ce era furios, încalecă și el și călări pe lângă trăsură până când ajunseră la porțile casei lui Lachlan și, odată ce trecu de ele, se trezi îmbrățișat cu căldură de către prietenul său.

-Jamie, băiete, spuse Lachlan Teversham luându-l pe după umeri cu brațul său mare. Lachlan era un bărbat înalt și solid, cu o claie de păr castaniu-roșcat și niște sprâncene stufoase. Așa cum știa Jamie, omul acela putea să împrăstie groaza pe câmpul de luptă și să sădească spaima în sufletele altora prin simpla lui prezență. Dar, în ciuda staturii lui și, uneori, a atitudinii lui severe, Lachlan nu părea niciodată să sperie femeile. Așa cum îi spusese o femeie lui Jamie odată.

-Cine ar putea să se teamă de un bărbat cu o gură ca a lui?

-Tu ești? întrebă Lachlan ștergând o porțiune din fața lui Jamie, dar acesta nu avea chef de râs. Se depărta de Lachlan furios și se duse la trăsură.

-Duceți-le la adăpost! le strigă el vizitiilor.Și tu,băiete,ocupă-te de cai.O să regreti dacă descopăr că n-au fost bine îngrijiți.

Stând în ploaie și arătând ca zeul Norse din vechime,Lachlan se uită la Jamie uimit.Îl cunoștea de mulți ani și nu fusese niciodată nepoliticos.

Descălecând,Thomas își șterse apa de pe față,după care arată din cap spre trăsura pictată din care Frances tocmai era ajutată să coboare.O pânză cerată imensă i se întinse deasupra în încercarea de a o feri de ploaie,dar nu înainte ca Lachlan să-i vadă chipul superb.Acesta se uită la Thomas întrebător,șpunând parcă: Din cauza ei e Jamie așa?

Thomas,care îl cunoștea pe Lachlan de ani de zile,se aplecă și spuse:

-Două femei.Atunci,Lachlan dădu capul pe spate și izbucni într-un hohot de râs,căci înțelegese că nu era nimic în neregulă cu tânărul său prieten.Nu și-ar fi închipuit niciodată că Jamie,cu un chip ca al lui,ar fi putut să aibă vreodată probleme cu femeile.

-Fir-ar să fie! strigă Jamie uitându-se în trăsura și văzând că Axia și...și iubitul ei,fu cât pe ce să scuipe când se gândi,dispăruseră.Unde sunt? strigă el la un băiețandru care încerca să ducă la adăpost caii.Firește că acesta habar nu avea la ce se referea Jamie și se dădu repede la o parte din calea monstrului furios și plin de noroi.Jamie se întoarse iarăși la Lachlan.

-I-ai văzut? O fată cu un bărbat foarte scund și...

Cum putea să-l descrie pe Tode? își dădu seama că Lachlan nu știa despre ce era vorba.*Nu voia să fie văzut*,își spuse Jamie deodată și avu o bănuială cu privire la locul unde se afla Tode,căci Jamie cunoștea bine casa lui Lachlan.

-Ai grijă de astea,îi strigă el lui Rhys arătând spre trăsuri,după care înșfacă un felinar din mâna băiatului și o luă la fugă spre grajduri.

Dacă cineva voia să se ascundă,acolo s-ar fi dus.Nu și-l închipuia pe Tode intrând în casa puternic luminată a lui Lachlan.

Alergând cu felinarul ridicat,Jamie trecu de la o boxă la alta,aruncând o privire în fiecare.Nu știa sigur ce avea să facă în clipa în care îi găsea,dar știa că era răspunzător pentru ea și că avea tot dreptul să...

În capătul grajdului era o veche încăpere folosită de multă vreme ca magazie și,chiar când vru să plece,Jamie zări o lumină slabă pe sub ușă.Deschise furios și,spre groaza și neîncrederea lui,o văzu pe Axia dezbrăcându-l pe Tode!

Primul lui impuls fu să o azvârle în partea cealaltă a încăperii și să-l omoare pe Tode,poate.Dar Axia își întoarse chipul răvășit spre el,chipul,nu al unei amante, ci al unei persoane care se temea foarte mult,care era aproape îngrozită.

-Ajută-mă,ajută-mă,șopti ea cu o voce tremurătoare.

Jamie se calmă într-o clipă. Lăsând felinarul jos, se duse spre ea.

-Ce pot să fac? Sunt al tău.

-Picioarele lui, izbuti ea să șoptească de parcă vorbele ar fi fost atât de tulburătoare încât nu le putea rosti. Tode stătea întins pe o grămadă de paie și păături murdare, cu capul întors pe o parte, așa încât i se vedea numai partea nevătămată a feței, iar Jamie văzu că era alb ca varul.

-Mă duc să chem pe cineva să-l ajute...

-Nu! zise Axia apucându-l de braț cu ambele mâini. Te rog, zise ea apoi cu lacrimi în ochi. Era udă learcă, părul îi era lipit de cap, rochia udă și el știa că îi era frig și foame și era obosită, dar nu părea să fie conștientă de aceste lucruri.

-E mândru și nu-i place să fie văzut. Înțelegeți? Jamie era sigur că nimeni nu înțelegea mândria mai bine ca el.

-Ce vrei să fac? Fără să piardă timpul, Axia se întoarse spre prietenul ei.

-Are dureri. Are dureri foarte mari. Ajută-mă să-l dezbrac ca să se usuce și să-i fie cald. Scoate-i hainele.

-Bine, spuse Jamie și se apucă să-i scoată pantalonii lui Tode, dar erau uzi și se lipeau de piele, așa că își scoase pumnalul și îi tăie, dezvelindu-i picioarele. Jamie văzuse oameni mutilați pe câmpul de luptă și credea că se călise, dar niciodată nu văzuse ceva ca picioarele lui Tode. Erau ca o carne vie și brăzdate de cicatrici mari și mici. Iar sub piele, oasele păreau să fi fost rupte și reșezate în unghiuri ciudate. Cum de putea să meargă? Și, dacă mergea, cum de suporta durerea pe care i-o provoca fiecare pas?

Când se uită la Axia, Jamie văzu că ținea în mână o sticlă cu un lichid închis la culoare.

-Pune-ți puțin pe mâini și masează-i picioarele. Repede!

Chiar în clipa în care ea îi turna în palme, Jamie simți căldura uleiului. Picioarele lui Tode erau reci ca gheața. Uitându-se la Axia, văzu cât era de îngrozită.

-Dă-mi-o mie, zise el luându-i sticla. Știa câte ceva despre frig de când petrecuse un timp cu rudele lui din Scoția. O vară scoțiană putea fi mai rece decât o iarnă englezească. Mâinile lui erau mari și mai puternice decât ale ei și folosi acel lichid din belșug frecându-i pielea rece a lui Tode.

-Du-te în grajd, la calul meu, și caută în traistele șei. Sunt haine uscate acolo.

Adu-le. Nu mai sta pe gânduri! Dacă te vede cineva, spune-le că sunt pentru mine. Și adu și sticla din săculețul pe care o să-l vezi.

Ea dădu din cap și ieși din mica încăpere de piatră, ducându-se în grajd, unde găsi repede calul lui Jamie și șaua atârnată într-un suport de lemn din perete. Nu îi trebuia decât câteva minute ca să ia hainele, lână englezească de bună calitate, și

apoi sticla argintie.Ținându-le puțin mai departe de ea ca să nu se ude de la propriile ei haine,dădu fuga înapoi,dar cuvintele unui băiat de la grajduri,care era ascuns de peretele unei boxe,o opriră.

-Am auzit că e moștenitoarea Maidenhall,spuse băiatul încet.Trebuie să fie secret,dar știe toată lumea.

-Tare aș vrea să pun mâna pe ea.Îți închipui tot aurul ăla! Poți să ai tot ce ți-ai dorit vreodată.

-Vrei să o ceri în căsătorie?

-Ha! O arunc pe șa și-i cer bani lui taică-său ca să i-o dau înapoi.

Atunci,Axia continuă să alerge,fără să scoată nici un sunet.Când intră din nou în încăperea,văzu că Jamie îi scosese toate hainele lui Tode în afară de pânza din jurul șalelor și îl ungea pe piept și brațe.

-Te-a văzut cineva? o întrebă el și,când ea scutură din cap,zise: bun.Nu vreau să fie curioși.Ar fi trebuit să ne gândim la asta înainte.

Se gândea de câte ori încercase să călărească împreună cu Berengaria,dar ea întotdeauna stârnise agitație,iar copiii țopăiau în jurul lor,strigând „Oarba! Oarba!” Jamie nu își putea închipui ce s-ar fi întâmplat dacă Tode ar fi mers pe mijlocul drumului într-un sat.

-Eu o să-l îmbrac și tu o să-i dai să bea din asta,spuse el arătând spre sticlă.Cât poate să înghită,adăugă el,dar când o văzu că-l privește îndoielnic,spuse: e whisky de calitate bună.McTarvit.Cel mai bun.Fă cum ți-am zis!

Axia dădu din cap aprobator și făcu sul o pătură punând-o sub capul lui Tode,după care începu să-i strecoare whisky-ul printre buze.Știa că e conștient,dar durerea din picioare îl făcea să-și dorească să nu fi fost.

Lui Jamie îi fu mai greu decât se așteptase să îmbrace trupul inert al lui Tode.

Deși picioarele îi erau fragile,partea de sus a trupului era ca a unui tânăr solid și sănătos și era îngreunată de mușchii pe care el și-i dezvoltase pentru a compensa slăbiciunea părții inferioare.Păru să treacă o veșnicie până când Tode începu să tușească din cauza whisky-ului pe care Axia îl forța să-l înghită.

-Nu,izbuti el să spună,întorcând capul.Lasă-mă să dorm.

-Bine,zise Axia așezându-se lângă capul lui și dându-i părul la o parte de pe față.Părea să-și fi recăpătat puțin culoarea.

-Dormi,te rog.O să stau aici cu tine.N-o să te părăsesc niciodată.Strecurându-și mâna pe sub pătura cu care Jamie îl învelise,îi luă mâna și i-o ținu lipită de pieptul ei ud.Nu avea idee câtă vreme stătuse astfel,dar când Jamie începu să o tragă,ea se împotrivi.Apucându-i bărbia,el îi întoarse fața.

-M-am saturat să tot fiu privit ca un dușman al tău.Ești udă,ți-e frig și...

-Nu-l părăsesc,zise ea cu înflăcărare,smulgându-se din mâna lui.Din cauza ta e așa.Un moment,Jamie se dădu înapoi și își trecu mâinile peste față,iar cu fiecare mișcare pe care o făcea,noroiul pe jumătate uscat se desprindea de piele.Cât de bine învățase să nu o contrazică.Ar fi putut să o silească să meargă în casă,să-și pună niște veșminte uscate,dar nu avea nici o îndoială că ar fi găsit o cale de a ieși,chiar dacă ar fi legat-o.Fără să scoată o vorbă,el luă o pătură groasă pentru cai dintr-un cui din perete,în care o înveli.După aceea,o luă pe sus,ținând-o strâns.

-Taci,altfel îl trezești,îi spuse el la ureche în clipa în care ea începu să se zbată.

-Dă-mi drumul,zise ea,dar Jamie continuă să o țină.

Așezându-se pe podeaua acoperită de paie și rezemându-se de peretele din piatră,el o trase în fața lui,dar când ea continuă să se zbată,îi șopti la ureche:

-Te rog să nu mă mai rănești.Trupul mi-e plin de zgârieturi și vânătăi adunate în timpul zilelor petrecute cu tine.Încep să sângerez de cum te văd.

Dacă ar fi spus altceva,ea ar fi continuat să fie furioasă și să se zbată,dar umorul făcu să-i dispară toată furia.Spre marea ei stânjenală își lăsă capul să-i cadă pe spate și începu să plângă.Jamie o strânse în brațe ca pe un copil,înfășurată în pătura aceea groasă,cu capul lipit de gâtul lui,iar lacrimile ei îl udau și mai mult. Nu plânse mult.

-Îmi pare rău,șopti ea.Nu plâng niciodată.Nimeni nu mă poate face să plâng.

-În afară de mine.Da,întotdeauna am acest efect asupra femeilor.

-Ești un mincinos,spuse ea trăgându-și nasul.Mă îndoiesc că ai făcut vreo femeie să plângă vreodată.El nu avea nici o intenție să răspundă la acea remarcă,dar era sigur că niciodată nu-i plăcuse să țină în brațe o femeie mai mult decât îi plăcea să o țină pe ea,chiar dacă era un ghem lipsit de formă sub o pătură care mirosea urât.

-Povestește-mi despre Tode,zise el încet.De ce e așa?

Axia simțea că îi este cald pentru prima oară după câteva zile,din moment ce ploaia nu le permisesese să facă focul.Frances se rugase de el să se oprească la un han,dar Jamie spusese că era prea „periculos”.Din moment ce oamenii nu știau cine sunt,cum putea fi periculos? Cu toate acestea,ideea de pericol o făcu pe Axia să își dea seama că ar fi trebuit să-și amintească ceva important,dar în clipa aceea nu știa ce era.Ghemuită în brațele lui,îi era atât de cald și de bine.Stătea cu fruntea ascunsă în gâtul lui și,când simți că o zgârie ceva,dădu capul puțin în spate și îi desprinsese o bucată de noroi pe jumătate uscat de pe față.Din nefericire,aceasta căzu și cu puțin păr.

-Au! exclamă el,iar când o privi acuzator ca și cum ar fi zis „Iar îmi provocă

durere”, ea zâmbi și lăsă capul în jos din nou.

-Știai că nămolul e foarte bun pentru piele? îl întrebă ea. Am încercat să amestec nămolul cu verdeața din iaz și...

-Nămol și mizerie?

-Mmmm. Nămol foarte bun, mizerie foarte bună. Când lași amestecul ăsta să îți se usuce pe piele, se observă o îmbunătățire. Suna atât de științific, încât el spuse pe același ton:

-Da, Frances are o piele aproape perfectă.

-Ha! Frances e o lașă. Nu mă lasă niciodată să o încerc pe ea. Dar Tode..., ea privi neliniștită spre el, dar văzu că dormea pe patul acela improvizat.

-Povestește-mi despre el, șopti, simțind că ea nu voia să o facă.

Ea începu să se miște.

-Trebuie să-ți fie frig. Mă duc să mai iau o pătură din grajd. Sau, și mai bine, poți să te duci în casă. Trebuie să-ți fie foame, iar prietenul tău te caută, probabil.

Îi era greu să se miște din moment ce era înfășurată în pătură, dar când reuși, el o trase înapoi, ținând-o strâns.

-Măcar de data asta n-o să faci ca tine. Știu că ai de gând să stai cu el, dar și eu o să stau. Înțelegi? Măcar o dată o să câștig.

-Nu câștigi mereu? Tot timpul ai făcut ca tine.

-Da? N-am crezut că era necesar să fii în călătoria asta. Am vrut ca desenul ăla oribil să fie acoperit. Am...

-Ai vrut să te însori cu moștenitoarea Maidenhall.

-Nu cred că „vrut” e cuvântul cel mai potrivit. Am o familie de întreținut, așa că nu mă pot căsători cu cine aș vrea. Poate nu știi că bărbații de... de nivelul meu nu sunt liberi. Dacă am fi liberi să ne căsătorim cu cine am dori, poate că aș alege o slujnică.

-Sau fete cu urme de vărsat pe față?

-Da, zise Jamie într-un fel care îi dădu de înțeles că acela era un subiect despre care nu voia să discute. Acum povestește-mi despre Tode. Avem toată noaptea la dispoziție și o să-mi povestești. Axia trase adânc aer în piept.

-Tatăl lui l-a făcut să arate așa. Jamie bănuise deja că ceea ce i se întâmplase lui Tode nu fusese un accident.

-Ca să-l pună să cerșească? întrebă el, căci mai auzise de asemenea lucruri și văzuse invalizi despre care bănuise că nu erau așa din naștere.

Dar niciodată nu văzuse ceva asemănător ca Tode.

-Ca să-l arate lumii, zise Axia încet. Ca să-l plimbe prin Anglia cu o căruță și să le ia banii oamenilor care voiau să-l vadă.

-Dar,în schimb,i-a fost trimis moștenitoarei.Axia ar fi vrut să spună,Mie,mi-a fost trimis,mie,dar nu o făcu.Oare dacă Jamie Montgomery ar fi aflat că ea era adevărat moștenitoare,ar fi cerut-o pe ea în căsătorie?

-Da,spuse ea încet.Perkin Maidenhall l-a văzut în timpul reprezentației,cum s-ar spune,asa că l-a cumpărat și l-a trimis...moștenitoareii.

-Împreună cu tine?

-Ah,da,spuse ea ca și cum ar fi făcut o glumă.Se pare că-i plac neadaptatii și pocitaniile.

-Dar tu nu ești o neadaptată,ci...

-Da? Ce sunt eu? îl întrebă ea devenind rigidă.

-Ești unică.Ești diferită de toată lumea.

-Ah,da,sunt la fel de neobișnuită pe cât e Frances de obișnuită.

-Frances,spuse el fără tragere de inimă,e frumoasă.

Axia se mișcă brusc,asa încât să-l poată privi furioasă.

-Frances nu e frumoasă.

-Da? întrebă el ridicând o sprânceană.Atunci cum e?

-Râzi de mine,dar îți spun că habar n-ai ce e aceea frumusețe.

-E ceea ce pictezi tu și,din moment ce o pictezi pe Frances destul de des,trebuie să o consideri frumoasă.

-Nu,frumusețea e ceea ce inspiră dragoste.Este...Se așeză din nou în brațele lui.

-A fi frumos înseamnă să faci pe cineva să te iubească.Este atunci când o femeie e grasă și urâtă,și,totuși,soțul ei o vede tot subțire și frumoasă,cu ochii strălucitori,cu părul negru.Când ești cu adevărat frumos trebuie să te gândești mai mult la alții decât la tine însuți.

-Deci,tu ești frumoasă?

-Râzi de mine! Nu,nu sunt frumoasă.Nu mă gândesc la nimeni în afară de mine însămi.Dar Tode e foarte frumos.N-ai de unde să știi,dar el conduce toată proprietatea Maidenhall.Cunoaște pe toată lumea,le cunoaște toate problemele. Când cineva e bolnav,Tode se ocupă de îngrijirea persoanei respective; dacă cineva e copleșit de melancolie,Tode are grijă de el sau ea,fără să facă nici un fel de distincție.Copiii îl preocupă în mod deosebit,căci ei nu-l văd ca fiind altfel,ci...Zâmbi.

-Copiii văd bunătatea lui.Tode e un om foarte bun.

-Dar nu-i place de Frances..

-Nici un om care vede dincolo de fața ei nu o place pe Frances,spuse Axia cu dezgust.În afară de tine.Tu vezi dincolo de fața ei până la bani.La fel ca toată lumea din afară..

-Frances n-a avut grijă de oamenii de pe moșie?

Se gândi la surorile lui care spuneau că el era răspunzător de satele din vecinătate. Familia Montgomery a fost stăpână pe pământul ăsta timp de sute de ani, atunci cum se face că responsabilitatea ta se încheie după numai doi ani? Era filozofia surorilor lui.

-Frances nici măcar nu știe cum îi cheamă. Frances vrea...

-Da, ce vrea Frances?

-Mă întreb din nou cum să-i faci curte? Să-ți spun să-i mai oferi niște margarete? Poate ar trebui s-o încui într-o încăpere plină de asemenea flori.

-Nu, nu te întreb cum să-i fac curte. Eram...

-Da, chiar, ce întrebai?

-Ce vrei tu de la viață?

-Libertate, spuse ea repede. Să nu trăiesc închisă undeva, izolată. Să pot să merg oriunde vreau, spuse ea apoi și se uită la el. Ai fost vreodată în Franța?

-De multe ori, spuse el și o privi zâmbind.

Era încă umed, pe alocuri îi era frig, era plin de noroi uscat și ținea în brațe o fată înfășurată într-o pătură pentru cai care mirosea urât. Nici unul din aceste lucruri nu invita la romantism, dar simțea că ar fi vrut să... Axia se desprinsese de el dezgustată și încercă să se smulgă din strânsoare.

-Încerci să mă seduci cumva? întrebă ea îngrozită. Așa mă privești? Întâi sărmana Diana, apoi proasta de Frances și acum eu?

-Nu, firește că nu, zise el obosit. Cum aș fi putut să mă gândesc la așa ceva? Când mă aflu în preajma ta, n-ar trebui să-mi scot hainele, ci să-mi pun armura, zise el și, cu mai multă forță decât avusese de gând să folosească, o trase înapoi în poală.

-Pot să stau aici și singură, zise ea înțepată. Nu e nevoie să rămâi cu mine. Sunt sigură că Tode e bine. A avut multe necazuri cu picioarele și eu am fost alături de el. Tode și cu mine nu avem nevoie de altcineva.

Brusc, Jamie îi imobiliza brațele pe lângă trup ca să nu poată să iasă din pătură.

-Sunteți amanți? O secundă Axia încercă să se elibereze, dar el o ținea prea strâns, așa că oftă și renunță să se mai agite.

-Nu, suntem doar prieteni. De ce iei lucrurile numai așa? Să fie oare de vină marea iubire pentru Frances care îți străbate venele zi și noapte făcându-te să nu te mai gândești la nimic altceva?

-Nu o iubesc pe Frances și știi asta foarte bine.

-Dar ai de gând să te însori cu ea.

-Așa cum ai spus și tu, am de gând să mă însor cu banii ei. Va fi o afacere bună pentru amândoi.

-Pentru ea,probabil,dar tu vei fi foarte nefericit.Frances e cam proastă,să știi.

-La fel e și calul meu,dar tot îmi place.Axia oftă.

-Nu mă privește cu cine te însori.Jamie se gândea că tatăl ei nu avea să fie de acord niciodată.Sau doar spera că Maidenhall avea să refuze? Trase adânc aer în piept.

-Am auzit că tatăl lui Gregory Bolingbrooke a plătit o grămadă de bani pentru moștenirea ei.

-Unde ai auzit asta? Întrebă ea răstit.

-Ceea ce face moștenitoarea Maidenhall interesează pe toată lumea.Dar poate că tatăl ei nu mă va accepta ca ginere.

-Sunt sigură că-i va plăcea să-și vadă fiica la curte,zise ea.

-Dacă Maidenhall pune un bărbat să plătească pentru a se însura cu ea în loc să-i dea zestre,de ce i-ar conveni ca unica lui fiica să se mărite cu un amărât ca mine?

-Poate că o iubește și îi va permite orice,spuse Axia încet.

-Un om care nu s-a sinchisit niciodată să-și vadă fiica nu poate purta prea multă dragoste în suflet.

-Nu-i adevărat! exclamă ea cu înflăcărare.Poate că o iubește foarte mult.N-ai de unde să știi.

-Poate,zise Jamie uluit de vehemența ei.

-Poate că și-a ținut închisă fiica pentru a o proteja,insistă Axia.

-Nici regina n-a fost atât de protejată în copilărie cum este moștenitoarea Maidenhall.Până și deținuții au mai multă libertate decât ea.Criminalii...Ce-ai pățit? o întrebă el când ea încercă să se dea la o parte din brațele lui.

-N-am pățit nimic.Nu găsesc că e amuzant să-i iei în râs pe părinții care nu-și iubesc copiii.

-Ah,zise Jamie înțelegând.Din cauza lucrurilor pe care le-a făcut tatăl lui Tode?

-Da,șopti ea,refuzând să se gândească la ce spusese el.

Nu era un lucru la care să vrea să se gândească.Când era cu Tode sau cu Frances,Axia pomenea adesea de tatăl ei.Chiar dacă își scriau în mod regulat încă de când Axia era mică,era adevărat că nu îl văzuse niciodată,că nu îl ținuse de mână nici măcar o dată...Nu,nu-i plăcea să se gândească la acest lucru.

Lipindu-se din nou de Jamie,trase de câteva ori aer în piept pentru a se liniști.

-Ce crezi că ar spune Perkin Maidenhall dacă m-aș însura cu fiica lui în taină? întrebă Jamie sincer.Frances pomenise de două ori că trebuiau să se căsătorească în taină.Axieii îi plăcea acel gen de întrebare,deoarece presupunea că își cunoștea tatăl bine.Tode o întreba adesea ce credea ea că ar fi spus tatăl ei legat de o

problemă sau alta.Se mișcă din nou ca să-l privească.

-Cred că lui Maidenhall i-ar plăcea ca fiica lui să se mărite cu un aristocrat,dar nu-i va da acestuia nici un ban.Jamie se gândi imediat la acoperișul prin care picura apa și la sătenii care doreau ca Montgomery-ii să le fie din nou stăpâni.

-Nici un ban? Axia zâmbi.

-Nu o sumă importantă.Sotul moștenitoarei va primi,firește,ceea ce i se cuvine acesteia din partea mamei,dar grosul averii nu-i va reveni sotului decât după moartea lui Perkin Maidenhall.Mă rog,dacă acesta va dori.

-Eh,dacă e suficientă mâncare pe masă și putem avea câțiva acri de pământ,sunt mulțumit.

-Dacă nu dorești decât atât,atunci de ce te mai omori după averea moștenitoarei Maidenhall? Cu chipul tău ai putea vrăji cu siguranță orice tânără bogată.

Jamie ridică din umeri.

-Frances e aici și mai e și...puțină grabă.

-Înțeleg.Nu contează cui te vinzi.

-Încetează! îi porunci el.Nu știi ce vorbești.Nu sunt liber să mă însor cu cine vreau.Am responsabilități despre care tu nu știi nimic.Dar tu? Cu cine o să te măriți? Cum vei fi întreținută?

Chiar în clipa în care rosti cuvintele,se simți devenind rigid.Ce îl interesa cu cine se mărita ea? Dar chiar în momentul acela era extrem de conștient de trupul pe care îl ținea în brațe.

-Înțeleg și responsabilitatea și absența libertății,spuse ea încet.Le înțeleg la fel de bine ca toată lumea.O vreme rămase tăcută rezemându-se din nou de el,căci știa foarte bine că tatăl ei n-ar fi permis niciodată ca fiica lui să se mărite cu un cavaler sărac lipit sau să continue să rămână căsătorită dacă,totuși,îndrăznea să o facă.Dacă ar fi auzit așa ceva,Perkin Maidenhall s-ar fi înfuriat.Tatăl ei nu se îmbogățise dând ceva pe degeaba.Nici măcar pe fiica lui.Vindea totul.

Dar puțin avea să-i pese că Frances se căsătorise cu un cavaler sărac lipit.Poate că era o dovadă de cruzime din partea Axiei continuarea acelei șarade,dar,dacă Jamie se căsătorea în taină cu Frances pentru banii ei și apoi descoperirea ce făcuse ea,și-o merita.Însă,Axia știa că nu avea să pună capăt acelei șarade înainte ca el să ajungă la altar.Nu conta ce se întâmpla acum,atâta vreme cât tatăl ei nu era implicat.Zâmbind,Axia își imaginează cum ar fi întrerupt ceremonia anunțând că Frances nu avea absolut nici un ban.Ah,cât avea să-i placă să-i vadă mutra lui Jamie Montgomery atunci.Atâta timp cât tatăl ei nu știa nimic,ea ar fi putut continua jocul până cu câteva secunde înainte de sfârșit.

Cât despre întrebarea referitoare la căsătoria ei,nu voia să se gândească la acest

lucru.Imediat cum aveau să ajungă la destinație,șarada avea să se sfârșească și ea avea să fie obligată să se mărite cu bărbatul ales de tatăl ei.

Jamie îi puse mâna pe frunte.

-Cred că te frământă ceva.Ai secrete,zise el ușor.Spune-mi la ce te gândești.

Nu! strigă ea în gând când începu să-și amintească de noaptea în care el făcuse dragoste cu ea.Uneori părea să se fi petrecut cu foarte mult timp în urmă,alteori avea impresia că numai cu o zi înainte o ținuse în brațe,o sărutase și îi spusese că o iubea.

-La tine! zise ea.Îmi faci greață.Încerci să mă seduci la fel cum ai făcut cu Frances.Sau pe ea o ții castă pentru noaptea nunții? Ori numai pe fetele sărace ca mine și ca Diana le folosești pentru a-ți satisface poftele? Dacă ai lăsat-o însărcinată pe sărmana Diana? Cine va avea grijă de ea?

Deodată,Jamie îi dădu drumul.

-Ești liberă să pleci,spuse el cu răceală,iar când se chinui să scape de pătură,el o ajută și ea se depărta imediat.Furioasă și neștiind motivul,Axia se duse la Tode și îi atinse mâinile pentru a vedea dacă erau calde.Când Jamie se duse lângă ea,Axia strânse din buze.

-Poți să pleci.N-ar fi mai bine să-ți petreci timpul făcându-i curte moștenitoare tale? Pot să-ți garantez că toți bărbații roiesc în jurul ei.Și,din moment ce toată lumea știe că e moștenitoarea Maidenhall...

-Poftim?! Axia nu-și putu reține un zâmbet; era evident că el crezuse că totul era secret.

-Am auzit în grajd când m-am dus să iau pătura.

-Și nu mi-ai spus? întrebă el.

-Îmi pare rău,dar viața prietenului meu era mai importantă pentru mine decât protejarea aurului.

-Aurul la care te referi se află în persoana propriei tale verișoare.

Acest lucru o făcu pe Axia să redevină serioasă.

-Așa e,du-te,spuse ea ridicând capul.Du-te,te rog.N-am nevoie de tine.

-Axia...Părea să nu își găsească vorbele.

-Da? Ce este?

Un moment,Jamie nu putu decât să se uite la ea.Ești frumoasă,ar fi vrut să spună.Dacă frumusețea înseamnă să te gândești la alții,atunci Axia,așa cum stătea în încăperea aceea rece cu hainele ude și își îngrija prietenul bolnav,era mai mult decât frumoasă.Dar instinctul de conservare îl împiedică să spună acest lucru.Nu e de tine,Montgomery.Nu poate fi a ta cu nici un chip.El trebuia să se însoare pentru bani.Gândește-te la sătenii care și-au amanetat tot ce aveau ca

să-ți faci veșminte potrivite pentru a fermeca o moștenitoare.Gândește-te la... Ah,gândește-te la orice în afară de această vrăjitoare murdară de noroi, udă,afurisită și cu un suflet imens care ți-a pus stăpânire pe gânduri încă din clipa în care ai cunoscut-o,își spuse el.

-Ești coșmarul oricărui bărbat,spuse el încet,ceea ce însemna că nici un bărbat nu ar fi dorit să întâlnească o femeie care să pună stăpânire atât de mult pe el cum o făcuse ea.

-Firește,spuse Axia,înțelegând greșit..Du-te la moștenitoarea ta și lasă-mă-n pace,spuse ea întorcându-i spatele.

-Da,zise Jamie apoi ieși.

Câteva ceasuri mai târziu,după o baie și o masa caldă,Jamie luă pana și se apucă să le scrie surorilor lui.

„Îi trimit o scrisoare lui Perkin Maidenhall pentru a-i cere mâna fiicei lui.Nu știu dacă mi-o va acorda sau nu.Axia e de părere că lui i-ar plăcea să aibă ca ginere un conte,dar eu nu sunt atât de sigur

Încă nu i-am spus lui Lachlan,deoarece toată lumea s-a dus la culcare.Datorită faptului că plouă de câteva zile,drumurile sunt ca fundul unui lac,iar trăsurile s-au împotmolit de nenumărate ori.Aceasta ne-a creat unele probleme,mai ales că prietenul Axiei s-a îmbolnăvit.

Nu v-am spus de Tode și nu o voi face nici acum,dar ajunge să zic că s-ar putea să-l aduc cu mine acasă.Vom avea nevoie de un administrator,iar el a fost recomandat drept foarte bun.Berengaria,ție îți va plăcea foarte mult.Îl vei vedea așa cum este în realitate,așa cum numai Axia îl vede acum.

Acum trebuie să închei pentru că s-a făcut târziu.Aș vrea să dorm,dar trebuie să stau cu ochii pe Axia care își îngrijește prietenul bolnav,dragul ei Tode și,deci,trebuie să fiu convins că e în siguranță.

Vă trimit dragostea mea amândurora.Mă rog mereu pentru voi.Îi

Cu multă afecțiune,James.

-Una,două,trei,patru,spuse Berengaria.Da,am numărat de câte ori a pomenit numele Axiei.De patru ori,nu?

-Mmmm,spuse Joby dezgustată.Ai dreptate.Și de moștenitoare nu pomeniște decât o dată.Ah,cât aș vrea să mă duc să-i bag puțin mințile în cap! Unul din indivizii ăia îngrozitori a dat foc unui câmp astăzi.

-E câmpul lor,îi aminti Berengaria.

-Exact asta voiam să spun și eu.Nu mai e câmpul unui Montgomery.Sunt tentată să le scriu verilor noștri să le spun ce se petrece.

-Jamie o să te jupoaie.

-Mai bine să mor așa decât de foame.

-Și cum îți afectează stomacul arderea unui câmp care nu-ți aparține? își întrebă Berengaria sora,dar amândouă cunoșteau răspunsul.

În nici un caz nu voiau ca verii lor bogați să le considere niște amărâte.

Berengaria trase aer în piept.

-Ar trebui să-i scriem.Să-l rugăm să ne spună mai multe lucruri despre moștenitoare.Ce spune? Care e muzica ei preferată? Florile? O să ne gândim la multe lucruri,așa că el va trebui s-c întrebe ca să afle răspunsurile.

-Dacă acea Axia îl lasă să se apropie de ea,spuse Joby înciudată.

-Să nu-mi spui că n-o placi pe această Axia,zise Berengaria șovăitoare.

Joby își privi sora gânditoare.

-Cred că nici ție nu-ți place.Sunt sigură că a pus ochii pe un conte și are de gând să-l cucerească.E singura ei ocazie de a întâlni un bărbat de viță nobilă.Ce crezi că face ca să-l țină departe de moștenitoare? Oare o purta rochii care lasă neacoperite unele părți ale trupului? Berengaria căzuse pe gânduri.

-Nu,lui Jamie îi place inteligența,o persoană care poate să stea de vorbă cu el.Crezi că-l atrage cu discuții despre teoriile lui Aristotel? Oare citește în grecește ca să-l impresioneze?

-Haide,trebuie să ne gândim bine.Cum am putea să-l facem s-o iubească pe moștenitoare?

-Aș vrea să-i putem face să fie singuri,departe de această Axia.Știi doar că Jamie nu-i poate rezista unei făpturi slabe aflate la ananghie.

-O domniță năpăstuită,zise Joby.Da,hai să vedem ce putem aranja.

CAPITOLUL 14

Soarele se înălțase de mult pe cer când Axia plecă de lângă Tode și atunci o făcu abia după ce el o asigură că putea să-și poarte și singur de grijă.Adevărul era că nu dorea decât să facă o baie și să se culce.

Axia nu cunoștea acea proprietate împrejmuită de ziduri și cădea o ploaie deasă, așa încât nu prea vedea bine,însă știa că nu voia să intre prin față.Fără îndoială că se pregătiseră mesele pentru micul dejun și toată lumea trebuia să mănânce.

Arătând în halul în care arăta,ultimul lucru pe care și-l dorea era să dea ochii cu Frances și Jamie,amân-doi îmbrăcați,cu siguranță,în veșminte confecționate din raze de soare și strălucire de stele.

Ducându-se în spatele castelului,în partea care părea să fie cea mai veche,intră prin bucătării,și,de cum le văzu,îi trecu somnul ca prin farmec.

Haosul domnea peste tot. Nici nu puteai să te miști prin bucătării din cauza mulțimii de oameni de acolo: doi bucătari imens de grași, băieți alergând de colo-colo cu cratițe și ceainice, copii alergându-se unii pe alții, bărbați strigând unii peste capetele celorlalți, femei țipând la copii să fie cuminți, câini scormonind prin gunoi.

Risipă! își spuse ea privind în jur. O incredibilă risipă!

Pe jos erau saci de făină, recent aduși de la moară, dar deschiși la discreția șobolanilor; plante și legume căzuseră de pe masa din mijloc și acum erau călcate în picioare. Și toți păreau să guste din orice era scos din cuptoare imediat ce acestea erau deschise. Axia fu cât pe ce să fie dărâmată de un bărbat care ducea jumătate din scheletul unei vaci în încăperea rece unde era ținută carnea.

Nimeni nu o observă când trecu pe lângă ei și văzu dulapuri de condimente din care putea să ia oricine orice, carne care putea fi folosită la supe și tocănițe aruncată la câini. În cămară se vedeau butoiașe de bere deschise și vinuri de import la discreția tuturor. Oale de lut cu murături și carne pusă la sărat care fuseseră deschise și care acum erau lăsate pradă ruinei.

-Dezgustător, mormăi ea. Absolut dezgustător.

Proprietarul aceluia loc cheltuia pentru mâncare de două ori mai mult decât ar fi fost necesar. Nu exista nici un fel de ordine, sau de organizare și, din câte își dădea seama, nimeni nu era însărcinat cu supravegherea.

În ciuda oboselii, Axia simți dorința de a pune mâna pe o mătură sau poate chiar pe o sabie, ca să alunge persoanele care erau în plus acolo și să pună capăt acelei risipe. Dacă ar fi existat o mai bună administrare, își spuse ea, ar fi putut fi hrăniți mai mulți oameni și s-ar fi cheltuit mai puțini bani.

-Păzea! auzi ea exact la timp pentru a se da la o parte în clipa în care o bucată de carne îi ateriza la picioare. Spre uimirea ei, văzu că era un ficat întreg de vită pe care doi câini îl mâncară într-o clipă.

-Ce bucătică bună ești, spuse un bărbat cu două capete de porc în brațe, măsurând-o pe Axia din cap până în picioare, dar când ea îi aruncă o privire tăioasă, omul dădu înapoi. Scuze, mormăi el și se duse în camera rece.

Axia nu știa ce o înfuria mai mult decât risipa și folosirea greșită a fondurilor, lucru care era mai grav decât orice văzuse vreodată. Totuși, nu stătu să-și spună că aceea era singura proprietate pe care o văzuse în afară de a ei și că se putea ca toate să fi fost la fel. Un lucru atât de îngrozitor era de neimaginat pentru ea.

Mergând pe coridor după aceea, văzu că trestiiile de pe jos nu fuseseră schimbate de mai multe luni și, în general, trebuia făcută o curățenie amănunțită. Dacă acel individ, Lachlan Teversham, îi hrănea pe toți oamenii aceia, de ce nu-i pune și la

muncă?

Când intră în Great Hali,văzu același haos care domnea în bucătărie.Alți câini (oare câți avea?) căutau pe sub mese firimituri,flamuri prăfuite atârnav de tavan,erau mese încărcate cu prea multă mâncare.Acestea erau așezate în semicerc,iar în mijloc,patru,cinci băieți se tăvăleau pe jos, puțin răvășiți,dar îmbrăcați suficient de bine pentru ca Axia să-și închipuie că erau fiii proprietarului.Dacă avea copii,unde era soția lui de lăsa să fie o asemenea dezordine în casă?

Stând în prag,Axia văzu că Frances se afla în centrul atenției,la mijlocul mesei înalte,iar un bărbat solid și chipeș,care,fără îndoială,era Lachlan Teversham,se apleca spre ea,atent la tot ce avea de spus.De cealaltă parte a ei stătea Jamie,și el aplecat spre ea.Purta un pieptar de catifea de un verde-Închis și era pe atât de curat pe cât era Axia de murdară,pe atât de odihnit pe cât era ea de obosită.

Convinsă că nimeni nu avea s-o observe,Axia se duse în mijlocul încăperii,unde se strecură între băieți și îi luă de gulere încercând să-i despartă.

Cu toate acestea,calculă greșit staturile băieților sau poate că aceștia se înșelaseră în privința ei datorită faptului că era atât de mărunțică,fiindcă,nefiind obișnuiți cu vreo formă de disciplină,crezură că voia să se joace cu ei.Unul din ei o apucă de gleznă și,scoțând un țipăt,Axia se prăbuși în mijlocul lor.În câteva secunde fu aproape sufocată de o grămadă de mâini,picioare și piepturi asudate.Habar nu avea ce s-ar fi întâmplat dacă cineva nu l-ar fi luat de pe ea pe cel mai mare dintre băieți.Stând întinsă pe spate,descoperindu-și fața pe care și-o ferise cu brațele,Axia văzu chipul zâmbitor și frumos al unui bărbat,cărunt la tâmple,care,cu câteva secunde în urmă,îi acordase întreaga atenție lui Frances.

Nu se putu abține și îi zâmbi la rândul ei.

În secunda următoare,fu apucată de mijloc,ridicată și apoi ținută pe șoldul lui Jamie Montgomery ca un sac cu fasole.Părul i se desfăcuse,astfel că,acum,o învăluia în așa fel încât arăta ca un pește prins în năvod.Dacă mișca brațele,se trăgea singură de păr.

-Jamie,băiete,ce ai tu acolo? întrebă Lachlan.

-Lasă-mă jos,bufon ce ești! strigă Axia sau încercă să strige,din moment ce plămâni îi erau aproape tăiați în jumătate de șoldul lui și de brațul lui drept.

-Un drăcușor.Copilul Satanei în persoană,zise Jamie cu nonșalanță dar apoi scoase un țipăt,căci Axia îl mușcase de picior,astfel că fu cât pe ce să-i dea drumul.Axiei îi trebui o clipă ca să-și revină,dându-și părul la o parte din ochi și îl scuipă,după care se uită la bărbatul cel solid și cu părul roșu.Arăta foarte bine,nu era superb ca Jamie,dar cine putea fi?

Totuși,îi plăcea felul în care se uita la ea.

-Axia Mai...începu ea,dar Jamie o strânse de braț cu putere.Au!

În spatele bărbatului stăteau patru băieți drăguți,pe care părea să-i intereseze ce se petrecea.

-Copii,spuse Axia calmă,dacă vă dau săbii,îl ucideți pe acest individ pentru mine?

Atunci,copiii făcură ochii mari și se uitară la Jamie,iar tatăl lor izbucni într-un hohot de râs.

-Ce-i asta,Jamie? Am auzit bine? O femeie care nu s-a îndrăgostit de tine la prima vedere? Jamie se strâmbă.

-Vrei să-ți arăt cicatricile? Lachlan o măsură din cap până în picioare și Axia descoperi că o încălzea felul în care se uita la ea.

-Cred că mie nu mi-ar lăsa cicatrici,spuse el încet.

Dând drumul brațului Axiei,Jamie zâmbi cu subînțeleles.

-Prietene nevinovat,nu o cunoști.Te-am văzut venind prin bucătării,îi spuse el Axiei,și erai furioasă.Spune-i sărmanului și naivului meu prieten ce e în mintea ta.Adoptând o expresie de înfumurare,Jamie se uită la Lachlan așteptând ca ea să vorbească.Ea știa ce făcea Jamie.Trăgând aer în piept,strânse din buze.Nu avea de gând să ascundă ce credea.

-Am văzut risipă,spuse ea,apoi privindu-l în ochi pe Lachlan Teversham.

Mâncare aruncată câinilor,călcată în picioare,prea mulți oameni,mizerie peste tot,zise ea și făcu un pas spre el.Ar trebui să-ți fie rușine pentru felul cum arată locul ăsta.la uite! Praf peste tot,copiii tăi habar n-au ce-i disciplina.Ar trebui să-ți fie rușine.Se duse spre el,acum înflăcărându-se din ce în ce mai tare.Habar nu avea ce imagine oferea; deși era răvășită și murdară,trupul îi era mărunț și subțire,iar chipul drăguț,cu ochi mari,îi era

Încadrat de părul care semăna cu o draperie grea.Cu mâinile în șolduri,se opri în fața lui Lachlan,care era cât un urs,dar care o privea ca și cum ar fi fost un școlar certat de profesor.

-Și soției tale ar trebui să-i fie și mai rușine.Cum poate să se arate lumii când își conduce casa atât de groaznic? Ați putea administrând mai chibzuit să cheltuiți doar jumătate din cât cheltuiți acum.Nu vă gândiți la viitor? Sunteți chiar atât de bogați încât puteți să risipiți ceea ce le trebuie altora? Sunteți...?

Se întrerupse pentru că Jamie o apucase iarăși de braț și o trăgea de lângă prietenul său.Pe chip avea o expresie care spunea parcă „*înțelegi ce am vrut să zic?*”. Dar Lachlan o privea pe Axia uluit,la fel ca băieții din spatele lui.

Apoi,deodată,îi luă fața în mâini și o sărută apăsător.

Toți cei de față, care (cu excepția lui Frances) se opriseră din mâncat și urmăreau scena din mijlocul încăperii de parcă ar fi fost cea mai fascinantă piesă pe care o văzuseră vreodată, clipiră stupefiați. Dar nimeni nu era mai surprins ca Jamie.

-Nu am o soție, spuse Lachlan când îi dădu drumul. Nu vrei să fii tu soția mea?

-Ba da, zise Axia imediat. Mi-ar face plăcere.

-Ba în nici un caz! tună Jamie scoțându-i pe toți din amorțeală.

-Ba sigur că da, spuse Axia întorcându-se spre el. Pot să mă mărit cu cine doresc. Nu te privește pe tine.

-Tatăl tău... Ea știa că el își închipuia că tatăl ei era și tatăl lui Frances.

-A murit anul trecut, zise ea repede.

-Credeam că trăiește, spuse Jamie derutat, încercând să gândească.

-Nu m-ai întrebat niciodată. A murit de ciumă. Aruncat într-o groapă. Dizolvat sub var. Nici măcar nu mi-am luat rămas-bun de la el.

-Stai puțin! spuse Rhys ocolind mesele pentru a veni lângă ei. Am și eu niște pământ de la tatăl meu. Nu sunt bogat, dar și eu aș vrea să-mi fii soție. Dacă și tu vrei, bineînțeles.

-Pe naiba, zise Lachlan întinzând mâna după ea. Dar Jamie fu mai iute decât amândoi și o trase pe Axia în spatele lui.

-Fata asta e sub protecția mea și trebuie...

-Ba nu sunt sub protecția lui. Nici măcar n-a vrut să vin în călătoria asta. Singura lui datorie e să o ducă pe Mai...ăăă, pe Frances la iubitul ei logodnic. Și, în plus, el însuși încearcă să se însoare cu ea.

Acum toată lumea se uită la Frances, care mânca și făcea tot posibilul să-i ignore pe toți. Oriunde era Axia, reușea să atragă atenția asupra ei. Lui Frances i-ar fi făcut mare plăcere să scape de Axia. Dacă Axia se va mărita cu acel Lachlan, despre care Frances aflase deja că nu avea nici un titlu și ai cărui copii se comportau ca niște pui de lup, Frances ar fi rămas singură cu Jamie.

-Uiți, dragă verișoară, spuse Frances cu dulceață în glas, că tatăl tău mi te-a lăsat în grijă. Și eu trebuie să-ți dau permisiunea să te măriți cu oricare din acești bărbați. Acum. Chiar astăzi, dacă vrei, spuse ea aruncându-i cel mai fermecător zâmbet. Oare ce o fi în neregulă cu el? se întrebă Axia uitându-se la Lachlan.

Frances era la fel de dornică să se mărite și să-și găsească un cămin ca și ea, așa că ce era în neregulă cu acel Lachlan? Nu îi trecu nici o clipă prin cap că Lachlan nu o ceruse întâi pe Frances.

Dar adevărul era că rămăsese văduv de doi ani și avusese câteva ocazii să se recăsătorească, însă dorise ceva mai mult de la o femeie, nu numai un chip frumos. Avea nevoie de o femeie care putea să-i țină în frâu băieții neastâmpărați

și încăpățânați și voia ca vinul să nu aibă nisip în el. Crescuse cu o mamă puternică și crezuse că voia o nevestă delicată, așa că se însurase cu o femeie fragilă ca o floare. Însă zece ani de îngrijire a unei invalide îl făcuseră să vrea ca a doua nevestă să fie cu un bici într-o mână și cu o arbaletă în cealaltă. Era sigur că numai o asemenea persoană i-ar fi putut pune la punct pe copii.

Lachlan căzu într-un genunchi, ajungând la același nivel cu Axia.

-Căsătorește-te cu mine. Ce-i al meu e și al tău. Haideți, băieți! le porunci el. Implorați-o pe această doamnă să vă fie mamă.

Băieții habar nu aveau ce se petrecea, dar știau că nu trebuiau să nesocotească porunca tatălui lor. De obicei, acesta nu prea dădea atenție la ce făceau ei, dar când le poruncea ceva, ei ascultau. Repezindu-se la Axia, o îmbrățișară cu toții, cuprinzându-i mijlocul, pulpele, șoldurile.

-Te rugăm, strigară ei. Te rugăm să fii mama noastră. Axia era încântată. Era atât de minunat și de delicios să atingă alte ființe omenești și copiii aceia..., însă Jamie puse capăt acelei scene. Punând mâinile cu fermitate pe umerii ei, o trase din brațele copiilor și apoi o întoarse spre scări, împingând-o în sus pe primele trepte, în tot acel timp șuierându-i la ureche:

-Ai uitat că asta trebuie să fie o acțiune secretă? Nu vreau ca toată lumea să afle cine e verișoară ta.

-Și ce legătură are căsătoria mea cu caracterul secret al căsătoriei tale? Ai putea să mă lași aici cu scumpul și chipeșul tău prieten și asta nu ți-ar strica absolut deloc ploile. Ah, cât îi plăcu furia din glasul lui. Să fi fost gelozie? Dar cum putea fi așa ceva când era logodit cu alta?

-Sau crezi că ar trebui să mă mărit cu Rhys? Amândoi sunt chipeși, nu-i așa? Dar, dacă aș fi ca tine, l-aș alege pe cel care are bani mai mulți și aș lăsa sentimentele la o parte, spuse ea și se opri pe scări. Cu care crezi că ar trebui să mă mărit?

-Cu nici unul! spuse el apăsător. Trebuie să te duc...

-Unde? La logodnicul meu? îl întreabă ea zâmbindu-i înfumurată. Așa cum ai spus, n-are nici un rost să merg cu voi.

-Ești însoțitoarea lui Frances. Atunci, Axia izbucni într-un râs teribil auzind acei lucru ridicol, încât până și Jamie zâmbi, dar numai o secundă.

-Te afli în grija mea și cu asta basta. Până când nu primesc instrucțiuni de la Maidenhall, nu vei avea voie să faci decât ce spun eu. Cu siguranță, nu ai voie să te măriți cu oricine. Întorcând-o, o obligă să continue să urce scara.

-Totuși, Frances are voie să se mărite cu un alt bărbat decât cel ales de tatăl ei. Nu-i așa? E logodită, dar, cu toate astea, e liberă să aleagă. Eu nu sunt logodită

cu nimeni,dar nu sunt liberă să aleg.E adevărat ce spun?

-Pui prea multe întrebări.Poate că Maidenhall nu va fi de acord cu căsătoria ta. Dacă ești înrudită cu el și tatăl tău e mort,atunci el trebuie să-ți fie tutore și are dreptul să-ți hotărască viitorul.Și mă văd nevoit să-ți amintesc că încă nu sunt căsătorit cu Frances.

-Sesizez cumva speranță în glasul tău că s-ar putea,totuși,să scapi? Sau ți-o dorești pe superba Frances în patul tău?

-Ce știi tu despre paturi? întrebă el părănd o bătrână înțepată când îi deschise ușa odăii care îi fusese repartizată.Înăuntru erau trei bărbați cu găleți grele cu apă fierbinte,care îi umpleau o cadă mare de lemn.

-Mai multe decât îți închipui,spuse ea încercând să pară misterioasă,dar apoi văzu cada cu apă fierbinte și își dădu seama imediat că lui trebuia să-i mulțumească pentru acel lux.Ah,Jamie,șopti ea,simțindu-și pielea rece și lipicioasă și rochia și părul murdare.

Când se întoarse spre el îl văzu zâmbind într-un fel care îl făcea să pară atât de frumos,încât ea trebui să se țină de unul din stâlpii patului ca să nu cadă.Nu era acel zâmbet pe care îl vedea aruncându-l femeilor cu care flirta,ci zâmbetul unui băiețel fericit că făcuse ceva care o încânta.Arăta ca băiețandrul care îi oferise mamei lui o floare ruptă și zdrobită,iar mama lui îi spusese că îl iubea mai mult ca pe oricine altcineva pe lume.

-M-am gândit că s-ar putea să vrei să faci o baie,spuse el șovăitor.Dar dacă nu vrei...Știind că el voia să fie ridicat mai mult în slăvi,ea zise:

-Nici perlele nu mi-ar fi plăcut mai mult.Sinceritatea răspunsului ei îl făcu aproape să roșească de plăcere.

-O să stau în apă până o să-mi cadă pielea.Ah,spune-le,te rog,să lase apa foarte fierbinte.O văzuse pe Frances făcând acest lucru,rugând un bărbat să dea o poruncă pe care ar fi putut să o dea și singură,și acest lucru le făcea întotdeauna plăcere bărbaților.Spre surprinderea ei,îl văzu pe Jamie spunându-le servitorilor cum să-i pregătească baia.

-O să mă spăl pe cap,spuse ea cu o voce care dădea de înțeles că abia aștepta să facă acel lucru.Jamie arătă spre marginea căzii.

-Săpun de mușețel și apă de limpezit cu rozmarin.Sper că e bine.

-Da,spuse ea privind-l.Nu știa ce s-ar fi întâmplat dacă oamenii n-ar fi anunțat în clipa aceea că baia era pregătită.Dar ei o făcură și momentul trecu.

-Te las,decî,spuse Jamie aruncându-i un zâmbet stins înainte să iasă din odaie, după care închise ușa în urma lui.Timp de câteva clipe,Axia se învârti prin odaie.Ah,ce minunată e libertatea,își spuse ea.Doi bărbați îi ceruseră să se mărite

cu ei și acum Jamie era...era...Ei bine,nu știa ce avea de gând el,dar ei îi plăcea cu siguranță.Apoi se dezbracă,își scoase lenjeria de corp,care era încă udă,și intră cu grijă în apa fierbinte.Pe măsură ce căldura îi intra în piele,ea se lăsă pe spate și închise ochii.

-A trimis scrisoarea! aproape că îi strigă Frances,Axie care stătea întinsă în cada de lemn plină cu apă fierbinte.Ai auzit? A trimis scrisoarea.

Datorită faptului că Axia nu dormise toată noaptea,apa fierbinte o făcuse să cadă într-o stare delicioasă de somnolență.

-Cine,ce scrisoare a trimis? întrebă ea obosită.Știa,firește,despre cine era vorba,dar nu și despre ce scrisoare.Acum că Frances îi stricase plăcerea băii.

Axia începu să-și săpunească părul.Frances se trânti pe un taburet de la picioarele patului.

-Scrisoarea adresată tatălui tău.Lord James i-a scris o scrisoare în care îi cere mâna fiicei lui,Frances.Nu tu.Frances.Eu.Axia era atât de obosită,încât îi trebuiră câteva clipe ca să priceapă.Deodată,deschise ochii îngrozită.

-Jamie i-a trimis o scrisoare tatei? șopti ea.Ducând mâna la frunte,încercă să se gândească.După ce Frances anunțase cu atâta mândrie că ea și Jamie urmau să se căsătorească în taină,Axia fusese prea furioasă ca să se mai gândească.Nu cercetase prea în profunzime motivele pentru care era furioasă,dar oricare ar fi fost acestea,o împiedicau să raționeze.De ce nu o luase pe Frances la întrebări atunci?

-Spune-mi tot,zise ea încet.

-Eu am vrut o căsătorie în taină,fără să mai fie implicat cineva,dar Lord James a zis că onoarea îl silea să-i ceară tatălui tău permisiunea...

-Acum e tatăl meu,murmură Axia,dar Frances o ignoră.

-Eu am fost de acord,bineînțeles.Ce altceva aș fi putut să fac?

-Ah,da,farsa asta în care l-ai atras trebuie să te faci să fii foarte atentă la minciunile pe care le spui.Frances aruncă fulgere din priviri.

-Axia,am făcut toate astea pentru tine.

-Ce-ai făcut? întrebă Axia făcând ochii mari.

-Îmi dau seama că te simți atrasă față de el și,dacă te-ai mărita cu el în taină,tatăl tău te-ar dezmoșteni.Câteva clipe Axia nu putu să scoată nici un cuvânt.

-Așa că te-ai gândit să devii „Lady” Frances ca să mă salvezi pe mine? îmi cer scuze dacă am dat vreodată dovadă de lipsă de generozitate față de tine.

Frances,ești întruchiparea bunătății.Frances se uită la ea să vadă dacă era sinceră sau nu.Cu Axia nu puteai ști niciodată.Axia se aplecă în față și își îngustă ochii.

-Te rog să mă scutești de poveștile astea legate de tot ce ai făcut pentru mine.

Vreau să știu totul în legătură cu scrisoarea asta trimisă tatălui meu!

Frances ar fi trebuit să știe că Axia nu credea ce spunea ea.

-Așa cum ți-am spus, Lord James a vrut să-i trimită tatălui tău o scrisoare în care îi cerea permisiunea să se însoare cu fiica lui, numai că era vorba de mine,

Frances. Nu prea puteam să spun nu, așa că am spus că o să-i scriu și eu una și o să le trimitem împreună. Numai că aveam de gând să nu trimit nici o scrisoare.

Axia o privea nevenindu-i să creadă.

-Credeai că n-o să-și dea seama când vedea că nu primește nici un răspuns? Sau aveai de gând să scrii o scrisoare imitând scrisul tatei?

Adevărul era că Frances nu se gândise încă la asta, dar în nici un caz nu i-ar fi spus acest lucru Axiei.

-Nimic nu mai contează acum. Scrisoarea lui i-a fost trimisă tatălui tău și în ea îi cere permisiunea să se însoare cu fiica lui. Frances strânse din buze, lucru pe care nu îl făcea des, deoarece știa că mișcărilor faciale aveau să facă să-i apară riduri prea devreme. Coborî glasul.

-Ce crezi că o să facă tatăl tău când o să descopere că eu sunt fiica lui, nu tu?

Axiei nu-i plăcea să se gândească la acest lucru, îi era foarte greu să-și stăpânească furia față de Frances.

-Nu știu. Poate că o să caște și o să spună „*Dumnezeule, trebuie să fie o greșeală la mijloc*”. Sau crezi că o să trimită o armată de oameni ca să mă aducă? Să mă însoțească militărește până la locuința scumpului meu logodnic? Întrebă ea și trase adânc aer în piept. Și, scumpă verișoară, ce crezi că o să facă în privința ta? Eu presupun că o să te azvârle goală pușcă în noroiul de pe marginea drumului. Să vedem cum o să mai atragă frumusețea ta atunci.

Axia închise ochii o secundă, căci avea nevoie de timp de gândire.

-Varsă-mi apa asta în cap ca să mă limpezesc. Frances deveni rigidă.

-Îmi pare rău, dar nu sunt slujnica ta.

-Bun, atunci, poți să-ți pui singură mintea la contribuție și să găsești o modalitate de a-ți rezolva problema. Frances ezită numai o secundă înainte să ridice găleata grea și să verse apa pe părul săpunit al Axiei. După aceea luă un prosop uscat ca să șteargă niște picături imaginare de pe rochia albastră de satin.

-Poate o să putem intercepta răspunsul. Mintea Axiei începu să se limpezească suficient de mult pentru a înțelege ce se întâmplase. Din cauza acelei scrisori, libertatea ei s-ar fi putut sfârși mult mai devreme decât se așteptase ea.

-Nu răspunsul mă îngrijorează, ci mulțimea de oameni înarmați pe care tata o să-i trimită cu răspunsul.

Încercă din nou să se calmeze, deoarece nu se putea gândi când era atât de nervoasă. Ridicându-se în picioare în cadă, Axia luă prosopul de la Frances și, în timp ce se ștergea, încercă să se gândească.

-Trebuie să dispari.

-Scuză-mi vanitatea, dar nu crezi că cineva o să-mi observe absența? Și, zău așa, Axia, nu pricep de ce ar trebui să fiu eu cea care să dispară.

Tatăl tău va fi furios pe tine, nu pe mine. Eu sunt doar verișoară.

-O verișoară fără nici un ban, îi aminti Axia. Și, în plus, tu ești cea care a provocat treaba asta cu aiurelile tale legate de căsătoria asta în taină.

Frances îi aruncă o privire plină de încăpățănare și Axia știe că nu avea nici un sens să-i aducă aminte că totul era din vina ei. Din propria experiență știa că Frances nu își amintea niciodată că ceva se întâmplase din cauza greșelilor ei.

Axia trase adânc aer în piept.

-Când a trimis scrisoarea?

-Cred că azi-dimineață, nu știu sigur. Da, da, trebuie s-o fi făcut azi-dimineață, pentru că a stat afară toată noaptea, zise Frances și se uită de la patul ei nefăcut la ea. Unde ai fost azi-noapte?

-Cu Tode, zise Axia dând din mână cu nonșalanță. Picioarele. Nu poți să fii aici când tata o să trimită răspunsul. O să...

-Da, ce o să facă? șopti Frances cu teamă.

-O să te azvârle și pe mine o să mă lege în lanțuri. Frances, de ce nu te gândești la toate lucrurile astea la început, înainte să intri în asemenea încurcături?

-Voiam să se însoare cu mine. E chiar atât de rău? E conte. Conte! Ah, Axia nici nu poți să-ți închipui cum e să nu te simți niciodată în siguranță, în fiecare zi trăiesc cu o toporișca deasupra capului. Habar n-am ce o să mi se întâmple, ce o să...

-Și eu știu?! Explodă Axia, după care se sili să se calmeze.

Pe spătarul unui scaun era așezată o cămașă de noapte curată din pânză albă, pe care și-o puse. Cu veștile aduse de Frances, se părea că nu avea să mai poată dormi, dar, o vreme, cel puțin, putea să stea întinsă.

-Lasă-mă să mă gândesc. Sunt obosită.

De ce nu se gândise să o prevină pe Frances în legătură cu acea „logodnă”? De ce nu se gândise ce avea să facă tatăl ei dacă afla că fiica lui urma să se mărite cu alt bărbat decât cel pe care i-l alesese el? În realitate, căsătoria dintre Jamie și Frances ar fi fost una între o femeie săracă din clasa de mijloc și un aristocrat sărac. Era numai problema lor. Dar minciuna legată de schimbarea de locuri și implicarea lui Perkin Maidenhall făcea ca totul să fie cât se poate de grav.

Acum,când se gândea la toate acestea,Axia își dădu seama cât de proastă fusese. De ce nu se gândise la toate consecințele acelei schimbări de locuri cu Frances? De ce nu se gândise la ce avea să se întâmple dacă era implicat și tatăl ei? O clipă fu cuprinsă de teamă.Era adevărat că nu își văzuse tatăl niciodată,dar corespondase cu el încă de când învățase să scrie.Indiferent ce ar fi făcut sau cât de bine s-ar fi descurcat,nu făcuse niciodată vreo aluzie la o vizită.

Așa cum Axia știa prea bine,Perkin Maidenhall era forța dominantă în viețile tuturor.Chiar dacă nu era prezent fizic,forța personalității lui îi stăpânea întotdeauna.Și,toată viața ei,Axia voise să-i facă pe plac tatălui ei.Poate că,dacă îi făcea pe plac,avea să-i facă o vizită.Poate că avea să spună „Bravo”.

Adevărul era că,oricât de mult i-ar fi plăcut să flirteze,sau ca acei bărbați să o roage să se mărite cu ei,știa că nu avea să se mărite decât cu cel pe care i-l alesese tatăl ei.Indiferent cât de oribil ar fi fost,ea avea să se mărite cu el.Altfel ce i-ar fi făcut tatăl ei?

Căci,oricât de izolată ar fi trăit,Axia nu era naivă în ceea ce privea lumea.Tatăl ei nu făcuse acea mare avere fiind bun și iubitor.Era necruțător,iar când cineva nu-i dădea imediat ceea ce voia,găsea alte modalități de a obține acel lucru.Se căsătorise cu mama ei pentru că dorise o bucată din pământul tatălui ei.

Indiferent ce trebuia să facă pentru a obține ceea ce dorea,până la urmă, obținea.Dacă tatăl ei primea scrisoarea de la James Montgomery prin care acesta îi cerea mâna fiicei lui,Frances,care avea să-i fie reacția? Mânie? Căci,cu siguranță avea să-și dea seama de schimbarea de locuri,fiind lucru bine știut că Perkin Maidenhall nu era blând cu cei care îl înșelau.Oare avea să decidă că misiunea lui era să-l distrugă pe James Montgomery? Oare chiar avea s-o alunge pe Frances fără un ban? Sau avea s-o mărite cu cineva care îl făcea pe diavol să pară blând?

Și,Doamne,cum avea să-și pedepsească fiica neascultătoare?

-E de rău,nu-i așa? șopti Frances privind-o cu atenție.

-Cred că am mers prea departe,spuse Axia și Frances fu atât de ușurată când auzi acel plural,încât îi venea să plângă.

-Și ce facem?

-Nu trebuie să fii aici când vor sosi oamenii tatei.Și trebuie să-l facem și pe el să dispară de-aici.Jamie nu trebuie să primească răspunsul de la tatăl meu.Dacă l-am putea face să creadă că există un anumit pericol și că trebuie să se miște repede...

-Nu va pleca nicăieri fără tine,spuse Frances întunecată la față.

Va vrea să te ia din ghearele acelor indivizi.Toți agitându-se în jurul tău.

Ca întotdeauna,te-ai dat în spectacol.Amintindu-și de cele întâmplare în dimineața aceea,Axia zâmbi.

-Doi bărbați cerându-mi mâna în aceeași zi.Nu-i așa că a fost divin?

-Te aștepti să zic da? Din locul unde stăteam mi s-a părut dezgustător.Doar nu te gândești cu adevărat să te măriți cu vreunul din ei,nu? Acel Rhys n-are absolut nimic,iar celălalt crește animale drept copii.

-Știi foarte bine că nu pot să-mi aleg soțul,se răsti Axia.Tocmai asta e! Nu sunt liberă ca tine.Tu poți să ai orice bărbat dorești,dar eu nu pot.Ești liberă să te măriți cu contele tău dacă o să poți continua să-l păcălești până ajungeți la altar. Chipul lui Frances se luminează când auzi.Nu avea de gând să-i spună Axiei,dar începea să-l placă pe acel James Montgomery,numai pentru că era conte,ci pentru că se purta întotdeauna atât de politicoasă cu ea.Era o schimbare față de toți ceilalți care nu știau cum să pună mâna pe ea,să o atingă,căci lui Frances nu-i plăcea să fie atinsă.

-Răpită! spuse Axia încântată.Vei fi răpită.

-Nu-mi place ideea,zise Frances imediat.

-Ar fi trebuit să te gândești la asta înainte ca tata să fie informat în legătură cu planurile tale de căsătorie.Așezându-se pe marginea patului și ștergându-și părul cu prosopul umed,Axia se uită la Frances.

-O să-l pun pe Tode să înceneze o răpire.Da,da,asa e foarte bine.I-am spus lui Jamie că am auzit în grajd că se știe că ești moștenitoarea Maidenhall,asa că va părea firesc că ai fost răpită.

-E adevărat? Sunt în primejdie?

-Numai din cauza imaginației tale,rosti iarăși Axia.Da,vei fi răpită,în taină, firește,iar Jamie o să pornească după tine.

-Și tu? în timp ce eu o să fiu învinețită într-o căruță,tu ce-o să faci? O să faci băi fierbinți? O să mănânci fazan umplut?

-Ce te mai interesează dacă o să fii singură cu scumpul tău James? Eu o să...

Nu știa ce avea să facă,deoarece,cu siguranță că scrisoarea în care se spunea că Frances era moștenitoarea avea să-l facă pe tatăl ei să trimită pe cineva care să o poată identifica pe Axia ca fiind fiica lui.Sau avea să-i trimită lui Jamie o descriere scrisă? Fiica mea e cea urâtă,ar fi putut scrie tatăl ei.Cum ai putut s-o confunzi pe Frances cu fiica mea care e ștearsă și neinteresantă?

Acum Axia se uită la Frances și razele soarelui care pătrundeau prin obloane îi atingeau obrazul perfect făcându-i pielea să pară ca și cum ar fi fost piersică.

Rochia ei era din satin de un albastru aprins tivită cu negru,iar Axia știa până la ultimul bănuț cât costase.Ea nu purta niciodată veșminte atât de superbe,

deoarece i se părea că a se împodobi astfel ar fi fost ca și cum ar fi pus diamante unui măgăruș. Oricât l-ai fi dichisit, tot un măgăruș simplu rămânea.

-Nu pot să sufăr când te uiți la mine așa, spuse Frances. Sper că nu pui la cale ceva groaznic, nu? Tu și oribilul de Tode?

-Frances, spuse Axia răbdătoare, tu ne-ai vârat în treaba asta. Eu n-am avut nici o legătură, dar ca întotdeauna, eu sunt cea care trebuie să repare.

Și să suporte consecințele, își spuse ea, dar nu voia să-i arate lui Frances cât de nefericită era.

-Îi voi spune lui Tode să plece cu tine imediat, iar Jamie o să vină după voi. Le va spune tuturor celor de-aici că ai fost chemată acasă, dar el va ști adevărul și va porni cu toată viteza urmat de oamenii lui. Astfel, când vor veni oamenii trimiși de tata, mă vor... Frances își privi verișoară.

-Te vor lua, spuse ea încet. Axia se întoarse pentru ca Frances să nu-i poată vedea fața.

-N-are importanță. Așa a fost să fie, să n-am decât câteva săptămâni de libertate. Și am văzut multe, am mâncat mult și am cunoscut oameni care nu erau plătiți de tatăl meu. E de ajuns. E chiar mai mult decât m-am așteptat.

Nu-și permitea să se gândească mai mult la cele întâmplare.

-Poftim, spuse ea apoi deschizând o cutie de piele și luând din interiorul căptușelii un săculeț. E aur. Ia-l și pregătește-te de plecare. Pune-ți hainele în trăsura nepictată și apoi, găsește o scuză, ca să stai într-un loc unde să te vadă Tode.

-O să poarte iarăși gluga aia îngrozitoare? Nu pot să-l sufăr când îl văd cu ea.

-Nu poți să suferi să-i vezi fața; nu poți să suferi să-i vezi fața acoperită. Nu poți să suferi nimic din ce face Tode. Da, va fi cu fața ascunsă. Du-te la el și el se va ocupa de toate. Va fi curând. Înțelege, Frances, curând!

-Axia, de ce trebuie să fii întotdeauna atât de prost dispusă?

La ce se așteptase Axia? La recunoștință? Din partea lui Frances? Deodată, nu mai suportă să-și vadă verișoară.

-Pleacă! spuse ea și, când Frances nu făcu nici o mișcare, aproape că strigă: Pleacă! Imediat, Frances ieși din odaie trântind ușa în urma ei.

Axia dădu să se ridice, fiindcă avea multe de făcut. Dar, deodată, realizează totul.

Fărăma ei de libertate se sfârșise. De ce nu se gândise, oare, ce avea să se întâmple odată ce afla tatăl ei?

Dar știa de ce. Libertatea i se urcase la cap și o împiedicase să mai gândească lucid. Apoi, mai fusese și Jamie. Înfruntările ei cu el... oh, Doamne, cum făcuse dragoste cu el. Trântindu-se înapoi pe pat, închise ochii o clipă și își aminti.

Noaptea aceea minunată când se aflase în brațele lui.Îi spusese că îl iubea,iar el o sărutase și o ținuse în brațe.Făcuse dragoste cu ea.

Dar acum totul se terminase.Imediat cum avea să afle că moștenitoarea dispăruse avea să plece în căutarea ei,fără să-i mai arunce măcar o singură privire Axiei.În definitiv,el credea că Axia nu are bani și banii erau ceea ce își dorea el cel mai mult pe lume.

Axia ar fi vrut să plângă,să-și plângă singură de milă.Dar nu avea timp,fiindcă trebuia să se ducă să-i spună lui Tode ce trebuia să facă.Întâi și întâi,trebuia să vadă dacă picioarele lui își reveniseră.Știa că el n-ar fi stat în pat mai mult de o zi,indiferent cât de mult l-ar fi durut.Și vizitiu,trebuia să angajeze un vizitiu.Trebuie să se ocupe ea de toate,pentru că verișoară ei,Frances,era atât de proastă,încât ar fi așteptat în trăsură la infinit ca să se ducă cineva s-o ia.

Trebuie să mă ridic,fu ultimul ei gând înainte de a adormi.

CAPITOLUL 15

-Ce-ai făcut cu Frances?

Axia dormea atât de profund,încât,la început,nu își dădu seama nici ce spusese, nici cine vorbise.Era întinsă în pat de-a curmezișul,cu picioarele atârându-i peste margine.Când deschise ochii în odaia întunecată,zâmbi.

-Mmm,Jamie,murmură ea și închise ochii la loc.Auzindu-i geamătul,îi deschise din nou.Stătea întins în pat lângă ea,fără să o atingă,cu ochii închiși și cu brațul peste față.

-Ce e? întrebă ea încet și simți un val de...de...oh,Doamne,poate că era doar amintirea acelei nopți când fuseseră împreună.Ar fi dorit atât de mult să-l sărute pe gât, chiar deasupra catifelei moi a pieptarului.

-De ce încerci să mă omori? întrebă el cu o voce guturală,continuând să-și țină ochii acoperiți și să nu se uite la ea.În scurta ei existență,Axia nu cunoscuse jocul sexual,dar știa când un bărbat era supărat pe ea și când nu.Iar acum,James Montgomery nu era supărat pe ea.Zâmbind,ea se rostogoli spre el și îi scoase pumnalul din teacă,lipindu-i-l de gât în joacă.

-S-o fac acum? Să-ți iau viața? El își dădu brațul la o parte de pe față și o privi cu atâta ardoare,încât ei i se tăie respirația.

-Habar n-ai cu ce te joci.

-Cred că știu mai bine ca tine,șopti ea și,o clipă,crezu că avea de gând să o sărute.Deodată,el se ridică în capul oaselor și o privi furios.

-Nu sunt una din prăjiturile tale!

-Ce anume? întrebă ea zâmbind și aplecându-se puțin spre el.

-Axia,te previn,încetează.Nu știi ce faci.Poate crezi că vrei să guști orice,să vezi orice,că vrei să atingi tot ce există în lume,dar nu poți...

Se întrerupse și se uită la ea,cum era îmbrăcată doar în cămașa de noapte subțire.Știa că nu are nimic altceva pe dedesubt.Nimic.Absolut nimic altceva.

-Axia,spuse el își vocea îi fu doar un geamăt.

-Da,Jamie,șopti ea,aplecându-se spre el.Acum stătea departe de ea,ferm hotărât să nu o atingă,și în clipa următoare,o trânti pe spate în pat,apăsându-și gura de a ei.Chiar când o atinse fu uimit de cât de puternică îi era dorința.Aceea era Axia, fata-femeie care îi transformase viața într-un infern încă de când o cunoscuse și,totuși,niciodată nu fusese stăpânit de o dorință mai mare.

Trupul îi era pe jumătate deasupra ei,despărțindu-i picioarele cu pulpa,în timp ce îi devora gura.Poate că ar fi putut să se stăpânească,dacă ea ar fi opus o cât de mică rezistență,dar ea i se deschidea ca o floare în calea unei albine.Gura ei se deschise sub a lui,picioarele i se depărtară și brațele îl strânseseră cu putere.

Gura lui,fierbinte și lacomă,îi atingea gâtul,obrajii,mâinile lui îi strângeau sânii,degetul mare îi frecă sfârcul,apoi coborî cu gura din ce în ce mai jos, căutându-i sânul.

-Axia? se auzi o șoptă din pragul ușii.Axia,ești aici?

-O...,spuse ea și apoi încercă să-și limpezească și mintea și vocea.O clipă,zise după aceea și se uită la Jamie,care era la fel de amețit cum se simțea ea.

Dar numai o secundă,căci imediat,ca un adevărat soldat,sări din pat,dădu așternutul la o parte,o vârî pe Axia sub cearceaf și se ascunse după paravanul care se afla într-un colț al odăii.

-Axia? întrebă Tode furișându-se înăuntru,după ce se asigură că nu îl vede nimeni de pe holul puternic luminat.Fața și trupul îi erau acoperite de o mantie aspră,a cărei glugă era mai mare într-o parte pentru a-i ascunde jumătatea mutilată a chipului.

-Mmmm? spuse ea prefăcându-se că dormea.

-Iartă-mă că te-am trezit,zise el și regretul i se simți în glas,deoarece știa că ea stătuse toată noaptea să-l vegheze.Cred că ceva nu e în regulă.Tatăl tău...

Axia începu să tușească atât de tare,încât el se întrerupse.Orice s-ar fi întâmplat, nu putea să lase ca Jamie,care se ascundea în dosul paravanului,să afle secretele ei și ale lui Tode.Nici să-i dea de înțeles lui Tode că mai era cineva în odaie.

-Axia,nu te simți bine? Ea dădu așternutul la o parte.

-Cred că ar trebui să discutăm undeva unde să fim singuri.

-Și care loc ar fi mai bun ca odaia în care dormi? întrebă el.Axia,ce mai pui la cale?

-Nimic.Absolut nimic.Lasă-mă să mă îmbrac și o să te caut eu după aceea.

Tode rămase nemișcat și se uită la ea.

-Ceva nu e în regulă.Te frământă ceva.

-Nu,nu,firește că nu,spuse ea cu nervozitate și aruncă o privire spre paravan pentru a vedea dacă se zărea ceva din trupul lung al lui Jamie.

Urmărindu-i privirea,Tode porni spre paravan,dar Axia sări imediat din pat și alergă în dosul lui.

-Lasă-mă să mă îmbrac și,pe urmă o să...Acum,că se afla în spatele paravanului,se uită la Jamie care stătea pe taburet și zâmbea.Picioarele lui lungi erau întinse dintr-o parte în cealaltă a paravanului și,singurul loc în care putea să stea ea,era între ele.

-Bun,atunci,îmbracă-te,zise Tode supărat,căci nu putea să-și dea seama ce era în neregulă cu ea.O mai văzuse și altă dată în cămașă de noapte.

Jamie se uită la Axia de parcă i-ar fi spus „*Da,chiar.Îmbracă-te,te rog*”.

Axia îi acoperi ochii pentru a-i da de înțeleas că trebuia să-i închidă,dar el îi dădu mâna la o parte,îi sărută palma și zâmbi.

Făcând ochii mici și ținând din buze,ea îi aruncă o privire care ar fi putut fi tradusă într-o înjurătură vulgară,dacă ea ar fi cunoscut vreuna.Apoi,cu un zâmbet șiret,se întinse peste Jamie spre corsetul care era atârnat pe paravan, deasupra capului acestuia.Din nefericire,sau din fericire,în funcție de punctul de vedere al fiecăruia,sânii ei se lipiră complet și apăsă de fața lui.

După ce intră în posesia corsetului,văzu că zâmbetul îngâmfat de pe chipul lui se ștersese.Acum părea un om care trecea prin niște chinuri cumplite.

-Unde e Frances? o întrebă Tode din partea opusă a paravanului,fără să aibă idee de ce se petrecea în dosul acestuia.

-De unde să știu eu unde e Frances? Ai căutat în mijlocul celui mai mare grup de bărbați pe care l-ai găsit?

Axia își puse corsetul în jurul mijlocului,după care se întoarse și îi făcu semn lui Jamie să i-l încheie.Spre marea ei încântare,mâinile îi tremurau.

-Axia,nu face glume cu mine,spuse Tode.Ce i-ai făcut?

-Eu? De ce mă bănuiești pe mine?

-Am auzit ce s-a-ntâmplat azi-dimineață.Ce te-a apucat să accepți cererea acelui bărbat? Știi că le spune tuturor că o să vă căsătoriți?

-Au!țipă ea când Jamie îi ciupi spatele cu o închizătoare a corsetului.Nu,nu știam,dar mă bucur,spuse ea peste umăr uitându-se la Jamie.

După aceea,dădu să ia rochia,un veșmânt lung care îi venea ca turnat,de un auriu-închis și cu fundițe din catifea neagră.La spate erau șireturi pe o lungime

de aproape un iard care trebuiau legate.Dar,de data aceasta,Jamie nu o mai lăsa să se lipească de el când luă rochia,ci o luă chiar el din cuier și stătu cu brațele încrucișate,uitându-se la ea cum se chinuia să și-o vâre pe cap.

-Axia,spui prea multe minciuni,zise Tode.Ea îi aruncă repede o privire lui Jamie ca să vadă dacă auzise și,firește că auzise,căci ridică o sprânceană întrebător.

-Cred că ar trebui să discutăm despre asta mai târziu,zise Axia.O să-ți explic totul când o să fim singuri.

-Bine,dar acum nu suntem singuri? întrebă Tode încet.Axia,ce e cu tine? Nu i-ai făcut nimic lui Frances,nu?

-Nu,bineînțeles că nu,spuse ea sinceră,cu capul vârat în rochie.De obicei,nu îi era greu să se îmbrace singură,dar nici nu trebuia să joace teatru pentru un bărbat,așa că acum brațele și degetele păreau să i se împotmolească în fiecare cusătură și cută.Apoi,exact când ieși cu capul la lumină,își aminti brusc tot ce vorbise cu Frances înainte să se culce.Datorită felului cum o trezise Jamie,nu era de mirare că uitase ce prostie făcuse Frances.Ea îi spusese să o aștepte în trăsură nepictată și urma să-i zică lui Tode să se ducă să o ia de acolo.Dar nu mai avusese timp să aranjeze nimic.Și,după strălucirea soarelui care se zărea prin obloane,trebuia să fi dormit câteva ceasuri.În ciuda tuturor celor întâmplate,Axia zâmbi.

-Știu unde e Frances,zise ea și fu cât pe ce să izbucnească în râs.

Oricât de insolentă ar fi fost Frances,putea fi foarte ascultătoare.Odată,când erau mici,Axia îi spusese să se ascundă,că ea avea s-o caute.Dar se întâmplase ceva și Axia uitase complet de joacă,așa încât,abia după câteva ore,Tode observase absența lui Frances.Unul din grădinari o găsisse dormind într-o magazie din fundul grădinii.Așa că,acum,Axia știa că Frances o aștepta în trăsură din grajd, așteptând ca Axia să-i spună lui Tode să o ia și să plece,și,astfel,să scape din încurcătura aceea.Gândindu-se cum trebuia să fi stat Frances câteva ceasuri într-o trăsură închisă,nervoasă și neștiind ce se întâmpla,chicoti ușor.

-Axia! Ce ai făcut? întrebă Tode.Axia trebui să se gândească repede.Nu-i putea spune adevărul lui Tode când Jamie auzea fiecare cuvântel.Oare ce ar fi făcut dacă ea i-ar fi spus că se temea că tatăl ei va trimite o întreagă armată după ei?

Deodată,Axia trecu de la râs la teamă.Câte ore dormise,oare?

-Ai căutat în trăsuri? întrebă ea cât putu de inocent.

-Bineînțeles.Cea pictată a dispărut și,în cealaltă nu e.A luat cumva Montgomery trăsură? Ea îi aruncă o privire lui Jamie,care clătină din cap,după care zise:

-Nu.Adică,mă-ndoiesc că ar fi luat-o.Poate că avea nevoie de reparații.Poate i-a plăcut cuiva desenul.

Ce naiba o mai fi făcut Frances acum? Să fi adormit într-o trăsură care fusese dusă la reparat?

Întorcându-i spatele lui Jamie, Axia stătu nemișcată în timp ce el îi strângea șireturile rochiei. Își dădu seama că era extrem de interesat de tot ce se vorbea.

În clipa în care șireturile se legară jos, ea pur și simplu sări de după paravan și îl văzu pe Tode stând lângă fereastră, cu gluga dată pe spate, iar când o zări, deschise obloanele, lăsând să se umple încăperea de lumina slabă a asfințitului.

-Am dormit aproape toată ziua, îngăimă ea și începu să i se facă teamă.

-Axia, spuse Tode încet. Cred că Frances a fost răpită.

-Nu, firește că nu. Cum să se fi întâmplat așa ceva? Nu ți-am spus... zise ea, dar aruncă o privire spre paravan și se opri.

-Ce nu mi-ai spus?

-Nimeni de-aici nu știe că e moștenitoarea Maidenhall, spuse ea tare. Unde ar fi putut fi dusă? Sunt sigură că-i pe-aici pe undeva. Te-ai uitat în ambele trăsură?

Tode o privi cu ochii mici. Nu avea de gând să răspundă de două ori la aceeași întrebare și comportarea Axiei îl făcea să fie din ce în ce mai bănuitor.

-Ce să caute într-o trăsură când există o casă? Știi foarte bine că Frances nu poate suferi trăsurile.

-Frances nu poate să sufere atâtea lucruri, încât le-am pierdut și socoteala. Hai să ieșim să... o căutăm. Da, o să te ajut s-o cauți.

În acest timp, mintea îi funcționa. Frances n-ar fi putut să-și pună la cale propria răpire, nu? Nu-i plăcea de Tode, așa că poate se hotărâse să plece fără el. Dar ideea era de a-l face pe Jamie să pornească în urmărirea ei ca să nu fie acolo când tatăl Axiei avea să trimită armata de oameni furioși. Deci, o dispariție liniștită nu servea scopului. Până și Frances pricepea asta, nu?

Șirul gândurilor îi fu întrerupt de o bătaie puternică în ușă. Când aceasta se deschise larg, ea îl văzu pe Thomas, al cărui chip arăta că se întâmplase ceva.

-El e aici? întrebă Thomas. Axiei nu-i plăcu bănuiala că ea ar fi știut despre cine era vorba.

-La cine te referi? Thomas nu mai stătu să-i spună.

-Trăsurile Maidenhall au venit și au adus trupul lui Rhys. Jamie nu mai pierdu timpul și, răsturnând paravanul, trecu în fugă peste el. Fără să le arunce vreo privire Axiei sau lui Tode, ieși împreună cu Thomas. Axia dădu să alerge după el, dar Tode o apucă de braț.

-Ce se petrece? o întrebă el. Nu mai vreau să-mi torni minciuni.

Axia trase adânc aer în piept. Nu știa de ce, dar începea să fie sigură că totul mersese prost.

-Jamie i-a trimis o scrisoare tatei în care îi cerea permisiunea să se însoare cu fiica lui, Frances. Lui Tode îi trebui doar un moment ca să priceapă ce însemna aceasta. Nu fuseseră niciodată atât de proști încât să-i creeze necazuri lui Perkin Maidenhall, dar auziseră de astfel de situații. Dacă Maidenhall afla de inversare, ce avea să le facă lui Frances și lui Tode? Oare avea să o încuie pe Axia pentru tot restul vieții ei? Axia îi apucă brațul cu ambele mâini.

-Aveam de gând să Vorbesc cu tine să înscenăm o răpire și să o duci pe Frances de-aici. Jamie ar fi pornit în urmărirea voastră și, astfel, nici unul din voi n-ar fi fost aici când tatăl meu și...oh, Doamne habar n-âm ce-o să ne facă în momentul în care o să afle. Tode se îndreptă. Dacă picioarele nu i-ar fi fost cum erau, ar fi putut fi un bărbat înalt.

-E numai vina ta. Îmi asum toată responsabilitatea. N-ar fi trebuit să te las să faci treaba asta, dar...

-Dar mă iubești, spuse ea resemnată. Asta-i problema. Ai vrut să am și eu parte de puțină fericire, de oricât de puțină libertate. Își înălță capul brusc.

-Rhys! Trebuie să mă duc la el. Ah, Tode, ce-am făcut, oare?

CAPITOLUL 16

-Bun, vreau să știu ce se petrece, zise Jamie uitându-se furios la Tode și Axia.

Trecuseră două ceasuri de când stătuse ascuns în spatele paravanului din odaia Axiei și, în acel timp, trecuse prin toate chinurile iadului. Rhys fusese nimerit de o săgeată în picior când încerca să urmărească trăsura pictată ce ieșea de pe proprietatea lui Lachlan. Întâmplător zărise trăsura când se întorcea de la o vânătoare cu șoimul împreună cu Lachlan. Primul său gând fusese că trimiseseră trăsura la reparat, dar, ca să fie mai sigur, se hotărâse să o urmeze.

Se afla încă la o distanță de vreo sută de iarzi de trăsură când săgeata îl nimerise în picior, însoțită de un mesaj scris grosolan.

„*Tu mi-ai luat femeia, așa că eu o iau pe a ta*”, era mesajul.

Jamie se asigură repede că omul lui nu era în pericol de moarte, dar tot nu știa cine o luase pe Frances. Cum putea să intre cineva pe porți, în mijlocul atâtor oameni, și să o ia fără să observe nimeni nimic? Cu siguranță că trebuia să fi amenințat sau să fi creat agitație ca să o facă pe Frances să-l urmeze. Frances ar fi strigat, ar fi făcut ceva care să le dea de înțeles oamenilor că era în primejdie.

Citi din nou mesajul, dar acesta nu avea nici un sens pentru el. Oare cine făcuse acest lucru? Să fi avut cineva ceva cu el personal sau cu moștenitoarea Maidenhall? Jamie știa cu siguranță doar că Tode și Axia posedau mai multe

informații decât recunoșteau.Acum,se plimba agitat prin fața lor,în timp ce ei stăteau jos.

-Aveți două secunde la dispoziție să-mi spuneți tot.

-Altfel ce-o să faci? îl tachina Axia,stând cu brațele încrucișate.Mai degrabă aș mânca broaște vii decât să-ți spun ceva.Nu că aș ști ceva,dar m-am săturat să tot fiu învinuită pentru tot ce se întâmplă.N-am avut nici o legătură cu faptul că Rhys a fost rănit.Dacă ții minte bine,Rhys mi-a cerut mâna și cred că mă voi căsători cu el.Apoi...

-Axia și Frances au pus la cale înscenarea unei răpiri,spuse Tode plictisit.

-Tode! îngăimă Axia îndurerată de trădarea lui.El nu se întoarse spre ea,dar ea văzu că ochii îi erau plini de furie.

-Nu-ți dai seama că s-ar putea ca Frances să fi fost răpită cu adevărat? Habar n-avem unde e și,dacă ticălosul știe cumva că e moștenitoarea Maidenhall,atunci o să ceară răscumpărare pentru fiecare părticică din ea.

De parcă un munte i-ar fi căzut în cap,Axia își dădu seama dintr-o dată că,într-adevăr,Frances ar fi putut fi în pericol.Și,dacă Frances pățea ceva,avea să fie numai vina ei.Frances spusese că,dacă avea să se dea drept moștenitoarea,ea avea să fie cea a cărei viață era în primejdie.

-De ce? întrebă Jamie uitându-se la Tode și încercând să rămână calm.

-Din cauza scrisorii,spuse Tode,fără să se uite la Axia.Ai spus că aveai de gând să-i scrii lui Perkin Maidenhall pentru a-i cere permisiunea să te însori cu fiica lui.Frances s-a gândit că ar fi putut să te împiedice să trimiți o asemenea scrisoare,știind că tatăl ei nu ar fi acceptat niciodată ca ea să se mărite cu un alt bărbat în afară de cel pe care i l-a ales el.Dorește să scape în orice fel de căsătoria cu Gregory Bolingbrooke și s-a gândit că,dacă ar fi putut să te convingă în privința unei căsătorii secrete...

Înterupându-se,se uită la Jamie,care îl privea fix.Până acum,Jamie fusese bun și blând,dar în clipa aceea,Tode își dădu seama cum de devenise un luptător renumit.Tode își frecă gâtul căci părea să se fi făcut foarte cald în odaie dintr-o dată.

-Când a aflat că ai trimis scrisoarea,Frances s-a speriat că tatăl ei va trimite oameni.Așa că am hotărât ca eu s-o iau pe Frances,crezând că tu o să vii după noi,așa încât nici unul din voi să nu fie aici când soseau oamenii lui Maidenhall.

-Deci,ați pus la cale o falsă răpire,spuse Jamie simplu.

-Nu,zise Axia,eu am pus la cale totul.Tode n-a avut nici un amestec.Aveam de gând să pun planul în aplicare,dar am adormit.Pentru prima oară de când intrase în odaie,Tode se uită la ea.Nu avea ce spune,era curajoasă.Dar acum nu părea să-

și amintească decât felul cum James Montgomery răsturnase paravanul și pășise peste el. Axia se îmbrăcase în dosul aceluia paravan. Oare ce făcuseră amândoi înainte să intre el?

-Ce alte secrete mai ai? o întrebă Jamie calm.

-Nici unul care să aibă importanță în această problemă, spuse ea sinceră, căci siguranța lui Frances era tot ce conta acum.

-Nu e vina ei, spuse Tode repede, înainte ca Jamie să-i mai pună vreo întrebare Axiei. Încearcă s-o salveze pe Frances. Nu-ți dai seama ce o să-i facă Maidenhall Axiei? El e de părere că cele două verișoare ar trebui să aibă grijă una de alta.

Tode înghiți în sec când se gândi cât de mânios avea să fie Maidenhall în clipa în care avea să afle de schimbarea de locuri.

-Frances a fost cea care încerca să te atragă într-o căsătorie pe care tatăl ei ar fi anulat-o, cu siguranță, chiar dacă ar fi trebuit să cumpere jumătate din Londra pentru a reuși.

-Înțeleg, zise Jamie după câteva clipe. Toată lumea are secrete, dar, în momentul ăsta, Frances e răpită cu adevărat și nu știm de cine.

-Și nu e decât vina mea, spuse Axia îndurerată. Dacă Frances o să fie ucisă, nu va fi decât din vina mea. Sub privirea lui Tode, Jamie se lăsă în genunchi în fața ei.

-Haide, drăcușorule, nu-ți pierde curajul tocmai acum. Cel care a luat-o probabil că se va îndrăgosti de ea la prima vedere, zise el și îi ridică bărbia cu vârful degetelor. Și, în plus, dacă e să fie vina cuiva, e numai a mea. În mesaj scria „*Mi-ai luat femeia, așa că eu o iau pe a ta*”. Adevărul e că ar fi trebuit să-și treacă și numele și adresa completă ca să pot ști care e din mulțimea de bărbați încornorați din viața mea. Când furia la auzul acelor cuvinte înlocui amărăciunea din ochii Axiei, Jamie zâmbi, după care se ridică și redeveni serios.

-Poți să stai jos, Tode. Sunt sigur că picioarelor tale le-ar prinde bine puțină odihnă. Mi se pare că trebuie să găsec o soluție, spuse el apoi, dar în clipa următoare, ușa se deschise și Thomas împinse doi oameni în odaie.

Adusesse o slujnică mărunțică și drăguță și un băiat de la grajduri, după felul cum mirosea, iar, după culoarea din obraji lor, nu era greu de ghicit ce făceau în momentul în care îi descoperise Thomas.

-Spuneți-i, zise Thomas încet, dar pe un ton poruncitor.

Fata se așeză pe jos și, acoperindu-și fața cu șorțul, începu să plângă în hohote.

Băiatul părea să vrea să se ducă la ea, dar tremura prea tare. După ce îi aruncă o privire lui Thomas, Jamie se duse la ea și îi întinse mâna. Atâta fu de ajuns pentru a o liniști. Datorită înfățișării lui, veșmintelor lui frumoase și elegantei, lacrimile i se uscară imediat.

Iar când vorbi,vocea lui era dulce ca mierea,așa cum Axia o auzise o singură dată: în noaptea când ea fusese Diana.

-Nimeni nu-ți va face nici un rău și nu vor exista pedepse.Vreau doar să-mi spui ce știi.Băiatul, care stătea tot pe jos, se uită la Jamie cu gelozie. Apoi se ridică și se duse spre Axia.

-Vă referiți la femeie? La femeia frumoasă? La cea mai frumoasă femeie din lume? La acea femeie?

Întorcându-i spatele fetei, Jamie îi aruncă o privire băiatului pe care îl reduse la tăcere, după care își îndreptă atenția din nou asupra fetei.

-Spune-mi tot ce știi. După ce îi aruncă o privire plină de îngâmfare băiatului, ea se uită în ochii lui Jamie.

-A venit în grajd la trăsurile, la trăsurile pe care le-ați adus.

-Frances?

-Da, aceea. Eu mă dusesem acolo să mai scap de căldura din bucătărie, dacă știți ce vreau să zic.

-Ha! spuse băiatul. Nu de asta era acolo. Fata nici măcar nu se uită la el, ci se concentra asupra ochilor lui Jamie.

-Părea foarte supărată și m-a întrebat care trăsură trebuia să fie, dar pe urmă a zis că n-aveam de unde să știu. Și așa și era. Axia îi aruncă o privire lui Tode. Frances nu mai ținea minte nici măcar trăsura cu care urma să fie răpită. Fata continuă.

-Eu, aăă, am trecut o clipă după peretele grajdului și... Băiatul pufni ironic.

-Dar am auzit tot și, din moment ce nu eram foarte ocupată... zise ea, dar se întrerupse puțin pentru a-i arunca o privire triumfătoare băiatului care încercase să o țină foarte ocupată. Am văzut un bărbat solid, parcă era un uriaș. Îmi plac bărbații solizi, spuse ea uitându-se visătoare la Jamie, nu cei slăbănogi sau băieții.

-Zii mai departe, fato! se răsti Thomas. Ea își pierdu expresia visătoare.

-Bărbatul a întrebat-o atunci pe această Frances dacă aștepta pe cineva și ea a zis că da, venise s-o răpească? Cred că bărbatul a fost cam mirat, dar a spus că da, "Dacă ești moștenitoarea Maidenhall, atunci am venit să te răpesc. Exact așa a zis. Se uită la Jamie cu ochii mari.

-Era, într-adevăr, moștenitoarea Maidenhall? Jamie îi zâmbi, dar nu îi răspunse.

-Pe urmă ce s-a-ntâmpat?

-S-a dus cu ea spre trăsura pictată și a zis că era cea mai frumoasă trăsură pe care o văzuse vreodată. Pe urmă a spus „*Tu ești pictată aici*”, și apoi a mai zis că era cea mai frumoasă persoană pe care o văzuse în viața lui, în afară poate de una,

așa că a vrut ca ea să stea lângă el în trăsură, ca el să se poată uita mai bine la ea

și să decidă care din ele era cea mai frumoasă.

-Și apoi au plecat,zise Jamie încet întorcându-se spre Thomas.Începeți căutarea.Întrebați pe toată lumea.Trebuie s-o găsim.Cineva trebuie să știe ceva.

După ce Thomas îi luă pe cei doi tineri cu el,Jamie se întoarse spre Axia și Tode.

-Puteți să plecați acum,le zise el absent și ei îi citiră îngrijorarea pe chip.

După ce ieșiră,Tode spuse că se ducea și el să ajute la căutări.

-Te simți bine? o întrebă el pe Axia.

-Da,bineînțeles.Mă simt foarte bine,îl asigură ea.Du-te și dă o mână de ajutor.Caută în locuri în care alții nu o pot face.El îi aruncă un zâmbet încurajator și plecă.Dar,în clipa în care rămase singură,ea își simți genunchii tremurând.Ceea ce începuse ca o glumă,schimbarea locurilor cu Frances,se transforma într-un coșmar.Dacă n-ar fi schimbat locurile,oare ea ar fi fost ostatică acum? Poate că Frances făcuse bine că nu opusese rezistență.Dacă ar fi luat-o cineva pe Axia,ea ar fi strigat și ar fi urlat și ar fi mușcat,așa încât,fără îndoială că ar fi fost ucisă.După ce întrebă o slujnică,Axia găsi capela familiei Teversham și se duse să se roage.Se rugă ca Frances să nu afle că răpirea era reală,căci dacă se temea,ar fi putut să-l facă pe răpitor să facă vreun lucru pe care nu l-ar fi făcut în alte împrejurări.Se rugă pentru siguranța lui Frances și ceru iertare pentru că o vârase în asemenea încurcătură.

Și,chiar dacă își spuse că nu avea nici un drept să-l roage pe Dumnezeu așa ceva,îl rugă să-l facă pe tatăl ei să fie mai puțin furios decât știa ea că avea să fie la primirea scrisorii lui Jamie.

CAPITOLUL 17

Tode nu obișnuia să bea,dar acum simțea pă i-ar fi plăcut să se înece în ceva ce l-ar fi făcut să uite.Pentru toate lucrurile oribile care se întâmplaseră în ultimele câteva săptămâni numai el era de vină.Ca și Axia,nu avea nici o îndoială că,în clipa aceea,Perkin Maidenhall era în drum spre locuința lui Teversham împreună cu o armată de oameni.Și acum,din cauza lui Tode,fărâma de libertate a Axiei se încheiase.Câteva clipe și-o închipui pe Axia legată în lanțuri într-una din trăsurile Maidenhall,dar alungă acea imagine din fața ochilor.

Și nu numai Axia era în primejdie,oare ce avea să pățească Frances? în clipa aceea,Jamie întorcea toată proprietatea cu susul în jos pentru a găsi pe cineva care văzuse sau auzise ceva ce i-ar fi putut oferi un indiciu cu privire la persoana care o răpise pe Frances.Deocamdată,însă nu descoperise nimic.

Axia era în odaia ei,unde Jamie o pusese să deseneze chipul lui Frances în mai multe exemplare pe care el avea să le dea apoi mesagerilor ca să-i întrebe pe toți

cei din vecinătate dacă o văzuseră. Axia făcu desenele unul după altul, reușind să redea chipul lui Frances la perfecție. Dar Tode, deși îngrijorat pentru Frances, se tot întorcea cu gândul la sfârșitul perioadei de libertate a Axiei. Peste câteva ceasuri, Maidenhall avea să vină să i-o ducă lui Gregory Bolingbrooke.

Și se cutremură la acel gând. Bolingbrooke era bogat, dar Tode știa că, din cauza unui accident suferit în copilărie, Gregory nu era un bărbat complet. Așa cum bănuise Axia, nu aveau să existe copii sau speranța unei vieți normale.

Tatăl lui plătise mult de-a lungul anilor pentru a ține secret acest lucru, dar, uneori, fața mutilată a lui Tode putea aduce avantaje. Nimeni nu dădea prea multă atenție lucrurilor pe care le știa sau nu le știa un bufon, iar actorii și cântăreții care călătoreau de la o proprietate la alta, pălăvrăgeau mult. Nu îi fusese greu să găsească oameni care fuseseră la Bolingbrooke și știa multe despre cei de acolo. Așa că Tode știa perfect ce o aștepta pe Axia. Tatăl ei avea să vină să o ducă la acel tânăr oribil, forțând-o să se mărite cu el. Axia avea să o facă fără să crâcnească, fiindcă cel mai mult dorea să-i facă pe plac tatălui ei.

Știind ce îi rezerva viitorul Axiei, Tode nu fusese în stare să-i refuze acele câteva săptămâni de libertate. Știa perfect de bine cum era să fie privit de toată lumea și considerat o ciudățenie; era unul din lucrurile pe care el și Axia le aveau în comun. Pentru a-i oferi posibilitatea de a fi o fată obișnuită, o lăsase să schimbe locurile cu Frances și, acum, totul luase o întorsătură urâtă. Viața lui Frances era în pericol, iar Axia avea să fie luată de tatăl ei.

-Trebuie să fac ceva, spuse el tare. Ar fi trebuit să am grijă de amândouă.

Amândouă erau în seama mea. Sentimentul de vinovăție aproape că îl copleși, căci întotdeauna o favorizase pe Axia. Maidenhall îi dăduse în grijă ambele fete și, totuși el o neglijase pe Frances atât de mult, încât, din cauza singurătății, aceasta era gata să se mărite cu primul bărbat pe care îl vedea, mai precis, James Montgomery. Dar nu putea decât să aștepte. Jamie cerceta împrejurimile, punându-le întrebări tuturor, dar, deocamdată, nu aflase nimic. Jamie stabilise că, a doua zi dimineață, să plece împreună cu Thomas, lăsându-l pe Rhys acolo și să călătorească spre nord, dat fiindcă într-acolo se îndreptau când fusese răpită Frances. Tode era convins că și el avea să fie lăsat acasă. Jamie și omul său voiau să meargă repede, iar Tode le-ar fi fost o povară. Se întrebă dacă Jamie intenționa să o lase și pe Axia sau avea să o ia cu el. Bănuia că avea să o lase, mahales că nu considera că oamenii lui Maidenhall i-ar fi făcut ceva. Pe Perkin Maidenhall avea să-l intereseze doar unde i se afla fiica, în persoana căreia Jamie credea că era Frances, așa că, după părerea lui, Axia era în siguranță. Dar și Tode și Axia știa adevărul. De când sosiseră, Tode stătuse în vechea încăpere învecinată cu grajdul.

În cursul anilor petrecuți alături de Axia se obișnuise cu confortul dar cunoștea foarte bine valoarea unuia ca el în lume. Tode se ținuse departe de străini pe cât îi fusese cu putință, ascunzându-se sub mantia lui aspră și ținându-și fața acoperită. Acum, însă, intră în grajd, uitându-se în fiecare boxă până când îl găsi pe băiatul care îl văzuse pe cel care o răpise pe Frances. Acesta țesăla furios un cal foarte mare.

-Pleacă de-aici, spuse băiatul fără să-și ridice privirea. Nu mai am ce să spun.

Tode avea experiența unor ani întregi de stat pe margine; se pricepea să intuiască ce gândeau oamenii. Băiatul era ros de gelozie.

-Voiam să-ți spun doar că te pricepi mai bine ca el să ai grijă de o femeie. Tu n-ai pierdut-o pe a ta, spuse Tode și apoi se întoarse încet.

-Stai puțin! zise băiatul și îl văzu pe Tode venind înapoi. Răsucind capul ca o pasăre curioasă, se uită sub gluga lui.

-Ești unul din oamenii lui?

-Nu prea, zise Tode râzând. Pe perete, chiar lângă boxă, era o torță. Așezându-se în lumină, Tode își dădu gluga la o parte doar pentru o secundă, ca băiatul să-i vadă chipul mutilat. Fu mai mult decât suficient și Tode se întoarse ca să nu vadă repulsia de pe fața băiatului, după care îi auzi râsul superior.

-Nu cred că tu ai putea să iei iubita cuiva, spuse băiatul fără să-i pese de tresărirea lui involuntară.

-Nu, spuse Tode jovial. Învățase cu mult timp în urmă să-și ascundă durerea.

-Voiam să te întreb ce ai văzut, dar presupun că te-ai săturat să tot vorbești despre asta. Totuși, mă gândesc că trebuie să fi fost foarte interesant.

Îl văzu pe băiat gândindu-se. În realitate, fusese atât de preocupat să-și vâre mâinile pe sub fustele iubitei lui, încât nu le dăduse atenție altora. Faptul că ea o făcuse era alt lucru care îl supăra. De după-amiază și până atunci, fata nu mai vorbise decât despre acel conte. Conte, șoptise ea pentru a mia oară. Un conte stătuse de vorbă cu ea și o privise de parcă ar fi fost cea mai importantă persoană de pe pământ.

-Nimeni nu vrea să mă asculte, zise el cu amărăciune. Nimeni nu vrea să știe ce am văzut eu.

-Deci, ai văzut ceva, zise Tode. De cum te-am văzut mi-am dat seama că ești un băiat deștept. M-am gândit că Lord James ar fi trebuit să-ți acorde mai multă atenție. Se aplecă spre băiat, având grijă să-și țină chipul în umbră.

-Călătoresc din casă-n casă și caut să aud tot felul de povestiri. Despre pățaniile tale s-ar putea auzi în multe case, dar ar trebui să știu mai mult decât știu acum.

O clipă, băiatul îl privi uluit.

-Avea jumătate de ureche.

-Poftim?

-Omul acela avea o jumătate de ureche.Era tăiată chiar de-aici,zise el arătând un punct deasupra orificiului urechii.Partea de sus lipsea.

Lui Tode îi venea să-l sărute pe băiat de bucurie pentru acea informație,dar se forță să stea liniștit o jumătate de oră și să-l asculte spunând tot ce își închipuia că se întâmplase de când îl văzuse pe omul cu jumătate de ureche.

Când reuși să plece,în cele din urmă,primul lui impuls fu să-i ducă acea informație lui Jamie,dar în timp ce traversă curtea,se răzgândi.Dacă îi spunea lui Jamie,fără îndoială că acesta ar fi pornit imediat cu oameni și arme și poate că Frances ar fi fost rănită în acel haos.Nu,își spuse Tode,mai bine avea să o facă singur și,așa cum știa foarte bine,se putea strecura în locuri în care alții nu puteau ajunge.În plus,era numai vina lui,nu?

Tode știa din felul cum era formulat mesajul de pe săgeata trimisă în piciorul lui Rhys că era de așteptat ca Jamie să știe cine o luase pe Frances* așa că,probabil că și cineva apropiat lui Jamie ar fi putut să știe.Tode nu spera să-l facă pe Jamie să dea o informație pe care nu voia să o dea,dar poate că lui Rhys i-ar fi plăcut să-i țină cineva companie.

-Am venit să te fac să râzi,zise Tode vârându-și capul în odaia lui Rhys,având sub braț un burduf de piele plin cu un vin tare.

-Ești binevenit,spuse Rhys ridicându-se în capul oaselor și strâmbându-se imediat de durere,la spune-mi,ce s-a mai descoperit?

-Nimic încă,dar nu de asta am venit aici.Haide,trebuie să uiți asta,altfel piciorul o să te doară tot timpul.Dă-mi voie să-ți spun o poveste amuzantă pe care am auzit-o.Două ore mai târziu,Tode ieși din odaia lui Rhys zâmbind pe sub glugă. Nu fusese greu să-l facă pe Rhys să vorbească despre oamenii extraordinari pe care îi cunoscuse în viața lui.

-Dar nici unul nu-i mai prost ca Henry Oliver,spusese Rhys după ce trecuse o oră de bârfe și povestiri.Credea că e surd numai pentru că avea jumătate de ureche.Când fusese întreat apoi,spusese cum fratele mai mare al lui Jamie îl lovise pe Oliver într-o parte a capului cu sabia când erau mici,iar când partea de sus a urechii îi căzuse,Oliver uriașe că acum avea să fie surd.

-Până-n ziua de azi tot mai crede că nu aude bine cu partea aia.

-Și ce fel de om e acest Henry Oliver? îl întrebă Tode făcând tot posibilul să nu pară prea curios.Periculos?

-Oliver? Nu, deloc, numai dacă nu cumva prostia crasă îl poate face pe om periculos. O iubește pe sora lui Jamie și, de ani de zile, încearcă să-i forțeze familia lui Jamie să-i lase să se căsătorească.

-Să-i forțeze?

Tode se bucura că Rhys era aproape beat, așa încât nu sesiza panica din glasul lui.

-Timp de ani de zile a încercat să o cumpere de la fratele mai mare al lui Jamie și Edward ar fi vândut-o dacă tatăl lui James nu și-ar fi ridicat nasul din cărți atât cât să spună nu, nu credea că era o partidă bună. Rhys chicoti.

-Cred că hotărârea lui a fost influențată și de faptul că Berengaria a spus că, înainte să se mărite cu Henry Oliver, se aruncă de pe acoperiș. După moartea fratelui și tatălui, Oliver i-a oferit lui Jamie ceva pământuri care se inundă în fiecare primăvară, câteva colibe dărăpănate și câteva case vechi de când lumea în schimbul mâinii Berengariei, zise Rhys și mai luă o înghițitură de vin. Odată a încercat chiar s-o răpească.

-Să o răpească? întrebă Tode cu răsuflarea tăiată.

-I-a aruncat un sac în cap și a luat-o pe sus.

-Și ce s-a întâmplat? Rhys nu mai putea de râs.

-Într-un fel, Oliver vede foarte slab, a prins-o pe cealaltă soră în sac, pe Joby. Îsl-o cunoști, dar crede-mă, nici un bărbat nu vrea să se pună cu fata asta. Mai degrabă aș deschide un sac plin cu pisici sălbatice decât unul în care se află Joby furioasă.

-Ca Axia, spuse Tode încet. Rhys zâmbi visător.

-Nu, nu seamănă deloc. Axia terorizează un singur bărbat. Joby face ca viața tuturor să fie un infern. În afară de a lui Jamie și a Berengariei. Stai să-ți spun numai ce obișnuia să-i facă fratelui ei, Edward.

Și începu o cu totul altă poveste, însă Tode își căpătase informația așa că, acum, avea să-i fie ușor să afle unde locuia acel Henry Oliver și chiar și mai ușor să bănuiască încotro se îndrepta. Fără îndoială că o ducea pe Frances la el acasă.

Nu era de mirare că Jamie nu înțelesese mesajul: „*Tu mi-ai luat femeia, așa că eu o s-o iau pe a ta*”. După părerea lui Jamie, sora lui nu aparținuse și nici nu avea să aparțină vreodată lui Henry Oliver, dar, evident, acesta gândea altfel.

Așa că, acum, Tode ieși din odaia lui Rhys zâmbind. Aflase multe lucruri dar ce putea face cu ele? Să i le împărtășească lui Jamie? Știa ce avea să facă Jamie, avea să fugă după Frances, lăsând-o pe Axia acolo. Dar Tode știa că Axia era cea care avea nevoie de protecție și mai știa și că, dacă Jamie ar fi aflat acest lucru, ar fi apărat-o cu prețul vieții lui. Cum să-i îndepărteze pe Axia și pe Jamie

de casa lui Teversham înainte ca Jamie să afle ce știa Tode? Cum să-l facă pe Jamie să o apere pe Axia și să o lase pe Frances în seama lui?

CAPITOLUL 18

Jamie mototoli mesajul furios. Nu avea să-i arate nimănui. Cu fiecare clipă care trecea se simțea și mai prost, și mai neputincios, din moment ce nu își dădea seama ce ar fi trebuit să știe. Cine o răpise pe Frances? După felul cum era formulat primul mesaj, se părea că ar fi fost de așteptat să știe, dar nu știa.

Nu dormise de două zile și era neras, dar nu avea să-și găsească odihna până când nu descoperea ceva. Trebuia să existe un indiciu undeva. Tocmai îi spusese lui Thomas să i-l aducă din nou pe băiatul de la grajduri când sosise cel de al doilea mesaj. Acesta spunea că Jamie trebuia să se ducă spre vest la locuința unchiului său și să aștepte acolo alt mesaj. Dar ceea ce îl deranja mai mult era faptul că, la sfârșitul mesajului, era scris „*Mai bine ai avea grijă de femeile tale*”. Nu „femeia”, ci „femei”. Poate că era o greșală. Poate că pana îi alunecase puțin celui care scrisese. Poate că voise să spună că numai Frances era în primejdie și nici o altă femeie. De asemenea, Jamie mai era tulburat și de faptul că descoperise mesajul pe patul său, ceea ce însemna că venise din interiorul casei lui Teversham. Fusesse pus acolo de cineva din interiorul castelului, de cineva atât de cunoscut încât prezența sa nu atrăgea atenția nimănui.

Jamie nu putea să piardă prea mult timp cu gândurile. Avea să se ducă la unchiul lui și să aștepte alte instrucțiuni. Între timp, ca să se asigure că Axia era în siguranță, avea să o trimită cu Tode și Thomas, singurii în care avea încredere.

Jumătate de oră mai târziu, Jamie înjura, căci și Thomas și Tode sufereau de diaree. Ținându-se de burtă, Thomas era pământiu la față.

Cât despre Tode, acesta era atât de slăbit, încât abia putu să-și ridice privirea când îl prinse de braț pe Jamie.

-Nu-l lăsa pe răpitor s-o ia pe Axia. Trebuie s-o aperi. Mă tem că nu e în siguranță aici. Omul ăla a luat-o pe Frances de sub ochii tuturor. Ar putea s-o facă iarăși.

Tode dădea glas celor mai rele temeri ale lui Jamie. Așa cum îi spusese Axia, oamenii știau că Frances era moștenitoarea Maidenhall și poate că, datorită faptului că Axia călătorea cu ei, puteau să creadă că și ea avea vreo legătură cu aurul. Dar fiindcă nu dormise de două zile, Jamie pierduse noțiunea timpului și nu era conștient că era toiul nopții când dădu buzna în odaia Axiei. Încruntându-se, își dădu seama imediat că nici o slujnică nu dormea cu ea acolo. Era, deci, total neapărată. Când îi atinse umărul, ea se ghemui și mai mult în așternut, atât de mult, încât el trebui să vâre mâinile înăuntru ca să o ridice.

-Axia,trezește-te,îi spuse el ușor.Vreau să vii cu mine.

-Dorm,murmură ea continuând să rămână cu ochii închiși.

-Nu,nu dormi.Trebuie să te trezești.Vreau să vii cu mine.

-Dorm,murmură ea cu ochii închiși.

-Nu,gata cu somnul.Trebuie să te trezești.Unde e slujnica să te ajute să te îmbraci?

-Jamie mă ajută să mă îmbrac.În ciuda oboselii,el zâmbi,după care o scutură ușor.

-Mergem la unchiul meu.Are o soție foarte drăguță pe nume Mary,care o să aibă grijă de tine.Căscând,Axia începu să se trezească.

-Ce cauți iarăși în odaia mea? întrebă ea.De ce vii mereu în odaia mea?

-Sunt soldat,ai uitat? Mă duc acolo unde e pericol.Axia încercă să nu zâmbească, dar nu se putu abține.

-Ai găsit-o pe Frances?

-Nu,dar am primit un al doilea bilet și trebuie să plec imediat la unchiul meu.E la vreo zi distanță de aici și tu vei veni cu mine.

-De ce? întrebă ea ridicând o sprânceană.

-Thomas și Tode sunt bolnavi,așa că nu pot avea grijă de tine și,din moment ce nu e nimeni altcineva,trebuie să vii cu mine.Nu fu pregătit pentru viteza cu care ea sări din pat,iar când aruncă cearceaful peste el îl izbi în colțul ochiului.Dând la o parte cearceaful,duse mâna la ochi și nu se miră când văzu un pic de sânge pe deget.Cu o mână la ochi,se întinse imediat și o prinse de braț înainte să iasă din odaie în cămașă de noapte.

-Tode! îngăimă ea smucindu-se cu toată puterea.Trebuie să mă duc la el dacă e bolnav.Jamie o ținu cu ușurință.

-Axia,sunt foarte obosit; sunt îngrijorat; nu-mi face viața și mai grea.Vino încoace și vezi dacă nu cumva m-ai orbit.Întorcându-se,ea văzu o mică pată de sânge în colțul ochiului.Aceasta nu o tulbură,dar când el se așeză pe un scaun,ea îi văzu umerii lăsați și își dădu seama ce povară grea îl apăsa.

-Scumpul tău Tode n-are nimic,e doar o simplă diaree,murmură el.

Ea era perfect trează acum și se duse să ude un prosop în lighean,după care se întoarse la el și,așezându-se între picioarele lui,îi tampona ușor colțul ochiului.

-Ce s-a mai aflat? întrebă ea încet.

-Nimic.Trebuie să aștept.Când el își ridică privirea,ea văzu cât de încordat era.Sub ochi avea cearcăne negre din cauza nesomnului.Oare,dacă ar fi dispărut ea,săracă așa cum o credea el,ar fi căutat-o la fel de asiduu?

Cunoștea răspunsul.Da,ar fi căutat-o.Împotrivindu-se unui impus de a-l lua de gât,se duse lângă pat,stând cu spatele la el.

-Vrei să merg cu tine? Urî speranța care se strângea în ea în așteptarea răspunsului.

-Nu pot să te las aici.Voiam să te trimit cu Thomas și Tode,dar amândoi sunt bolnavi.Thomas o să ne urmeze imediat cum se va simți mai bine.

-Și Tode?

-El va rămâne aici.Lachlan va avea grijă de el.Răsucindu-se brusc,ea îl întrebă:

-N-ar fi putut Lachlan să aibă grijă și de mine?

-Nu,zise Jamie.Din bilet rezultă că nu numai o femeie e în primejdie.Ar putea însemna că și tu ești,nu numai Frances.

-Dar Lachlan ar putea să mă ducă undeva,spuse ea cu ochi rugători.Ah,Jamie,te rog.Ai uitat că mi-a cerut mâna?

-A spus-o în glumă! se răsti Jamie.Te făcuseși de râs în fața tuturor și a încercat să te scape de rușine.

-Ah? Asta a făcut? Atunci chiar că e un om bun.Ar fi o partidă bună pentru mine,așa că,poate,dacă l-ai convinge să mă ducă undeva,mi-ar cere din nou mâna.De data asta,serios.El o privi încruntat,dar nu îi răspunse.Ducându-se spre el,ea se opri din nou între genunchii lui.

-Te rog,șopti ea.Jamie era prea obosit ca să se mai gândească la ce făcea,dar o trase brusc în brațe și o sărută apăsător.Adică,sărutul fu apăsător la început,căci,apoi,deveni atât de dulce și de tandru,încât el fu extrem de conștient că se aflau în odaia ei singuri și că era goală pe sub cămașa de noapte.

Deodată,el o dădu la o parte.

-Ești atât de dornică să te măriți,încât ai lua pe oricine?

-Oh,da,spuse ea fericită.Pe oricine în afară de tine.M-ai face să-mi amintesc toată viața că sunt săracă și că te-am făcut să rămâi fără moștenitoarea Maidenhall.Jamie țâșni de pe scaun,ridicând mâinile spre cer.

-Știi foarte bine că tatăl kii Frances n-o să fie de acord cu căsătoria asta.Aproape toate necazurile acum...Dar se întrerupse,privind-o furios.

-Ce rost are să vorbesc cu tine? Nu vei rămâne aici cu Lachlan să te faci de râs.Ești sub protecția mea și,până când mi se va lua această însărcinare,voi avea grijă de tine.Ai înțeles?

-Foarte bine.Și sunt sigură că te-a auzit aproape toată lumea.Jamie se strâmbă.

-Îmbracă-te.Plecăm în zori,zise el și ieși imediat,fără să se sinchisească să închidă ușa.O închise Axia și,după aceea,se rezemă de ea,zâmbind.Apoi se desprinse de ușă și începu să danseze prin odaie,fredonând fericită.

CAPITOLUL 19

Jamie era obosit și foarte nervos. Ce naiba îl făcuse să o ia pe Axia cu el?

Știa foarte bine că Lachlan ar fi apărât-o cu prețul vieții lui, la fel ca și Rhys și ca Thomas, când avea să se simtă mai bine. Ar fi fost în siguranță. Ei ar fi apărât-o și de eventualii răpitori și de tatăl lui Frances.

Dar, deși știa acest lucru, nu putea să o lase acolo. Nu avea nici un sens pentru el, dar știa că trebuia să o aibă cu el, să o vadă tot timpul. Poate că, mai târziu, avea să o lase la unchiul său, dar nu era convins că avea să poată face nici măcar asta.

Așa că, acum, se iveau zorile și servitori somnoroși se agitau de colo colo, el era gata de plecare, dar nu se vedea nici urmă de Axia. Nu era în odaia ei și nimeni nu o văzuse. Timp de câteva secunde, inima îi tresări de teamă, dar apoi se liniști. Fără îndoială că era cu scumpul ei Tode, își spuse el.

Îl invadea un val de gelozie și nu se gândi că era cât se poate de firesc ca ea să vrea să-și ia rămas-bun de la prietenul ei vechi. Nu știa decât că nu voia ca ea să fie singură cu un alt bărbat.

-Voi fi singură, îi spuse Axia lui Tode, care stătea întins pe patul tare din pături pentru cai.

-Jamie al tău va fi cu tine.

-Nu-i al meu. Dacă aparține cuiva, aceasta e Frances. Tode izbucni în râs.

-Nici tu nu crezi asta. Frances îl vrea pentru că e disponibil, iar el o vrea pentru că are nevoie de ajutor ca să-și întrețină familia. Nu poți să-l condamni pentru asta. Axia, spuse el apoi încet, Jamie e un om bun și cred că te iubește.

-Pe mine? Mă iubește pe mine? Trebuie să fii foarte bolnav. James Montgomery abia așteaptă să scape de mine.

-Zău? Atunci de ce te ia la unchiul lui? Axia zâmbi ușor.

-Ca să mă țină departe de Lachlan.

-Exact. Și de ce ar vrea să te țină departe de Lachlan dacă nu i-ar păsa deloc de tine? Din moment ce crede că n-ai nici o zestre, trebuie să știe că o căsătorie între tine și Teversham ar fi foarte bună.

-Cea mai bună, zise Axia zâmbind. L-am implorat să mă lase să rămân cu Lachlan și cu drăguții lui băieți.

-Vrei să spui, drăcușorii ăia. Li se pare foarte amuzant să pună scaieți în paturile oamenilor.

-Și mormoloci și tot felul de târâtoare, spuse Axia strâmbându-se. Nu ți-ar veni să crezi dacă ai auzi ce i-au dat intendentului să bea!

-Mmmm.Din păcate,pot să-mi închipui.Am făcut tot posibilul să mă ascund de ei,peptu că n-am chef să se distreze pe seama mea.Atunci,Axia făcu ochii mari.

-Trebuie să mergi cu noi,zise ea.Nu pari atât de bolnav încât să nu poți merge.

Mă duc să-i spun...Tode o prinse de braț când ea dădu să se ridice de pe marginea patului improvizat.

-Nu sunt bolnav,spuse el încet.O să mă duc înainte să văd dacă nu-l pot opri pe tatăl tău.

-Cum...? Ah,Tode,o să ne omoare pe amândoi.De ce o fi Frances întotdeauna atât de proastă? N-ar putea să schimbe și ea lucrurile măcar o dată? Dacă ar fi venit să-mi spună că Jamie voia să-i ceară permisiunea tatălui meu,aș fi aranjat eu ceva.

-Ce ai fi făcut? Ai fi scris scrisoarea tu însăși? Ai fi acordat permisiunea pentru căsătorie? Până acum,Frances ar fi făcut în așa fel încât să se mărite cu scumpul tău Jamie.

-Poftim! exclamă ea.Știi foarte bine că nu pot să-i sufăr pe cei care au o părere bună despre înfățișările lor.

-Jamie nu-i așa și știi asta.Îți place la nebunie să-l chinui.Ea își privi mâinile.

-Dar nu-mi folosește la nimic.

-E aproape înnebunit de cât te dorește.Am crezut că o să plângă atunci când i-ai dat perna aia lui Rhys.

-Adevărat? Chiar crezi că mă place? Nu! Nu-mi răspunde.Mă consideră o mare pacoste și nimic mai mult.

-Ah,da.De aceea te ia cu el.Auzind un zgomot afară,Tode spuse:

-Ascultă.O să vină aici în curând și va trebui să pleci,zise el și apoi continuă cu un glas scăzut: Axia,știi că eu...că eu...Ea știa foarte bine ce încerca să spună, cuvinte care nu fuseseră rostite niciodată.Dar nici nu era nevoie să fie rostite.Încă de când era mică și tatăl ei îi trimisese un băiețel slăbuț care avea în permanentă dureri cumplite din cauza lucrurilor care i se făcuseră,Axia îl iubise.Îi trebuiseră ani de zile ca să-l facă să aibă încredere în ea,să-și depășească teama de alți oameni,să înceteze să mai urască,dar,până la urmă, reușise.Învățaseră amândoi să acorde și să primească încredere și,împreună,cei doi neadaptați își clădiseră o existență numai a lor în acea închisoare frumoasă. Axia îl luă de gât.

-Te iubesc,te iubesc,te iubesc.O să te iubesc toată viața.Ce-o să mă fac fără tine chiar și o zi? O clipă,Tode o ținu strâns,dar apoi o împinse ușor.

-Pleacă înainte să mă fac de râs.Te rog să nu-l faci pe Jamie să sufere; nu vreau să ajungă să arate ca mine.Zâmbea,dar ochii îi erau serioși.Axia se chinuia pra

tare să nu verse lacrimi pentru că își părăsea prietenul pentru a se mai gândi la vreo replică inteligentă. Și încerca să nu-l lase să vadă că îi era teamă să fie fără el. Tode îi ridică bărbia și o privi.

-Nu-ți face prea multe griji pentru Frances, îi spuse el și se simți măcinat de un sentiment de vinovăție pentru că nu-i putea spune că era sigur că verișoara ei nu e în primejdie.

-Ah, Tode, Frances nu știe nici măcar să se îmbrace singură. Dacă îi spune acelui om că nu e adevărata moștenitoare și el o azvârle imediat? Cine o să aibă grijă de ea? Frances n-ar ști cum să se salveze nici dacă ar avea ocazia.

-Aici te înșeli. Frances e șireată ca o pisică. N-a reușit să se vâre pe sub pielea moștenitoareii Maidenhall și să scape de sărăcia din casa tatălui ei? Dacă n-ar fi fost vicleană, ar fi fost spălătoreasă și ar fi avut doi copii până acum.

Imaginea frumoasei Frances muncind era atât de ridicolă, încât Axia nu putu să nu zâmbească.

-Așa e mai bine. Acum du-te. Te așteaptă.

-N-o să-l lași pe tata să-ți facă nimic, da? Nu uita, orice ți-ar spune sau ți-ar face, o să am grijă de tine. Dacă o să am un bănuț, o să-l împart cu tine.

Tode îi luă mâna și i-o sărută.

-Axia, dacă o să ai un bănuț, o să reușești cumva să-l înmulțești.

-Atunci tu o să ai jumătate, spuse ea zâmbind, după care se ridică repede și ieși din încăperea, izbindu-se de pieptul lui Jamie, care stătea lângă ușă. Mă spionai! spuse ea acuzator, privindu-l sfidător.

-Am alte lucruri interesante de făcut. Acum haide, altfel o să pierdem toată ziua, spuse el și, luând-o de braț, o duse în curte, unde așteptau doi cai.

-Ce-i asta? întrebă Axia uitându-se la o iapă frumoasă care fusese înșeuată și încărcată cu saci de piele plini cu tot soiul de lucruri.

-Ăsta e un cal, spuse Jamie fără să ridice privirea. N-ai mai văzut nici unul până acum? Axia era aproape la fel de obosită ca el și nu avea chef să-i suporte indispoziția.

-Știi foarte bine ce e, dar cine o să-l călărească? întrebă ea și chipul i se lumină. Tode o să vină cu noi, până la urmă!

-Axia, n-am timp de asta. Trebuie să plecăm. Acum, încalecă-l și hai să mergem. S-ar putea să ne aștepte vești despre Frances la unchiul meu. Când Axia nu făcu nici o mișcare, el încetă să mai lege lucrurile pe șaua lui și se uită la ea.

-Ce mai e acum? Ea îi aruncă un zâmbet stins.

-N-am mai călărit niciodată. Nu singură, oricum.

-Niciodată...? începu el,după care clătină din cap.Prefă-te că vrei să-l vinzi și clientul vrea să vadă dacă e docil, așa că trebuie să-i demonstrezi.

Axia nu zâmbi,ci doar încuviință,se întoarse spre cal și apoi se întoarse iarăși spre Jamie.

-Acum ce mai e?

-Tode,spuse ea încet.N-am mai fost niciodată fără el.El...el are grijă de mine.

N-ar putea să vină cu noi?

Jamie se simți cuprins de un sentiment cum nu mai cunoscuse niciodată până atunci.Bineînțeles,își spuse el,era obosit și încordat de aceea simțea lucruri pe care,în condiții normale nu le-ar fi simțit.Nu mai voia să se gândească la acest lucru, așa că o luă în brațe și o așeză în șa,după care îi dădu hățurile.

-Nici scaunele nu sunt atât de sigure cum e calul ăsta.Acum pune-ți piciorul de partea cealaltă și urmează-mă.Nu îi dăduse o șa pentru femei, pentru că își închipuise că avea să se priceapă foarte bine la călărit.Cu o șa bărbătească,avea să se echilibreze mai bine.Când fu în șa,ea îl privi cu ochii mari,părând să spună „Nu mă lăsa”.Fără să vrea,lui Jamie îi plăcu privirea aceea.Și îi mai plăcea și faptul că,în călătoria aceea,ea avea să depindă numai și numai de el.Îi atinse gamba,ascunsă sub straturile de fuste.

-Voi avea grijă de tine,Axia.Ți-o jur,spuse el și,când o văzu tot îndoielnică, zâmbi.Profită de această zi și astăzi va trebui să călărești.Timp de o secundă doar,ea păru speriată,după care înălță bărbia.

-Dacă tu poți s-o faci,pot și eu.Mi-ai împachetat desenele?

-Nu,spuse el zâmbind și încălecând.Nu pene,cerneală sau hârtii și nu Tode.O să fim doar eu,tu și stelele.După aceea dădu pinteni calului și ea îl urmă.

CAPITOLUL 20

-Urăsc animalul ăsta.Îl urăsc.Îl urăsc,spuse Axia printre dinții înțeleștați așa încât o dureau fălcile.Dar nu numai fălcile o dureau,ci fiecare mușchi,os și nerv din trupul ei.

-Nu te mai plânge și descăleca,îi spuse Jamie uitându-se în sus la ea.

Ajunseseră la un han,„Gâsca de Aur”,și opriseră caii în fața acestuia,iar acum el o aștepta să descălece.Călăriseră toată ziua.O zi care, pentru Axia,fuse cea mai lungă din viața ei.Părțile interioare ale pulpelor o dureau îngrozitor și la fel și mușchii picioarelor.Avea impresia că tot trupul îi era zdrobit.

-Animalele astea n-au fost create de Dumnezeu,îi spuse ea.Diavolul le-a creat.Și sunt menite să distrugă omenirea.Ca și cum ar fi înțeleș,iapa întoarse capul și o

privi cu ochi triști. Axia, însă, avea o inimă de piatră și ar fi mârâit la ea dacă fața n-ar fi durut-o prea mult.

-Axia, sunt obosit, zise Jamie. N-am dormit de câteva zile. N-am mâncat de câteva ore bune. Ai milă de mine și descăleca. Axia îl privi dezgustată.

-Nu pot. Nu pot să mă mișc absolut deloc. Toți mușchii îmi sunt împietriți.

Jamie se frecă la ochi. Nu își putea da seama în ruptul capului de ce insistase ca ea să-l însoțească, întinse brațele.

-Dă-ți drumul în brațele mele atunci. O să te prind.

-Nu pot, șopti ea și el văzu că era serioasă. Poate că i s-ar fi făcut milă de ea, dacă n-ar fi fost atât de îngrijorat și de obosit. Întinzându-se cât putu de mult, o luă de mijloc și o trase. Când ea nici nu se clinti, îi dădu drumul și, ducându-se de partea cealaltă a calului, îi scoase piciorul din scară. Dar când o mișcă, din cât putu să-și dea seama, trupul ei era complet rigid; nu se apleca deloc.

Din moment ce își petrecuse aproape toată viața pe cal, Jamie nu se gândise prea mult la călărit, dar acum, când o făcea, își dădu seama că el făcuse cunoștință cu șaua în mod treptat. Poate că era prea mult să călărești de prima oară douăsprezece ore în șir. Când îi descleștă mâinile de pe hățuri și văzu că erau, într-adevăr, împietrite, i se făcu puțină milă de ea. Trebuia să recunoască un lucru, totuși: ea nu se plânsese absolut deloc toată ziua. În afară de faptul că îi spusese detaliat cât de mult ura caii. Dar nu dăduse prea multă atenție acestui lucru, din moment ce singurul lui țel era să ajungă la unchiul său și să afle tot ce putea în legătură cu Frances. După ce îi eliberă mâinile și picioarele, o luă din nou de mijloc și o trase. Dar, din moment ce ea nu își îndoi picioarele, tot nu putu să coboare de pe cal.

-Să vă dau o mână de ajutor? întrebă un ins gras și roșu la față, care probabil că era proprietarul hanului.

-Mulțumesc, zise Jamie aruncându-i o privire Axiei, dar ea se uita fascinată la firmă. Dacă nu ar fi fost roșie la față de stânjeneală, Jamie s-ar fi gândit că voia să se apuce să picteze firme de cârciumi.

În partea cealaltă a calului, hangiul își vârî mâinile sub piciorul Axiei și împinse în aceeași clipă în care Jamie o trase din partea lui. Ca și cum ar fi fost niște baghete magice picioarele ei rămaseră rigide și depărtate atât cât era lățimea calului. Ținând-o de mijloc, Jamie văzu că nu o putea trage complet de pe cal din cauza picioarelor ei imobile.

-Ăăă, îi spuse el omului, căci toată experiența lui de luptă nu îl pregătise pentru o asemenea situație. Poate dacă ai îmboldi calul puțin.

-Ah,da,bineînțeleș,spuse omul încercând să rămână serios,dar ochii îi erau plini de amuzament.Ducându-se în fața calului,luă hățurile și îl trase dintre picioarele Axiei.Dar când îi văzu expresia lui Jamie care o ținea pe Axia în aer,cu picioarele larg depărtate sub fuste,nu mai putu să se abțină și,ducând mâna la gură,intră în han.Jamie nu știa ce să facă.Nu putea să o lase jos,căci era o distanță de aproape un metru între picioarele ei.

-Ai vrea să stai jos? îi sugeră el.

-Mă doare prea tare,zise Axia.Șezutul mă doare,înăuntru mă doare.

Totul mă doare.

-Bine,dar...,începu el și își dădu seama că nu putea sta acolo tot restul zilei.

Aruncând-o pe umăr,încercă să-i apropie picioarele.Era mai dificil decât se așteptase și,când ajunse la glezne,se bucură că era scundă și că brațele lui erau lungi,altfel n-ar fi ajuns niciodată la ele.Cuprinzându-i gleznelor,începu să tragă și era mai degrabă ca și cum ar fi încercat să închidă o foarfecă ruginită.Iar faptul că Axia scâncea de durere nu îl ajuta cu nimic.

Dar cu putere și perseverență,Jamie reuși,în sfârșit,să-i apropie picioarele.

Continuând să o țină pe umăr,o lăsă să se odihnească puțin înainte să o lase jos în fața lui.Dar,în clipa în care ea atinse pământul,picioarele i se înmuiară.

Apucând-o de umeri,o ținu să nu cadă.

-Hai,drăcușorule.Profită de ziua asta,ai uitat? Ea îi aruncă o privire furioasă.

-Aș vrea să pun mâna pe calul ăla și să-i tai gâtul.Aș vrea să...

Jamie o luă pe după umeri și o conduse înăuntru,susținând-o foarte mult,din moment ce picioarele ei nu funcționau bine.

Înăuntru erau patru mese,trei dintre ele fiind ocupate de alți clienți,dar într-un colț era una liberă,și hangiul așezase trei perne pe o banchetă de lemn.

Când Axia văzu pernele,îi dădură lacrimile și îi șopti „Te iubesc”,hangiului,care era încântat.Atunci,Jamie o împinse cu destulă putere ca să se așeze și să nu mai flirteze.De cum se așeză,Axia puse capul pe masă și adormi.Nu se trezi decât când simți miros de mâncare în jur și,atunci,trebui să-l trezească pe Jamie și să-i spună să mănânce,căci capul îi căzuse pe spate și dormea la fel de adânc ca ea.

-Mănâncă,îi spuse ea împingând spre el farfuria de cositor plină cu mâncare,dar el luă ulciorul cu bere și îl dădu pe gât.

-Călători,nu? întrebă hangiul căruia îi licăreau ochii de fiecare dată când se uita la Axia.Îl privi pe Jamie ai cărui ochi erau închiși pe jumătate din cauza oboselii.

-Doriți o odaie pentru la noapte?

-Da,oh,da,spuse Axia entuziasmată.Ceva moale cu cearceafuri și,oh,da,plat.Foarte,foarte plat.Vreau un pat foarte plat.Omul râse ușor.

-Cele mai plate paturi din toată Anglia.Și nu se mișcă decât dacă le faci să se miște,spuse el făcându-i cu ochiul Axiei și fiind încântat când o văzu roșind.

-Atunci o să luăm odaia cea mai bună pe care o aveți,spuse ea fericită.

Jamie ar fi vrut să continue drumul până la unchiul lui,dar știa că nu ar fi putut.După cum se simțea în clipa aceea,nu avea să-i fie de nici un ajutor nici lui Frances,nici altcuiva.Crezuse că avea să ajungă la unchiul lui în seara aceea,dar toată ziua fusese conștient că Axia abia se ținea pe cal,așa că mersese mai încet pentru ea.Rezultatul era că îi mai aștepta un drum de jumătate de zi.După ceea ce se întâmplase când încercase să o dea jos de pe cal,nu putea fi atât de crud încât să o oblige să încalece din nou atât de curând.

-Două odăi,îi spuse el hangiului.Vom avea nevoie de două odăi.

-Sforăie,spuse Axia repede,nevrând să se știe că nu erau căsătoriți.Nimeni nu poate să stea în odaie cu el.La o masă era un bărbat care se întoarse să se uite la ea când Jamie spusese că doreau două odăi și încă se mai uita la ea.

-N-avem decât una singură,spuse hangiul,doar dacă nu cumva doriți să dormiți în grajd.N-o să deranjați caii.Jamie,care se trezise suficient de mult ca să-și îndrepte atenția spre mâncarea din fața lui,îl văzuse și el pe cel care se uita la Axia,dar se prefăcu că n-a observat.

-Se pare că,în noaptea asta,va trebui să mă suporti,draga mea.

-Da? spuse ea interesată,după care se uită la hangiu.Bănuiesc că n-am încotro.Va trebui să suport.Clătinând din cap,hangiuul se duse la bucătărie zicându-și că Axia arăta bine și că el ar fi ținut-o în odaie indiferent cât s-ar fi plâns ea în legătură cu sforăitul.Axia începu să se simtă mai bine acum,că nu se mai afla pe acel animal afurisit și descoperi că era lihnită de foame.Rupând o bucată de carne,o vârî în gură și mestecă,în tot acest timp uitându-se la Jamie.

-Ce mai coci în mintea aia vicleană? o întrebă el fără ca măcar să se uite la ea.

-Absolut nimic.Chiar sforăi? El se întoarse și o privi într-un fel care o făcu să se simtă cuprinsă de căldură.

-Până acum nu s-a plâns nimeni.

-Jamie,spuse ea aplecându-se spre el,dar el își îndreptă iarăși atenția asupra mâncării.

-Nu,spune,șopti apoi,făcând-o să ofteze și să continue să mănânce.

Două ore mai târziu,când erau singuri în odaie,Axia descoperi că Jamie intenționa să doarmă pe jos,lăsând-o pe ea în patul care era cam îngust.

Îi lăsase timp ca să se pregătească de culcare și acum,el se afla în mijlocul încăperii,scoțându-și hainele și așezându-le cu grijă pe un scaun.

-Axia,ești pe cale de a te căsători și eu intenționez să te las așa cum te-am găsit.

Am de gând să te dau în primire logodnicului tău așa cum te-am primit.Nu obișnuiesc să seduc fete care mi-au fost date în grijă.

-În afară de Frances.Nu poți să-ți ții mâinile departe de ea.

-N-am atins-o absolut deloc și sunt sigur că știi asta.

-Dar ai vrea s-o faci,nu?

-Ești geloasă?

-Bineînțeles că nu.N-am fost niciodată geloasă pe Frances.Își vârî mâinile sub cap.

-Eram doar curioasă,atâta tot.Într-o bună zi voi avea un soț și aș vrea să știu la ce să mă aștept,zise ea privind-l din nou.E minunat?

Chiar în clipa în care puse întrebarea,își aminti de noaptea petrecută cu Jamie, noaptea în care el o ținuse în brațe,în care ea îi simțise buzele pe trup.

Te rog,adu-ți aminte de mine,ar fi vrut ea să spună.Adu-ți aminte că eu sunt femeia cu care ai făcut dragoste.Sau noaptea aceea a fost la fel ca altele o mie și n-a însemnat nimic pentru tine?

-Nu mă privi așa,Axia,șopti Jamie.

-Așa cum? întrebă ea și toate gândurile ei i se simțiră în glas.

O clipă,Jamie închise ochii de parcă ar fi încercat să-și adune puterile.

-Axia,sunt și eu om și tu ești...

-Cum sunt eu,Jamie?

-Frumoasă,spuse el,după care luă o pătură de pe pat,o aruncă pe jos și,ca un soldat ce era,se înfășură în ea,întorcându-i spatele Axiei.Câteva minute,ea stătu cu privirea ațintită în tavan,zâmbind.

-Frumoasă,șopti ea.Ar fi vrut să rămână așa o veșnicie,în acea stare de visare, bucurându-se de ceea ce tocmai i se spusese și simțind cât de plăcut era să-i audă răsuflarea liniștită atât de aproape de ea.Nu sforăia,își spusese ea zâmbind. Dar,chiar dacă ar fi făcut-o,nu credea că ar fi deranjat-o.Câteva clipe mai târziu adormi.

-Te rog,Jamie,spuse ea privind-l cu ochii mari.Te rog. Se aflau jos la masă,cu un mic dejun imens în față.

-Nu mă privi așa și nu-mi mai spune Jamie așa.

-Să nu-ți spun Jamie? Aha,deci acum ar trebui să-ți spun Lord Jamie? După ce am petrecut noaptea împreună? Acest lucru îl făcu să râdă,exact aceasta fiind și intenția ei.

-Știi foarte bine că nici nu te-am atins,cu toate că tu,fiică a Evei,ai încercat să mă atragi în patul tău.

-Ba n-am făcut așa ceva! izbucni ea.Doar am pus câteva întrebări.

-Mmm.Acum,hai,mănâncă,să plecăm odată.

-Nu mă mai urc pe creatura aia din iad,zise ea cu încăpățănare.

-Ba o să călărești.O să descoperi că nu te doare chiar așa tare...

Nu putu să termine fraza rămânând serios,deoarece trebuise să o ajute să coboare în dimineața aceea și ea gemuse la fiecare pas.

-Ei bine,nu mai e mult de mers și o să-ți placă foarte mult de mătușa mea.O să aibă grijă de tine.

-Vreau să merg cu tine.

-Am discutat treaba asta de șase ori în dimineața asta.Nu poți să mergi cu mine,pentru că nici eu nu știu încotro o să pornesc.Nu știu decât că acolo mi se va trimite un mesaj și atunci voi ști cine a răpit-o pe Frances și câți bani vrea în schimbul ei.Atunci voi porni în orice parte voi fi nevoit.

-Fără mine,spuse Axia bosumflată.

-Da,fără tine,zise el acoperindu-i mâna cu mâna lui.O să te simți bine acolo.Mătușa mea e foarte drăguță.O să...o să te facă să te simți bine.Poți să-i și desenezi.

-Străini.Sunt niște străini pentru mine.De ce nu pot să vin cu tine? Frances e verișoară mea,nu uita.

-Axia,ascultă,va trebui să mă mișc repede.Tu nu poți să călărești și,mai presus de toate,s-ar putea să fie periculos.Cel care a răpit-o pe Frances ar putea...
Se întrerupse și întoarse privirea,nevrând să se gândească la acest lucru.

-Nu te pot lua cu mine.Ai fi o piedică.

Axia se jucă cu mâncarea din farfurie.Nu suporta gândul de a fi lăsată printre străini.Singură printre străini,era cel mai cumplit coșmar.Adevărul era că nu suporta ideea de a se despărți de Jamie.Întâi îl pierduse pe Tode și acum pe Jamie.Nu îl cunoștea pe acesta din urmă de multă vreme,dar acum,aruncându-i o privire pe furiș în timp ce mânca i se părea că întotdeauna fusese cu ea.

-Mănâncă! îi porunci el.Axia dădu să spună ceva,dar o voce de bărbat o întrerupse.

-Tu ești,spuse bărbatul uitându-se la Jamie.Aseară mi s-a părut,dar n-am fost sigur.

-Și aș putea să știu cine crezi că sunt? întrebă Jamie luând o înghițitură de bere.

-Bărbatul de pe trăsura.Ucigătorul balaurului.Jamie fu cât pe ce să se înece.

-Ai văzut trăsura? îngăimă el.Când? Unde?

-Se îndrepta spre sud.

-Nu se poate.Mi s-a spus...Aruncându-i repede o privire Axiei,văzu că ea gândea la fel ca el.Minciuni.În mesaj i se spusese să se ducă spre vest,la unchiul lui,și să

aștepte acolo,dar,dacă trăsura se îndrepta spre sud,însemna că se depărtau de ea,în loc să se apropie.

-Ai văzut cumva cine mâna? întrebă Jamie.

-Desigur.Un tip solid.Era și femeia cu el,femeia aceea frumoasă pictată pe trăsură.Am râs pentru că bărbatul nu era deloc arătos,dar pe trăsură fusese pictat frumos.Era cea mai superbă pictură pe care am văzut-o vreodată și știi că însăși femeia o făcuse? Ne-a povestit cum a făcut-o.

-Eu am pictat trăsura,spuse Axia.Frances nu putea...

Jamie îi puse mâna pe umăr și Axia se calmă.

-Îi căutăm pe acești oameni și ți-am fi recunoscători pentru orice ne poți spune,zise Jamie încet.

-Chiar dumneata ai pictat trăsura aceea? întrebă omul uitându-se la Axia.

Jamie trase adânc aer în piept.

-Vă va face portretele și dumitale și prietenului dumitale dacă îmi spui tot ce știi. Când văzu că omul continua să se uite la Axia,Jamie adăugă:

-Cavaler.Te va desena ca pe un cavaler în armură.

-I-am văzut acum două zile,spuse omul repede.Trebuie să fi ajuns departe.

-Și femeia? Era bine? Era vătămată în vreun fel?

-Suficient de bine ca să mintă,bombăni Axia.

-Mie mi s-a părut că era bine.Părea chiar plăcută.Au făcut popas noaptea și bărbatul îi stătea înaintea de parcă ar fi fost regina Angliei.

-Acum sunt sigură că era Frances,spuse Axia.Jamie îi trase un picior pe sub masă ca să tacă.

-Cum arăta bărbatul? în afară de faptul că era solid,cum arăta?

Omul ridică din umeri.

-Deloc extraordinar.Păr șaten.Ochi căprui.Nu era frumos,dar nici urât.Nu cred că mi l-aș mai aminti dacă l-aș revedea.

Jamie se rezemă de spătarul băncii frustrat.Nu știa cu mult mai mult decât înainte.

-În afară de ureche,zise un alt bărbat care tocmai apăruse lângă ei.

-Ah,da,spuse cel dintâi,avea jumătate de ureche doar.Partea de sus nu era.

Pentru o clipă,Jamie rămase nemișcat,după care zâmbi,își dădu capul pe spate și începu să râdă.Râse în hohote în timp ce toți cei din han se uitau la el.

Când putu să se controleze,în sfârșit,izbuti să spună „Henry Oliver”,de parcă ar fi trebuit să însemne ceva.Reuși să se adune suficient pentru a le mulțumi celor doi care îi dăduseră acea informație prețioasă și,după ce ei plecară,își continuă

masa. Axiei îi trebuiră câteva clipe ca să-și dea seama că nu avea de gând să-i dea nici o explicație.

-N-ai de gând să-mi spui nimic? întrebă ea încet.

Când îl văzu privind-o și zâmbind ușor, ea își dădu seama că era perfect conștient de nerăbdarea ei.

-Spune-mi! șopti ea.

-Henry Oliver e inofensiv. Frances nici că ar putea fi pe mâini mai bune. Va avea grijă să nu pătească nimic.

-Dar a răpit-o. Sigur că e ceva rău în asta. Trebuie să vrea bani de la...

Se uită în jur ca să fie sigură că nu o auzea nimeni.

-De la moștenitoarea Maidenhall.

-Pe Henry nu-l interesează banii. A făcut asta din dragoste.

-O iubește pe Frances? întrebă Axia de parcă acela ar fi fost cel mai incredibil lucru pe care îl auzise vreodată.

-Nu, o iubește pe sora mea, Berengaria. Încă de când eram cu toții mici a tot încercat să obțină permisiunea de a se căsători cu ea.

-Dar n-ai vrut să le-o dai?

-Oliver e un prost.

-Ah, bun, atunci ar trebui să o iubească pe Frances. Suflete îngemănate.

-Nu, nu, nu înțelegi. Oliver e cu adevărat prost. Crede orice îi spune lumea, ca de exemplu că s-au descoperit bani într-o peșteră din Africa. Când eram mici și ne jucam de-a v-ați ascunselea, se ascundea închizând ochii. Credea că, dacă el nu vedea pe nimeni, nici altcineva nu-l vedea pe el. Axia știa prea bine ce însemna să fii obiectul unor speculații.

-Bine, dar trebuie să fi depășit faza asta. Poate că acum, fiind adult... Jamie o privi ridicând o sprânceană.

-Anul trecut a avut un hambar cu o gaură mare în zid, pe unde șobolanii intrau mereu și luau din grâu. Așa că Oliver a dărâmat hambarul și a dat foc grâului ca să nu mai vină șobolanii.

-Bine, dar de ce n-a astupat gaura? întrebă ea și apoi făcu o pauză. Ah, înțeleg, zise Axia sorbind din bere. Oare n-ar vrea să cumpere niște stofă de balaur?

Jamie izbucni în râs.

-Destul de ciudat, nu e prost în afaceri. Când își pune ceva în cap, absolut nimic nu-l poate împiedica. Nimeni nu poate să-l facă să se răzgândească; nu există „apel la sensibilitatea lui”, cum ar veni. Se decide asupra lucrului pe care îl vrea și cât va plăti pentru el și nimic nu poate schimba asta.

-Și acum o vrea pe sora ta.

-Totdeauna a vrut-o și, așa cum îl știu pe Oliver, probabil că o să moară dorind-o.

-Dar bănuiesc că o să moară fără ea.

-Cât trăiesc eu, n-o s-o aibă, spuse Jamie cu tărie în glas.

-Și ea e foarte frumoasă, nu? Fata aceea a zis că l-ar fi auzit pe Oliver spunând că Frances era a doua femeie extraordinar de frumoasă pe care o văzuse în viața lui.

-Da, Berengaria e frumoasă, zise Jamie zâmbind. Henry Oliver o să aibă grijă de Frances și o să-i dea tot ce e mai bun. N-are pic de răutate în el. Fratele meu, Edward, obișnuia să-i joace nenumărate feste, dar Oliver nu s-a supărat și nu s-a înfuriat niciodată. Oliver credea că Edward îl plăcea, de îi dădea atâta atenție.

Axia se strâmbă.

-Știu foarte bine că, dacă îți dă cineva atenție, nu înseamnă că te place.

După ce spuse aceste cuvinte, oftă adânc, încercând să-l facă să-i spună că el o plăcea foarte mult. Dar Jamie îi făcu cu ochiul doar. Două ore mai târziu, după ce ea le făcuse portretele tuturor celor de la han, Jamie spuse:

-Ar trebui să mergem.

-Unde? întrebă ea vârându-și la loc pensulele pe care el le împachetase, totuși.

-Henry trebuie s-o fi dus pe Frances la el acasă, care e foarte aproape de casa mea, așa că o să mă duc acolo. Dar, mai întâi, o să te las pe tine la mătușa mea și, te rog, Axia, nu mă mai contrazice. Am hotărât.

-Așa e și sunt sigură că nu se poate face apel la sensibilitatea ta.

-Absolut deloc.

-Dar de ce nu pot să merg cu tine? Mai ales că acum știi că e vorba doar de Henry Oliver al tău. Ai spus că nu e nici un pericol. Ah, Jamie, te rog, n-o să-ți fac neazuri.

-Mi-ai face neazuri chiar dacă ai dormi tot drumul. Axia, nu te uita așa la mine. Știi doar că nu se cade să călătorim singuri. Tutorele tău, Maidenhall, mi te-a dat în grijă. Cum va părea dacă vom călători prin Anglia împreună, doar noi doi? Azi-noapte a fost destul de rău, din moment ce a trebuit să dormim în aceeași odaie.

-Maidenhall nu trebuie să se teamă că ai pune cumva mâna pe mine, spuse ea cu dezgust. Pe tine nu te interesează decât Frances. Atunci, Jamie îi luă mâna și i-o sărută.

-Poftim, draga mea, te înșeli, spuse el încet. Dacă aș fi fost liber și n-aș fi fost obligat să caut o partidă avantajoasă, ți-aș face o curte atât de intensă, încât ai avea impresia că un munte s-a prăvălit peste tine. Hangiu! Spune-mi cât trebuie să plătesc, te rog. Axia îl privea pe Jamie cu ochii mari.

-Chiar ai face-o? șopti ea,dar el era prea ocupat cu numărutul monedelor pentru a-i da atenție.Așa că ea începu să se gândească la o modalitate de a-l convinge să o ia cu el.

-Dacă merg cu tine,economisești timp,spuse ea,dar cuvintele acelea nu avură nici un efect asupra lui.Nici când ochii i se umplură de lacrimi și îi spuse că nu voia să rămână cu niște străini el nu se înduplecă.Când îi spuse că se temea să nu apară Perkin Maidenhall și să-și verse năduful pe ea,el nici măcar nu clipi.Când îl amenință că avea să fugă și să se întoarcă în brațele lui Lachlan Teversham care o aștepta,el începu să râdă.Când îi spuse că avea să lege cearceafurile unul de altul și avea să fugă pe fereastra din casa unchiului său,el râse și mai tare.

Abia când văzu cail pregătiți și că el voia să o salte în șa,ea își dădu seama că,până la urmă,avea să fie dusă la doi bătrâni care era sigură că aveau să fie îngrozitor de plicticoși.Nu era nimic aventuros în a-ți petrece zilele cu un gherghef în mână.Stând de o parte a calului,ea oftă adânc.

-Bănuiesc că această mătușă a ta n-are copii cu care să mă joc.Jamie pufni.

-Toți sunt mari.

-Nepoți? El stătea cu mâinile căuș pentru a o ajuta să încalece.

-Nu,zise el pierzându-și răbdarea.Mătușă Mary are șase băieți mari,și nici unul nu e căsătorit.

-Da? spuse Axia și,peu prima oară,se gândi că,la urma urmei,poate nu era chiar atât de plictisitor la mătușă Mary.Își puse piciorul în mâinile lui Jamie,dar el nu o săltă în șa.Când îl privi,văzu că avea o expresie foarte ciudată pe chip.

-Jamie? întrebă ea.Te simți bine? Când văzu că nu răspunde,zise tare.

-Jamie!?

-Mergi cu mine,spuse el repede,după care o săltă în șa atât de repede și cu atâta forță,încât ea fu cât pe ce să cadă pe partea cealaltă.Nu îi trebui prea mult să se dumirească.

-Nu,spuse ea cu hotărâre,cred că ai dreptate.Ar trebui să merg la mătușă ta.

Jamie nu răspunde,dar apucă și hățurile calului ei,ieșind din curtea hanului.

-Dar ne îndreptăm spre sud,zise ea când ajunseră la o răscruce de drumuri.

Jamie,cred că ar trebui să stăm de vorbă.Întotdeauna mă îndepărtezi de bărbații buni de însurătoare.Întâi de drăguțul de Lachlan și de scumpul de Rhys și acum de rudele tale.Cred că ar trebui să mă duci la mătușă ta și să mă lași acolo în siguranță.Nu se cuvine ca doi oameni necăsătoriți ca noi să călătorească singuri.

Și,în plus,ar fi o ocazie unică pentru mine să cunosc șase tineri Montgomery! Poți să te duci s-o salvezi pe Frances și poate că Maidenhall o să fie atât de recunoscător încât o să te răsplătească dându-ți-o de soție și,în acest timp,poate

că eu o să-mi găsesc un soț chipeș.Și pe deasupra și un Montgomery! Un nume atât de frumos și de vechi.Și,dacă stau să mă gândesc bine,Jamie,vom fi rude.

Oprindu-și calul,el se întoarse să o privească.

-Axia,dacă nu închizi gurița aia frumoasă,te vând țiganilor.Și o să te vând celui care va oferi cel mai mic preț.Când el se întoarse din nou cu spatele,Axia râse pe înfundate,după care îi zâmbi soarelui.

CAPITOLUL 21

Patru ore mai târziu,Axia își dorea ca Jamie să fi rămas la ideea inițială și să o fi lăsat într-un loc moale și în siguranță.Avea impresia că nu fusese dată niciodată jos de pe cal,atât de amortite îi erau picioarele.Ar fi vrut tare mult să-l roage pe Jamie să se oprească,dar nici moartă n-ar fi făcut-o.Zâmbind,își spuse că,într-adevăr,Jamie avea un suflet bun.Dacă se chinuia,era sigur că îl putea convinge să facă orice.Călărea alături de el,se deplasau prea repede pentru a putea să stea de vorbă și,în plus,avea nevoie de toată puterea de concentrare ca să se mențină în șa.Era o zi frumoasă și ei erau înconjurați de o pădure deasă.Axia îl întrebase dacă se puteau opri să mănânce din pâinea și brânza pe care le cumpăraseră dintr-unul din sate,dar el spusese că nu puteau.Ea fusese mulțumită de acest lucru,dar el o prevenise că erau tâlhari în pădure și că nu avea nici un chef să-i întâlnească.Axia privise încruntată spre pădurea întunecată care se întindea de ambele părți ale drumului și se întrebă ce o fi fost în interiorul ei.Din felul cum vorbea Jamie,își dădu seama că se temea foarte tare de tâlhari și că nu voia să riște o întâlnire cu ei.De când îl cunoștea,în ciuda dificultăților pe care le avusese de înfruntat cu ea și cu Frances,Jamie fusese extrem de amabil.Chiar dacă o pusese pe genunchi,și-i trăsese două palme la fund,-și ea nu îl iertase pentru asta,-părea să nu fie un om violent.Părea să lupte mai mult prin vorbe decât cu o armă.Pe Rhys și Thomas și-i putea închipui luptând,dar pe Jamie nu. Acesta era unul din motivele pentru care dorea atât de mult să-l împiedice să-i întâlnească tatăl.Dacă un bărbat drăguț ca Jamie îl întâlnea pe Perkin Maidenhall nu avea să supraviețuiască.Gândindu-se la acest lucru,zâmbi,căci dacă i-ar fi spus lui Tode ce gând îi trecea prin minte,el ar fi zis că era snoabă.Ar fi zis că Axia considera că numai oamenii care nu se născuseră cu bani puteau face ceva pe lume.Fiii și fiicele conților ar fi murit de foame dacă li se luau veșmintele frumoase și casele.Așa că,acum,aruncând câte o privire spre pădurea întunecoasă,își îmboldi calul să meargă mai repede.

Dar,numai câteva minute mai târziu,se sperie când doi bărbați apărură pe neașteptate din spatele tufelor de pe marginea drumului,unul din ei apucând hăturile calului ei.

-Banii sau nu vei mai apuca să vezi răsăritul soarelui,îi spuse omul cu un rânjete urât pe față.Celălalt,un tâlhar solid și cu barbă,ai cărui ochi mici licăreau,îi prinse calul lui Jamie.

-Ia te uită ce domn avem aici,zise omul privindu-l pe Jamie care era îmbrăcat cu pieptarul lui de catifea neagră.Dă-te jos.

-Vă rog să nu ne faceți nici un rău,spuse Jamie încet.Vă dăm tot ce vreți,numai lăsați-ne să plecăm.Axia văzu că cel care ținea hăturile calului ei avea un pistol. Când spuse că voia să cunoască puțină aventură,nu se gândise să simtă o teamă reală pentru propria-i viață.De fapt,teama era un sentiment cu care nu era prea familiarizată,așa că păru să fie incapabilă să se miște.

În timp ce ea stătea neclintită și privea fix,Jamie descăleca și se duse la ea, ridicând brațele pentru a o ajuta să se dea jos de pe cal.

-Îmi place calul ăsta,spuse un al treilea în spatele lor,de a cărui existență Axia nu știuse.Cred c-o să-l iau.

-Să nu spui nimic,îi șopti Jamie.

Axiei nu trebuia să i se spună asta,peutrecă oricum nu era în stare să scoată o vorbă.Dacă bandiții le luau totul și îi lăsau singuri pe drum? Sau dacă se hotărau să-i omoare? Trebuia să se gândească la ceva,la vreo modalitate de a ieși din acea încurcătură.

-Veniți încoace,spuse cel cu pistolul făcându-le semn spre umbra copacilor.Vino aici,bogătașule,și golește-ți buzunarele.

-Nu avem nimic,spuse Jamie cu un glas plin de teamă.Călătorim dintr-un loc în altul doar.Vă rog,nu ne faceți nici un rău.Axia,care stătea de o parte,auzi teama din glasul lui și fu dezgustată.Chiar dacă îi era frică de ei,n-ar fi trebuit să arate.Ar fi trebuit să aibă curaj și să le arate cine era mai tare.

-Cum îndrăzniți să ne atacați! spuse ea deodată,îndreptându-și umerii și înălțând bărbia.Suntem în serviciul reginei,dacă ne atingeți,veți fi uciși.

Avu satisfacția de a-i vedea pe cei trei bandiți și pe Jamie privind-o uluiți.Acum or să ne lase în pace,își spuse ea triumfătoare.Dar,din nefericire,vorbele ei părură să aibă un efect contrar.Unde înainte nu îi acordaseră deloc atenție, acum,cel mai solid dintre ei o apucă din spate,ținând-o cu un braț pe după mijloc și cu celălalt în jurul gâtului.

-În serviciul reginei,ai? Atunci înseamnă că or să se plătească bani buni pentru voi,spuse cel care o ținea.Axia se uită îngrozită la Jamie și,timp de o secundă,

văzu cât de furios era pentru că ea nu îl ascultase.

-De fapt,nu o cunoaştem pe regină,şopti ea,dar nu o ascultă nimeni.

-Goleşte-ţi buzunarele,îi spuse lui Jamie cel cu pistolul.Şi fă-o înainte ca ea să moară,adăugă apoi şi,întorcându-se,îi rânji Axiei.Totuşi,înainte să dea ortul popii,o să mă folosesc puţin de ea.

Spre ruşinea ei,Axia simţi cum i se înmoaie genunchii.Totdeauna sperase că, într-o asemenea situaţie,avea sădea dovadă de curaj,dar oamenii aceia oribili erau atât de groaznici şi atât de înspăimântători.Oare aveau să-i omoare pe ea şi pe Jamie?

-N-am nimic în buzunare,spuse Jamie şi vocea aproape că-i tremura acum.Vă rog să nu-i faceţi nici un rău.E nevinovată şi n-are nici o valoare.

-Aş zice că unele părţi din ea au o foarte mare valoare,spuse râzând cel care o ţinea pe Axia foarte strâns.Ea îi simţi răsuflarea urât mirositoare şi îşi dădu seama îngrozită că el începu să-şi apropie mâna de sânul ei.

-Am banii în cizmă,spuse Jamie tare.Ţin tot aurul nostru în cizmă şi o să vă dau tot ce avem dacă ne lăsaţi în viaţă.Atunci,cel cu pistolul începu să râdă şi se uită la Axia.

-Cât îmi plac gentilomii ăştia.Au nişte haine aşa frumoase,nişte pungi aşa umflate şi nişte stomacuri aşa de slabe.Axia simţi că-i vine rău când îl văzu aplecându-se.Era normal să facă aşa cum îi spuneau indivizii aceia,dar ea ar fi vrut să-l vadă dând dovadă de ceva curaj.Totul se petrecu într-o clipă,atât de repede,încât Axia aproape că nu văzu nimic.Jamie nu scoase o pungă din cizmă, ci pumnalul îngust,pe care ea nu îl mai văzuse niciodată şi pe care cu o simplă mişcare a încheieturii,îl aruncă.Spre Axia! Ea îl văzu venind,dar fu ceva atât de neaşteptat şi atât de iute,încât nu avu timp să se dea la o parte.Din fericire, însă,nu o nimeri,trecând foarte aproape de capul ei.

În secunda următoare,Jamie scoase sabia,întodeauna purta o sabie,dar toţi gentilomii aveau aşa ceva.Axia nu îşi închipuise niciodată că Jamie ar fi purtat sabia pentru altceva decât pentru paradă.Acum,Jamie păru să o scoată din teacă dintr-o mişcare scurtă şi orbitoare şi,în aceeaşi clipă,o înfipse în cel cu pistolul.

Cu ochii mari de uimire,Axia îl văzu pe individ uitându-se la sabia care îi pătrunsesse în burtă până la mâner.Ceea ce nu putea să vadă el,dar Axia putea,era vârful lung şi ascuţit care îi ieşise prin spate.

Al treilea bandit,care se afla în partea cealaltă a lui Jamie,văzu şi el vârful şi,după ce îi aruncă o privire Axiei şi celui care o ţinea,se făcu nevăzut în pădure.Dar Axia nu se putea mişca,fiindcă cel care o prinsese o ţinea mult mai

strâns ca la început.Acum că Jamie îi omorâse tovarășul ce avea să-i facă banditul?

Era prea îngrozită ca să mai vorbească și îl privi pe Jamie cum scoase sabia din trupul mortului,după care acesta se prăbuși la pământ.Nu încercă să vorbească nici când îl văzu pe Jamie ștergând sabia de sânge și vârând-o înapoi în teacă.

Nu vorbea nici ea,dar nici cel care o ținea.Oare îi era frică după tot ce văzuse?

După ce vârî sabia înapoi în teacă,Jamie se duse spre ea,fără să-i dea atenție celui care o ținea.Spre stupefacția ei,el puse o mână pe brațul omului și i-l trase de sub sânul ei.Abia atunci Axia întoarse capul și văzu că individul stătea exact în aceeași poziție,dar avea un pumnal înfipt în gât.Și era cât se poate de mort.

-Să nu cumva să-mi leșini acum,spuse Jamie desprinzând celălalt braț al individului din jurul mijlocului ei.Cred că ar trebui să plecăm de-aici cât mai repede în caz că indivizii ăștia au ceva prieteni.

Axia nu putea decât să-l privească.El îi aruncă un zâmbet și o trase de lângă tâlhar,ea fiind rigidă de spaimă.

-Nu te mai uita la mine așa.N-au fost decât trei.Ea nu știa ce să spună.Nici în visele cele mai nebunești nu și-l închipuise pe Jamie făcând așa ceva.Era ca un prinț coborât dintr-o poveste pentru a o salva.

-Ține-te de mine,spuse el zâmbind amuzat când îi văzu expresia de pe chip.

Când Jamie se aplecă ușor,ea îl luă de gât,întâi cu un braț,apoi și cu celălalt și, deodată,dintr-un impuls pe care nu și-l putu controla,îl sărută.Îl sărută îndelung și apăsă,îl sărută pentru a-i mulțumi,îl sărută ca să-i dea de înțeles ce simțea pentru el.După câteva clipe,Jamie îi desfăcu mâinile din jurul gâtului și o duse în brațe până la cal,așezând-o în șa ca de obicei.Imediat după aceea,încalecă și el și,îndemnându-i calul,porniră la drum,călărind mai repede decât o făcuse Axia vreodată,așa încât abia putea să se țină în șa.

Soarele aproape că apusese când ieșiră din zona împădurită și descoperiră un han unde puteau înnopta.În timpul orelor cât călăriseră,Axia nu putuse să se concentreze decât asupra calului,nu la cele întâmplare.De fapt,făcea tot ce îi stătea în putință să nu se gândească la acest lucru.Dar diverse imagini continuau să-i treacă prin fața ochilor minții: individul care o ținea imobilizată, amenințările lui,ochii lui mici și plini de răutate.Își amintea cum aruncase Jamie cuțitul și cât de aproape de capul ei trecuse acesta.În schimb se înfipse în gâtul omului,la numai câțiva centimetri de capul ei.

I se părea că,pe măsură ce se depărtau de locul în care se petrecuse totul,devenea tot mai înspăimântată cu gândul la ce s-ar fi putut întâmpla.Poate că era mai bine dacă rămânea închisă între zidurile proprietății Maidenhall.Cel puțin acolo nu

avusese niciodată de a face cu tâlhari cu pistoale. Pe măsură ce trecea timpul, ea devenea și mai obosită și mai înfometată, pădurea părându-i-se mai înspăimântătoare și mai oribilă. Când, în sfârșit, Jamie opri caii și o ajută să descalece, o privi încruntat.

-Ești palidă. Hai să-ți dau să bei ceva tare, spuse el și, luând-o pe după umeri, o susținu când intrară în han. Axia, s-a terminat. Nu te mai gândi. O să am grijă să fii în siguranță. După aceea deschise ușa grea din lemn de stejar și intrară în încăperea caldă și bine luminată, unde o femeie cu o înfățișare veselă veni repede spre ei.

-Bună seara, spuse ea, dar apoi se uită la Axia. Vai de mine, dar tânăra e rănită. Vino, draga mea, stai jos să văd ce ai. Axia nu știa la ce se referea femeia, dar când întoarse capul, văzu că avea sânge pe umăr și pe gât. Era scăldată în sângele tâlharului, sânge care trebuia să fi curs din cauza cuțitului aruncat de Jamie. În clipa aceea, totul deveni cât se poate de real pentru ea. Tot pericolul, tot riscul, toată amenințarea îi apărură în fața ochilor părând să astupe lumina. Leșină și Jamie o prinse în brațe.

CAPITOLUL 22

Când se trezi, Axia îl văzu pe Jamie stând lângă ea pe pat într-o odaie nefamiliară. Era întuneric, o singură lumânare arzând într-un colț al încăperii, dar ea își dădu seama că se apropia ivirea zorilor. Probabil că dormise aproape toată noaptea și, după cum arăta, Jamie îi stătuse alături tot timpul.

Deschise ochii mai mult și îi zâmbi, dar apoi, deodată, speriată, încercă să se ridice în capul oaselor și el o împinse la loc.

-S-a dus? întrebă ea în șoaptă.

-Da, zise el încet. S-a dus tot sângele. L-am șters chiar eu. L-am spălat chiar și din părul tău. Când rosti acele cuvinte, se uită la ea cum stătea întinsă în pat cu părul șaten și bogat răsfirat în jur. În timpul zilei și-l ținea ridicat și acoperit, așa încât nu prea se vedea cine știe ce din el, dar acum o înconjura asemeni unui nor moale și strălucitor.

-De ce te uiți așa la mine? Ți-e rușine cu mine, nu? Până la urmă, ți-am fost o povară, nu? Încă de când te-am cunoscut am fost groaznică.

-Da, spuse el întinzând mâna pentru a-i atinge părul. Într-adevăr groaznică. Înainte să te cunosc,

-Ah, Jamie, nu mai pot de foame. Nu vreau supă, ci friptură de vacă, vreo doi pui și o budincă uriașă. Și... Se întrerupse, căci imagini legate de după-amiaza aceea îi reveniră în minte și ea se așeză pe marginea patului.

-I-ai omorât,șopti ea.Așezându-se și el,Jamie o luă prietenește pe după umeri.

-Era singura soluție.Am fost nevoit s-o fac.Nu-mi place niciodată să omor pe cineva.Ea îl privi.

-Nu te credeam în stare de așa ceva.Ești atât de amabil.

-Cum sunt?

-Ești foarte amabil cu toată lumea,de exemplu cu Tode,cu Frances,cu oamenii tăi.Toată lumea te place.Jamie zâmbi și se ridică.

-Dar știai că sunt soldat,nu?

-Da,dar credeam că stai pe cal cu hainele tale frumoase și...Jamie râdea prea tare pentru ca ea să poată continua.

-Îmbracă-te,că eu mă duc până la bucătărie să văd ce au de oferit ca să punem capăt postului,spuse el continuând să râdă și dădu să iasă.Axia se ridică repede și îl apucă de braț.

-N-a avut nimeni grijă de mine vreodată,spuse ea încet.Dar tu ai.Te îngrijești să am apă fierbinte pentru baie,să am hârtie de desen,ai grijă de Tode,m-ai salvat de bandiți.Cu un gest foarte firesc,se ridică pe vârfuri și îl luă de gât.

-Ah,Jamie,eu...

-Axia,te rog,n-o spune,zise el cu durere în glas.Te rog,n-aș suporta.Habar n-ai ce e în sufletul meu,lupta pe care o dau între datorie și...și dragoste.Nu trebuie să uit ce obligații am față de alții.Te rog,spuse el din nou,după care o apucă de umeri ușor și o îndepărtă.Îmbracă-te și vino jos.O să te aștept acolo.

Imediat după aceea ieși.Timp de câteva clipe,Axia se simți părăsită dar apoi zâmbi și se rezemă de ușă.Avea impresia că,în ultimele săptămâni nu se gândise decât la Jamie.Starea ei de visare nu dură decât câteva minute,căci apoi își roti privirea prin încăpere și văzu că Jamie îi pregătise hainele pe spătarul unui scaun.O rochie de lână de un roșu-aprins cu broderie neagră de-a lungul tivului și în față.Se îmbracă repede și alergă în jos pe scări,apoi prin spate spre privată și fu cât pe ce să se ciocnească de Jamie care umbla prin pachetele de la șa.

-Nu suportai să stai departe de mine,nu? o tachina el.

-De fapt,ești chiar spre drumul spre...Râzând ușor,el se dădu la o parte.

-Avem potârniche la masă.

-Păstrează-mi o duzină,îi strigă ea și închise ușa.Câteva clipe mai târziu,când ieși,îl văzu tot umblând cu lucrurile,scoțându-le,punându-le la loc,așa că se duse lângă el.Când ceva căzu pe jos,ea se aplecă instinctiv să ridice obiectul.

-Boneta mea! exclamă.Boneta mamei mele! Unde ai găsit-o? Am uitat-o în...

Deodată,își aminti unde o lăsase: în cortul lui Jamie în noaptea când făcuseră dragoste.Tăcând brusc,se uită la el,sperând să nu își aducă aminte de unde

apăruse boneta aceea. Dar își dădu seama după fața lui că își amintea perfect și nu îi plăcu ce vedea, căci pe chipul lui Jamie se citea un amestec de furie și...și, ei bine, poate crimă.

-Nu mă privi așa, șopti ea ținând boneta la spate și începând să meargă înapoi.

-Așa deci, Axia, spuse el, și nu îi plăcu deloc tonul vocii lui.

Era ca și cum abia s-ar fi abținut să nu-i facă ceva îngrozitor.

-Ce joc faci? Ai vrut să guști cum e să te culci cu un bărbat așa cum guști o prăjitură sau alta?

-N-am făcut-o intenționat, zise ea. Zău că nu. Am văzut pe unde ai sărit gardul și m-am gândit că și eu...

-Nu te-ai gândit. M-ai păcălit și m-ai mințit, exact așa cum ai mințit în legătură cu stofa de balaur.

-Ba nu te-am mințit. Ți-am spus că eram virgină.

El continua să se îndrepte spre ea și ea să meargă înapoi.

-Ai spus că te chema Diana și că aveai urme de vărsat pe față.

-Mi-era teamă să nu mă bați dacă mă descopereai în cortul tău; a fost singurul lucru care mi-a venit în minte.

-Nici tu nu crezi minciuna asta. Ți-am dat și timp și posibilitatea să-mi spui cine ești. Axia ajunsese cu spatele lipit de grajd.

-N-am vrut să te păcălesc. Am...am...

-Da? Aștept răspunsul. Axia ridică bărbia.

-Profită de ziua aceasta, spuse ea sfidătoare. Eu eram acolo, tu erai acolo și aveam posibilitatea unei noi experiențe, așa că am profitat. Poate că mâine o să mor sau tata mă va înclui și nu voi mai avea ocazia asta.

-Tatăl tău a murit, ai uitat? Acoperit de var, după spusele tale, dar minți atât de des încât nici nu mai știu ce e adevărat și ce nu. Deodată, îi întoarse spatele și își acoperi ochii cu mâna, de parcă s-ar fi gândit ce să facă. Axia văzuse câte griji își făcea pentru cei care se aflau în grija lui și știa că onoarea era totul pentru el.

-Îmi pare rău, sincer, spuse ea încet și îi puse mâna pe braț. O să uităm totul. Eu am și uitat deja. Dacă n-aș fi văzut boneta, n-ai fi aflat niciodată. Poți să continui, să te însori cu moștenitoarea ta și...

Când Jamie își ridică privirea, ochii îi erau altfel. Fără să-i spună un cuvânt, se duse în grajd, urmat îndeaproape de Axia.

-Jamie, te rog, spune ceva. Spune-mi că nu mă urăști. Sau poate că da, dar îți jur că totul a fost doar o greșală.

-Pune șaua pe calul ăsta,îi spuse el unui băiat care era prin curte și se freca la ochi ca să-și alunge somnul.Grăbește-te.Axia văzu că despre calul ei era vorba.

-Mă alungi? Singură? întrebă ea îngrozită.Ah,Jamie...Se așeză pe o cutie de lemn plină de frâie murdare.Jamie o privi furios o clipă.

-Ce am făcut eu vreodată ca să-ți închipui că sunt genul de om care te-ar lăsa singură și fără apărare?-

Nu așteptă nici un răspuns,ci se duse la calul lui,aruncă șaua pe el și apoi îl conduse afară din boxă.

-Ești gata? întrebă el ținând mâinile pregătite pentru a o sălta în șa.

-Ăăă,cred că da,spuse ea resemnată.Ar fi vrut să știe unde mergeau,dar îi era prea frică să întrebe.Mai bine să-l urmeze și să nu-și cunoască destinul cât mai mult timp posibil.Treizeci de minute mai târziu,Jamie opri calul în fața grădinii unei căsuțe albe și îi spuse să-l aștepte.După câteva clipe se întoarse spunând:

-Urmează-mă.

Ea nu putu decât să dea din cap afirmativ și văzu un preot ieșind din casă și pornind să urce dealul spre o biserică mare din piatră ce se afla în vârf.Ah,o să mă pună să mă rog pentru iertarea nenumăratelor mele păcate.Următorul ei gând fu: dacă fac asta,o să stăm aici până diseară și n-o să mănânc nimic.

În fața ușii bisericii,Jamie se opri și se uită la ea,îi înlătură o crenguță care i se agățase de guler,îi aranja părul,îi îndreptă gluga.

-Ești gata?

-Gata pentru ce? întrebă ea,fiind la un pas de a izbucni în lacrimi.

-Să te măriți cu mine,firește.Ce altceva am putea să facem? spuse el,după care dădu să intre în biserică.Dar Axia nu îl urmă.În schimb,se prăbuși pe una din băncile care se întindeau de fiecare parte a verandei.Peste câteva clipe,el se duse și se așeză lângă ea,luându-i mâna rece într-a lui.

-Te îngrozește gândul de a te mărita cu mine,nu? înțeleg.

-Jamie,nu glumi,zise ea în șoaptă.Cred că îți dai seama că nu mă pot căsători cu tine.

-Axia,acest lucru ar fi posibil numai dacă m-ai urî cu adevărat și eu nu cred c-o faci.Mă urăști?

Ea îl privi,gândindu-se la tot timpul petrecut împreună,la felul cum el îi schimbase viața.Poate că se îndrăgostise de el chiar din prima zi.Poate că mințise în legătură cu identitatea ei numai pentru că voia neapărat să știe că el o voia pe ea și nu averea tatălu ei.Și poate că dragostea față de el fusese motivul pentru care făcuse tot ce făcuse și spusese tot ce spusese de când se cunoscuseră.

-Nu,nu te urăsc,spuse ea privind-l în ochi și el îi zâmbi într-un fel care o făcu să aibă impresia că mai avșă puțin și se topea.

-Nici eu pe tine,așa că hai să mergem.Vicarul vrea să mănânce și la fel și noi.Hai să nu mai stăm pe gânduri,o îndemnă el ridicându-se.

O trase,dar ea nu se clinti,așa că Jamie se așeză din nou.

-Nu vrei să te măriți cu mine? Ai spus Da la jumătate din bărbații Angliei,dar poate că eu sunt singurul cu care nu vrei să te măriți.

-Nu e vorba de asta,ci...Ah,Jamie,e vorba de bani.

-Înțeleg,spuse el rigid.Nu sunt destul de bogat pentru tine.Ei da,șigur că,în cazul ăsta,nu ne putem căsători.Ce prost am putut să fiu.Când dădu să se ridice,ea se agăță de el,înconjurându-i umerii cu brațele și lipindu-și obrazul de pieptul lui.

-Nu e vorba că tu n-ai bani,ci că nu am eu.Când...când tutorele meu o să afle că m-am măritat fără permisiunea lui,o să mă dezmoștenească.N-o să mai am nici un ban.

-N-ai de unde să știi asta cu siguranță,zise el luând-o pe după umeri și ținând-o strâns.Dacă ai fi fost fiica lui,ți-aș mai fi înțeles teama,dar ești numai pupila lui.Nu cred că o să fie chiar atât de aspru.Ea se desprinse de el pentru a-l privi.

-Dacă aș fi fost fiica lui,te-ai mai fi însurat cu mine? șopti ea.

-Aș fi vrut să am permisiunea lui,dar da,cu sau fără permisiune,aș fi fost forțat s-o fac,datorită împrejurărilor.

-Te referi la...?

-Da,scumpa mea aproape-soție,noaptea aceea din cort.Aceasta nu o făcu să se simtă mai bine,căci,astfel,Jamie recunoștea că se căsătorește cu ea pentru că îl păcălise cu intenția de a-l face să facă dragoste cu ea.Și s-ar fi căsătorit cu orice femeie care l-ar fi păcălit,iar dragostea sau sentimentele nu schimbau lucrurile cu nimic.Era evident că onoarea lui însemna mai mult pentru el decât banii.

-Altceva? întrebă el.Spune-mi ce altceva te mai frământă.

-Nu-l cunoști pe Perkin Maidenhall la fel de bine ca mine.Banii oferă putere și,dacă ar vrea,el ar avea toată puterea de pe pământ.Va pune să se anuleze căsătoria și pe tine te va ruina pentru că ai îndrăznit să te atingi de ceva de-a Igi.

-Chiar dacă Maidenhall e bogat,mai există și legi pe lume.Axia,ai stat izolată aproape toată viața,singurele contacte mai importante ale tale fiind cu el și cu cei care lucrau pentru el.E un om bogat,dar nu chiar atât de puternic cum îl crezi.Nu poate anula căsătoria fără nici un motiv.Și,poate că până va afla de noi,tu vei fi însărcinată și acest lucru îl va împiedica să mai facă ceva.

-Un copil? Când îi văzu expresia de neîncredere de pe chip,el izbucni în râs.

-S-a mai întâmplat,să știi.Deci,ce altceva mai e?

-O să-ți facă rău și o să-ți distrugă familia când o să-ți ia tot ce ai.

-Nu prea are mulți de rănit,iar dacă e să ia totul,asta înseamnă nimic.

-Ah,Jamie,spuse ea luându-și capul în mâini.Cum o să trăiești?

-Noi,spuse el punând accent pe cuvânt,vom locui la rudele mele.Montgomery-ii sunt niște oameni simpatici,uneori cam gălăgioși,dar au mulți bani și mai multe case și castele decât le trebuie,așa că o să-i rog să-mi dea și mie ceva.

-Din cauza mea.Ești forțat să faci asta din cauza mea.Pentru că eu m-am furișat în cortul tău într-o noapte,tu trebuie să renunți la pământul tău și să te duci să cerșești la rudele tale.Jamie îi zâmbi.

-Nu-i chiar așa îngrozitor,spuse el,deși exact așa vedea și el lucrurile.Rudele mele n-au câștigat pământul muncind din greu.N-au cucerit nici o țară,deci nu li s-au dat proprietăți drept răsplată,ci s-au căsătorit cu femei bogate.E un talent în familia mea să capeți avere prin însurătoare.

-În afară de tine.Tu ți-ai pus în gând să te însori cu o fată cu urme de vărsat cu care te-ai tăvălit în cort.

-Da,spuse el privind-i fața și atingându-i obrazul.Gândul la fata aceea m-a urmărit tot timpul de-atunci.Știi că am ținut boneta aceea în dreptul inimii zile în șir? O aveam și în dimineața când m-ai atacat,mai ții minte?

-Când? întrebă ea cu seriozitate,și el râse ușor.

-A doua zi după ce mi-am petrecut noaptea cu Diana.Când m-am trezit și am văzut că nu mai era acolo,am fost teribil de furios.Am răscolit toate împrejurimile.Credeam că nu era decât o fată destinată să fie prostituată,dar era ceva unic în legătură cu ea.Am găsit boneta,am scris un mesaj pentru familia mea și i-am lăsat bani.Iar mai târziu aveam boneta lângă inimă,mă uitam pe hartă și tu m-ai atacat nu mai știu de ce.

-Ai spus că nu puteam să merg cu voi.

-Ah,da,așa e.Acum mi-aduc aminte,spuse el mângâindu-i obrazul și apoi gâtul. Cât de diferită ar fi fost viața mea dacă nu te-aș fi luat.

-Ah,da! Da! Da! Da! Dacă nu m-ai fi luat,n-ai mai fi fost forțat să te însori cu mine acum.

-Axia,dar nu sunt forțat să mă căsătoresc cu tine.Nimeni nu mă obligă s-o fac.

Vezi? Nu ține nimeni sabia îndreptată spre mine.Axia,ascultă-mă,te rog.Vreau să mă căsătoresc cu tine.Vreau s-o fac.Înțelegi?

Adevărul era că Axiei îi venea greu să creadă că cineva o voia cu adevărat.Toată viața fusese înconjurată de oameni care erau plătiți pentru a fi pe lângă ea.

Nimeni nu-i fusese prieten din proprie voință.Iar acum,Jamie se căsătorea cu ea pentru că ea îi dăruise virginitatea și simțea că așa trebuia să facă.Onoarea lui

era atât de importantă pentru el, încât ar fi renunțat la toate speranțele legate de o soție moștenitoare, ceea ce Axia nu avea să mai fie după ce tatăl ei avea să afle că îi nesocotise dorința. Oare Jamie avea s-o urască în momentul în care avea să descopere că ea fusese moștenitoarea?

El îi ridică bărbia, obligând-o să-l privească.

-Unde ți-e „*Profită de ziua asta?*”

-Motto-ul ăsta m-a vârat în bucluc de la bun început, zise ea cu dezgust, iar el începu să râdă.

-Așa e, dar mă bucur că s-a ntâmplat. Așa că, hai să ne continuăm viața. Ne vom căsători, iar dacă tutorele tău va găsi o modalitate de a anula căsătoria mai târziu, asta e. Însă, în sinea lui, Jamie își spuse: numai peste cadavrul meu se va anula această căsătorie. Și-o spuse în gând, căci își dădea seama că Axia se temea foarte mult de ceva.

-Până una-alta, ne vom bucura unul de celălalt cât vom putea de mult.

Apoi coborî glasul.

-Sau poate că mă înșel și nu ți-a plăcut să faci dragoste cu mine.

-Ah, Jamie, ba mi-a plăcut, spuse ea făcând ochii mari. Mi-a plăcut enorm de mult. Îmi place să sărut și să ating, iar trupul tău e atât de frumos când e gol, și îmi mai place... El o sărută ușor pentru a o face să tacă.

-Va fi destul de greu de așteptat până la sfârșitul slujbei, așa că hai să nu îngreunăm lucrurile și mai mult. Ascultă, dacă ne căsătorim acum, o să putem dormi în același pat la noapte. Dacă nu ne căsătorim, tu vei dormi pe jos.

Se uită la el și rațiunea ei se luptă cu sentimentele. Nu ar fi trebuit să se mărite cu el. Știa acest lucru. Nu avea absolut nici o îndoială că tatăl ei avea să anuleze căsătoria, chiar dacă bebelușul lui Jamie mișca în pântecul ei. Perkin Maidenhall era întruchiparea puterii. Dar adevărul era că nu credea să le facă vreun rău lui Jamie și familiei acestuia, nu dacă ea era ascultătoare și făcea ce voia el, adică să se mărite cu cel care plătitise pentru ea. Dar, între timp, până când tatăl ei avea să afle ce făcuse, ea avea să aibă câteva zile, poate chiar săptămâni, în care avea să fie soția lui Jamie. Soția lui! își spuse ea simțindu-se cuprinsă de o emoție puternică. Trase adânc aer în piept.

-Nu-mi place să dorm pe jos, zise ea și atunci, Jamie zâmbi ușor.

-Hai să mergem, ne așteaptă vicarul. Ridicându-se, îi întinse mâna și ea își puse mâna micuță într-a lui. Jamie i-o strânse și intrară împreună în biserică.

CAPITOLUL 23

Zâmbind, Jamie o privi pe Axia cum se agita prin odaie, aranjându-i lucrurile,

transformând haosul în ordine. Oriunde se ducea, își spuse el, părea să creadă că trebuia să-i cumpere pe cei din jur. Nu cu bani, ci cu fapte, cu bunătate, cu ajutor. Părea să nu creadă niciodată că cineva putea să o placă pentru ea însăși. Era aproape ca și cum ar fi simțit că trebuia să compenseze pentru ceva ce era în neregulă cu ea. Dar acum, urmărind-o cu privirea, el știa că absolut nimic nu era în neregulă cu ea. Cu fiecare mișcare pe care o făcea, șoldurile i se unduiau și el îi vedea conturul sânilor.

-Vino încoace, spuse el răgușit.

-Dar, Jamie, trebuie să-ți curăț noroiul de pe haine și trebuie să...

-Aici. Acum. După ce se căsătoriseră în grabă, se întorseseră la han doar pentru a-și lua lucrurile și un pui gătit, pe care el îl rupsesse în jumătate și îl mâncaseră în mers. Câteva ore mai târziu, când soarele apunea, se opriră la alt han, unde Axia se dusese la bucătărie pentru a se ocupa de pregătirea cinei. Jamie nu fusese surprins când, după câteva minute, hangiul o scosese din bucătărie, căci Axia îi vorbise despre diverse modalități de a conduce hanul, pe care el nu le apreciasse deloc.

-Ține-o cu dumneata, îi spusese hangiul lui Jamie încleștând maxilarul.

-Bucuros, spusese Jamie trăgând-o pe Axia pe bancă lângă el.

-Pierde bani din cauza modului prost în care administrează hanul, bombăni ea, dar Jamie râse doar și o sărută pe frunte. Îi plăcea nespun să o vadă că îi purta de grijă așa cum o văzuse făcând pentru alții. Așa că, acum, când erau singuri în odaia lor, el trase cuvertura de pe pat și întinse mâna spre ea. Sub așternut, nu purta absolut nimic și, în timp ce el se dezbrăca, Axia se întoarse cu spatele, roșind din cauza acelei intimități create dintre ei. Ezitând, ea se uită la mâna lui întinsă.

-Haide, drăcușorule, spuse el. Ți-e teamă de mine? M-ai zgâriat, mi-ai dat foc, m-ai înjurat. Sunt același tip de atunci. Axia, care nu făcea niciodată lucrurile pe jumătate, alergă spre el și i se aruncă în brațe.

-Ah, Jamie, mi-e așa de frică. Nu știu să fiu soție. Nici chiar una temporară. Ai cunoscut atâtea femei și toate au fost îndrăgostite de tine. Doamne, cum aș putea eu să mă ridic la înălțimea franțuzoaicelor sau doamnelor de la curte? Nu sunt decât fiica unui negustor, nimic mai mult. Cred că asta va fi o sarcină imposibilă pentru mine. Tot timpul cât ea vorbise, Jamie îi scosese hainele cu pricepere, lucru care nu era deloc ușor, din moment ce ea îi stătea ghemuită în brațe. Dar reuși, până la urmă. Și, fiecare părticică de piele pe care o dezvelea i-o săruta.

Axia tăcu brusc.

-Ah, dar ce plăcut e, Jamie. Săruți atât de bine. Ai exersat mult?

El zâmbi,căci toate femeile întrebau despre celelalte,vrând întotdeauna să știe că erau deosebite sau,cel puțin,diferite.

-Deloc,zise el.Sunt un novice în treaba asta,așa că,dacă o să fac greșeli,va trebui să-mi spui.

-Ești un mincinos,spuse ea veselă și închise ochii când gura lui îi lunecă în jos pe braț.

-Soția mea m-a învățat să mint.Când ea chicoti,Jamie zâmbi și o împinse în pat,scoțându-i și celelalte haine și azvârlindu-le prin odaie.Apoi,Axia nu mai gândi,căci buzele lui Jamie erau pe trupul ei și mâinile lui păreau să o atingă peste tot în același timp.

-Arată-mi cum să-ți fac plăcere,șopti ea.

-Îmi faci plăcere tot timpul,dar nu știi,spuse el cu buzele lipite de gâtul ei.

Știa că ea își închipuia că el este un expert în a fi în pat cu o femeie,dar adevărul era că niciodată nu își petrecuse mai mult de o noapte cu fiecare femeie.

Nu îi plăcuseră complicațiile sau încurcăturile pe care le provocau în mod inevitabil legăturile sexuale frecvente.Și niciodată nu fusese atras de femeile cu multă experiență.Astfel că,poate,ceea ce îi spusese Axiei în legătură cu faptul că era un novice,era adevărat.Alți bărbați ar fi râs de el,dar așa cum spusese adesea sora lui,Berengaria,era un adevărat romantic și poate că se păstrase pentru femeia iubită.Categoric,știa că nu avusese niciodată timp să se bucure de o femeie așa cum se bucura acum de frumoasa lui Axia.Dorea să-i atingă tot trupul,să ajungă să i-l cunoască la fel de bine ca pe al său,și,plimbându-și mâinile din creștetul ei până la vârfurile degetelor de la picioare,îi făcea plăcere gândul că nimeni altul nu o mai atinsese în afară de el.Îi plăcea chiar și faptul că trăise izolată,căci puțini bărbați o văzuseră,iar acea tendință posesivă îl surprinse,căci era un sentiment nou pentru el.

Acum,în noaptea nunții lor,era a doua oară când făceau dragoste.De data asta el o făcea mai pe îndelete,jucându-se cu sânii ei până când ea se arcui sub el într-un mod extrem de provocator.Dar simți cum pasiunea ei devenea din ce în ce mai intensă bucurându-se că îi făcea plăcere,iar când ea începu să-l muște ușor de gât,se întoarse pe spate și o trase deasupra.

-Ah,Jamie,ce deștept ești,murmură ea închizând ochii și începând instinctiv să se ridice și să se lase în jos,iar el avu impresia că avea să moară de plăcere când șoldurile ei se contopeau cu ale lui.Ajutând-o cu brațele,ea se mișcă mai repede și mai apăsă până când,deodată,el o întoarse pe spate și se eliberă în ea cu o explozie violentă care îi crea senzația că o parte din el murise.

Se prăbuși peste ea,cu trupul asudat,aproape inert,și ea îl îmbrățișa bucuroasă.

-Îmi place foarte mult.Jamie,doar n-ai adormit,nu?

Râzând,el întoarse capul să o sărute.

-O să vedem cine o să vrea să adoarmă,spuse el punându-i mâna pe burtă.

Căscând,Axia încercă să încalece,dar ochii îi erau atât de împăienjeniți din cauza lipsei de somn,încât nu vedea bine scara.După ce rată de trei ori,Jamie îi vârî piciorul în scară,apoi își propti mâinile sub șezutul ei săltând-o în șa.Ea mai căsca încă în clipa în care el îi dădu hăturile.El întoarse capul,neputând să nu zâmbească.Soldat fiind,era obișnuit să lupte zile întregi fără să doarmă,în timp ce Axia era învățată cu ore fixe de somn și să doarmă în fiecare noapte.Însă,de două nopți,el avusese grijă să nu o lase să doarmă deloc.

Iar lui îi plăcuse fiecare clipă din aceste nopți.Chiar dacă era obosită toată ziua,adormind chiar și la masă odată,imediat cum închideau ușa odăii,ea era la fel de trează că el.

Se dezbrăcau în câteva secunde și se aruncau unul în brațele celuilalt.

Jamie fu încântat să descopere că Axia era dornică să încerce orice îi trecea lui prin cap și,din moment ce trupul îi era la fel de flexibil ca o nuielușă,lui îi făcea plăcere să născocească noi moduri de a face dragoste.Își împleteau trupurile ca și cum ar fi fost doi șerpi,răsucindu-se și întorcându-se,dar fără să se desprindă unul de celălalt nici o clipă.La un moment dat,aproape de ivirea zorilor,adormeau unul în brațele celuilalt,dar soarele și zgomotele caracteristice hanului îi trezeau.Fără tragere de inimă,se extrăgeau din îmbrățișare,se îmbrăcau și coborau la masă.În dimineața care a urmat primei nopți petrecute împreună,el nu o găsisse în pat și,după primele momente de panică,o văzuse dormind ghemuită în singurul fotoliu din odaie.Lângă ea,o lumânare ardea slab,fiind aproape topită,iar în jurul ei erau numai hârtii desenate.Curios,Jamie se dădu jos din pat și luă desenele,unul câte unul,ținându-le în dreptul luminii care pătrundea pe fereastră.În toate desenele era înfățișat el,dar Axia îl zugrăvise în mod exagerat.

Călare pe cal,stăpânindu-l în timp ce animalul era ridicat pe picioarele dinapoi.

Erau multe desene în care el se lupta cu bandiții,aplecându-se să scoată pumnalul din cizmă,apoi ilustrase pumnalul zburând spre un tâlhar care rânjea amenințător Jamie înfigând sabia în tâlhar; Jamie ținând-o pe Axia care îi leșinase în brațe; Jamie așezându-se între ea și primejdie.

Acum,însă,Jamie știa că „*luna de miere*” se apropia de sfârșit.În ziua aceea aveau să ajungă acasă la el și nu aveau să mai fie singuri.Oricât de mult și-ar fi iubit familia,Jamie nu voia să nu o mai aibă pe Axia numai pentru sine.Fiind conștient că era vinovat de gelozie tot nu voia să o împartă cu nimeni.

Acum,călărind încet și aruncându-i o privire,o văzu aproape adormită în șa și zâmbi.În ultimele zile,ea încheiase un armistițiu cu calul pe care îl călărea.La fel cum proceda cu toți cei pe care îi considera în grija ei,îl întreba pe Jamie ce trebuia să facă și se asigură că animalul era hrănit și adăpat,dar nu îi arăta deloc dragoste.Iar el hotărî în sinea lui că nu avea să fie niciodată o foarte bună călăreață.La cea mai mică zgâlțâitură,dădea drumul hățurilor și se agăța pe șa,iar dacă măreau viteza,își arunca brațele de gâtul calului și închidea ochii.

Aplecându-se,el apucă hățurile calului ei dar Axia dormea atât de profund,încât nu se trezi când acestea îi alunecară din mâini.În stânga lui era un câmp acoperit de margarete și știa că acel pământ,ca și cele pe care mergeau de câteva ore,aparțineau verilor săi Montgomery.O potecă îngustă ducea în sus pe deal la un luminiș frumos,unde un înaintaș Montgomery înălțase o căsuță de piatră.Acoperișul nu mai exista acum,dar când erau copii,Berengaria spusese că era cel mai romantic loc din lume.

În clipa aceea,Jamie nu știa să existe alt loc potrivit pentru a-și duce mireasa.

Axia nu se trezi când el îi conduse calul în sus pe deal,pe potecuță.Și continuă să doarmă și când el opri animalele,luând-o în brațe și ducând-o în umbra ruinelor,unde se așeză cu ea.Jamie dormise în ploaie și cu tunuri bubuind pe deasupra capului,așa că stând cu o soție mărunțică în brațe și având un zid de piatră în spate,toate astea nu îl împiedicară să adoarmă acum.Ținând-o pe Axia în brațe,adormi într-o clipă.Când se trezi,soarele aproape că apusese și aerul se răcea din ce în ce,așa că o strânse pe Axia și mai tare,lăsând-o să doarmă în continuare,în timp ce el se uită la câmpul de margarete.

-Tot mai crezi că am încercat s-o omor pe Frances sufocând-o cu margarete? murmură ea.

-Credeam că dormi.

-Da și nu.Jamie,acest ultime zile au fost cele mai fericite din viața mea.Ești atât de bun cu mine.Crezi că rudele tale or să mă placă?

-Or să te iubească,spuse el convins.

-N-or să fie dezamăgite din cauza banilor? Că nu sunt o moștenitoare?

Sau că nu mai sunt moștenitoare,își spuse ea,dar refuză să se gândească la acest lucru.Jamie zâmbi.

-Or să te iubească așa cum ești.Ea rămase cu capul lipit de umărul lui,vrând să rămână acolo cu el o veșnicie.Dar Jamie trebui să strice totul.

-Ce îmi ascunzi? o întrebă el încet.

-N-nimic,spuse ea fiind luată prin surprindere de întrebare.

Când simți schimbarea din glasul lui Jamie,îi veni să plângă.

-Este ceva ce tu,Frances și Tode știți și eu nu.Simt asta.V-am văzut schimbând priviri între voi; am văzut cum te-a amenințat Frances.

-M-a amenințat? Ce vrei să spui?

În clipa aceea,Jamie aproape că o aruncă din brațe,dar ea se ținu de el.

-Te rog să nu fii supărat pe mine.Te rog,te implor,Jamie.Te iubesc.Te iubesc foarte mult.Ți-am spus asta chiar și atunci când credeai că sunt Diana.

El stătea lângă ea,dar trupul îi era pe jumătate întors cu spatele.

-Mereu, chiar de la început,m-ai mințit.N-am știut cine erai în noaptea aceea în cort,dar am știut că erai unică,diferită de orice femeie din câte cunoscusem până atunci.Poate că ar fi trebuit să-mi dau seama cine erai,pentru că și Diana și tu sunteți...

-Cum? șopti ea,fiind conștientă deodată că el nu îi spusese nici măcar o dată că o iubea.

-Apropiate mie,spuse el.Nu știu cum să descriu.

M-am simțit apropiat de tine încă de când ne-am cunoscut,de parcă ai fi fost a mea.Și ca să-ți răspund la întrebare,nu,nu cred că ai încercat s-o omori pe Frances.N-am crezut asta nici atunci.Da,da,știu că așa am spus,dar,în realitate, m-am simțit trădat de tine.Întorcându-se,el îi puse mâinile pe brațe și,privind-o în ochi,continuă.

-Habar n-ai ce am simțit pentru tine de când te-am cunoscut.Am sărit zidul și am alergat prin grădină până la gardurile vii și am stat acolo câteva clipe,privindu-te cum pictai.Te pricepeai atât de bine,încât am rămas surprins.Cred că am stat vreo oră și m-am uitat cum luai chipul cuiva și îl puneai pe pânză.Fiecare mișcare pe care o făceai era atât de rapidă,de sigură și de perfectă.

Ea era uimită,căci nu avusese nici cea mai mică idee că el o urmărise în ziua aceea.El îi mâingâie obrazul.

-Nu știu să-ți descriu ce am simțit atunci în legătură cu tine,dar am simțit că întâlnisem o femeie alături de care puteam trăi.Nu numai cu care să mă însor sau pe care să o iubesc,dar o femeie cu care să-mi împart viața.Mi-am zis: femeia asta ar înțelege dacă i-aș spune despre tata și fratele meu,despre mama mea, despre Berengaria,chiar și despre Joby.Am simțit că aș fi putut discuta cu tine orice,așa cum nu mai simțisem cu nici o altă femeie.N-am simțit niciodată că aș putea...O privi adânc în ochi.

-N-am mai simțit niciodată că pot avea încredere deplină în cineva,nici în Rhys, nici în Thomas,nici în cineva din familia mea.Le spun doar jumătăți de adevăruri,numai ce vreau eu să știe.Dar,când stăteam acolo și mă uitam la tine,am știut că pot avea încredere în tine.

-Poți să ai încredere în mine, Jamie, șopti ea. Mai degrabă aș muri decât să te trădez.

-Trădare. Asta am simțit în ziua aceea când m-ai mințit în legătură cu margaretele.

-N-am știut..., începu ea să protesteze, dar el o întrerupse.

-Știu. Am știut chiar de atunci că n-ai încercat să omori pe nimeni, dar m-am simțit îngrozitor de trădat de tine. Îmi plăcuseși atât de mult și tu...

Lăsându-și mâinile să cadă de pe ea, el întoarse capul.

-Și la fel simt și acum, spuse el privind-o iarăși. Axia, mă înșeli.

-N-am atins în viața mea nici un alt bărbat! Tu ești singurul.

-Nu încerca să mă înțelegi greșit! spuse el privind-o furios. Ce ții secret față de mine?

-Eu...

Ar fi vrut să-i spună adevărul, dar, dacă ar fi făcut-o, știa că zilele pe care le aveau de petrecut împreună aveau să devină mai puține. El avea să fie foarte supărat pe ea, căci nu îi ascundea un lucru mărunț, ci era ceva imens, care, de cum avea să-i iasă de pe buze, avea să le schimbe viețile. Dacă i-ar fi spus că ea era (sau că fusese) moștenitoarea Maidenhall, fără îndoială că ar fi azvârlit-o pe acel cal nesuferit și ar fi pornit în goană să-l caute pe tatăl ei. Oare Jamie i-ar fi cerut scuze tatălui pentru că se căsătorise cu fiica lui fără să-i ceară permisiunea?

-Văd că n-ai de gând să-mi spui ce anume îmi ascunzi.

-Nimic, Jamie. Sunt doar niște secrete copilărești care nu înseamnă...

Se opri căci Jamie se ridicase și se dusese spre cal. Urmându-I, ea îl apucă de braț.

-Nu poți să mă accepți așa cum sunt?

-Adică să te accept drept mincinoasa care ești?

-Nu, bineînțeles că nu. Adică... Tăcu o clipă în care îi văzu fața, după care își făcu curaj.

-Nu sunt nici mai mult nici mai puțin decât ceea ce sunt și n-am vrut niciodată să fac rău nimănui. Te rog doar să mă accepți așa cum sunt, nimic mai mult.

-Și eu te rog să ai încredere în mine, spuse el privind-o cu ochi rugători. Axia, te rog, spune-mi ce e între noi. Simt acest lucru în tine tot timpul. Trăiești fiecare zi de parcă ar fi ultima. De ce? Ce soartă te așteaptă? Ești bolnavă? Moartea e iminentă? Nu pot să cred asta, pentru că am ajuns să-ți cunosc trupul foarte bine și n-am văzut nici un simptom. Întotdeauna te referi la căsătoria noastră ca la un temporară, dar nu văd de ce s-ar împotrivi tutorele tău ca fiica unui biet negustor să se mărite cu un nobil. O apucă din nou de brațe.

-Axia, spune-mi, te rog, ce anume te frământă atât? De ce ți-e frică?

-Nu pot să-ți spun. Te rog, nu pot. Tot ce vreau e momentul ăsta, astăzi. Totul se va sfârși destul de curând, așa că să nu facem să se termine și mai curând. Te rog.

Dându-i drumul, Jamie își trecu mâinile peste ochi.

-Bine, cum vrei. Să nu-mi spui; să nu ai încredere în mine.

-Dar am încredere în tine, spuse ea încercând să-l apuce de braț, dar el se depărta de ea.

-Încalecă. O să ajungem acasă la mine curând. Axiei îi veni să plângă în clipa când îi auzi răceala din glas. Apoi, se întoarse și încalecă, pentru prima oară fără ajutorul lui Jamie.

CAPITOLUL 24

Pe drum, știind că timpul când putea fi singură cu Jamie se apropia de sfârșit, se gândi dacă să-i spună adevărul sau nu. Poate că avea să o ierte, poate că...

La lăsarea serii se opriră la marginea drumului pentru a se odihni și ea văzu că Jamie era tot supărat, căci abia dacă o privi când îi dădu pâinea, brânza și puțin vin. Ea căută cu disperare un subiect de conversație.

-Nu mi-ai spus de căruțele Maidenhall, zise ea, după care îi veni să-și muște limba pentru că pomenise acel nume. Dar, spre încântarea ei, Jamie zâmbi.

-Ar fi trebuit să-l vezi pe Smith; a fost cea mai urâtă femeie pe care ți-o poți închipui.

-Îmi pare rău că am pierdut ocazia, spuse ea privind-l printre gene. Mai ales din moment ce moștenitoarea e atât de frumoasă. Jamie nu păru să o audă.

-Smith are brațele lungi, un nas sub care te-ai putea adăposti de ploaie și, totuși, mi-a arătat o cutie de cereri în căsătorie și scrisori de dragoste.

Și mi-a povestit tot felul de lucruri incredibile care i s-au întâmplat.

Brânza și pâinea îi rămaseră Axiei în gât. Dacă Jamie nu ar fi insistat să călătorească incognito, acele lucruri ar fi putut să i se întâmple ei. Nu voia să știe, dar ca un copil de circ, trebuia să tragă cu ochiul.

-C-ce i s-a întâmplat?

-A primit cereri în căsătorie cu sutele, scrisori în care îl implorau să dea bani, sau era rugat să facă tot soiul de favoruri. O femeie era convinsă că moștenitoarea putea vindeca numai prin atingerea cu mâinile, așa că s-a ținut după caravană timp de trei zile ținându-și copilul bolnav în brațe.

-Și ce-a făcut Smith? șopti ea când îl văzu încruntându-se.

-Smith a cedat și a ținut copilul jumătate de oră, dar mai târziu...

Tăcu și se uită la ea, după care întoarse privirea repede.

-Mai târziu,copilul a murit,iar femeia l-a blestemat și l-a scuipat pe Smith,zicând că numai lipsa lui de generozitate îi omorâse copilul,că moștenitoarea Maidenhall avea atâtea,dar nu voia să dea nimic,nici măcar pentru a salva viața unui copil.

-Dar n-are nici un sens.Dacă are bani nu înseamnă că posedă și puteri deosebite, spuse Axia,care știa acest lucru prea bine.

-Exact,spuse el și îi aruncă un zâmbet slab.Acesta e și motivul pentru care mă bucur că nu m-am însurat cu moștenitoarea Maidenhall.

-Te bucuri?

-Știi că-ți faci griji că o voiam pe moștenitoare,dar asta a fost ideea familiei mele.Eu nu vreau să-mi petrec tot restul vieții fiind cunoscut ca acela care s-a însurat cu moștenitoarea Maidenhall.Prea multă responsabilitate și prea multe speculații ar apărea datorită unei asemenea căsătorii,spuse el și zâmbetul i se lărgi.Așa că,vezi,prefer să mă căsătoresc cu tine decât cu moștenitoarea.

Axia înghiți în sec.

-Dar s-ar putea să te răzgândești dacă,în scrisoarea de la Maidenhall,o să ți se acorde permisiunea de a te căsători cu fiica lui.Atunci o să regreți că te-ai însurat cu mine.Spre consternarea ei,Jamie dădu își capul pe spate și izbucni în râs.

Deschizând traista de piele de lângă șa,scoase o foaie de hârtie împăturită.

-N-am trimis scrisoarea.Axia fu cât pe ce să se înece.

-Scrisoarea adresată lui Perkin Maidenhall? N-ai trimis-o? Bine,dar Frances a zis...Aplecându-se,el o sărută pe obraz.

-Frances nu e prea deșteaptă,nu? Când a insistat să trimit scrisoarea pentru tatăl ei prin ea,am devenit bănuitor,așa că i-am spus că am trimis-o ca să văd ca reacție are.Așa cum m-am temut,a fost îngrozită.Nu cred că a avut vreo clipă intenția de a se căsători cu mine.Bănuiesc că a spus că ar face-o doar ca să-ți stârnească gelozia.Tu ce crezi? Axia se aruncă de gâtul lui.

-Puțin îmi pasă ce-a vrut să facă Frances.Ah,Jamie,știi ce înseamnă asta? Înseamnă că avem mai mult timp.Mai mult timp! Ceea ce banii nu pot cumpăra. Ah,Jamie,te iubesc atât de mult.

Jamie nu prea înțelegea cum faptul că o scrisoare nu a mai fost trimisă putea provoca atâta fericire,dar dacă îi cauza o asemenea reacție,el era bucuros.Încă îl mai durea refuzul ei de a-i spune ce mare secret o tortura,dar știa că numai timpul avea să o facă să aibă încredere în el.

Dar,acum gândea logic și o săruta și,în clipa următoare,nu mai gândi deloc și o sărută mai apăsător.Pe marginea drumului erau niște tufe înalte,așa că o trase în spatele lor,de parcă ar fi fost un hoț care voia să-i fure bijuteriile,ceea ce poate

că și era.Îl uimea faptul că pasiunea față de ea părea să crească din ce în ce și acum simțea că trebuia să o aibă,altfel murea.Iar ea părea să simtă la fel.Deodată,începură să-și scoată hainele în grabă și să le arunce,mângâindu-se și sărutându-se lacom,rostogolindu-se în apropierea unui porumbar, îmbrățișându-se strâns,dorind cu disperare să fie cât mai apropiați cu putință.

După câteva minute,pasiunea se potoli și el se prăbuși pe ea,la fel de asudat și de igert.Dar Axia era perfect lucidă și îi mângâie părul,îi atinse gâtul,gândindu-se cât de mult îl iubea,și cât de fericită era.Dacă tatăl ei nu primise scrisoarea,însemna că nu venea cu o armată de oameni să o despartă de Jamie.

-Orice s-ar întâmpla,Jamie,nu uita că te iubesc,șopti ea.Te iubesc din tot sufletul. Chiar dacă...

-Dacă ce? întrebă el,întorcând capul și uitându-se la ea.

Zâmbind,ea încercă să pară că ar fi spus o glumă.

-Chiar dacă o să fiu măritată cu altul,însă,Jamie nu zâmbi.

-Ești a mea și atât.Am muncit din greu ca să pun mâna pe tine și ești a mea.

-Da,sunt a ta orice s-ar întâmpla.El așteptă,sperând că ea avea să spună mai mult,dar acest lucru nu se întâmpla.Frustrat din nou de tăcerea ei,de lipsa ei de încredere în el,Jamie se depărta de ea și îi spuse că trebuiau să plece,că,în curând,aveau să ajungă acasă.Axia voia să-l facă să uite de secretele ei,căci avea să le descopere destul de curând.Când el o ajută să încalece,ea zise:

-Povestește-mi despre familia ta.Știu că ai o soră geamănă,deci e la fel de urâtă ca tine,nu? Jamie zâmbi.

-Nu știu cum s-a făcut,dar Berengaria e frumoasă și,chiar dacă e oar...

Se întrerupse,rămânând cu mâna pe șa,dat fiindcă se pregătea să încalece,și se întoarse să se uite la ea.Gândindu-se la dragostea ei pentru Tode,știa că nu trebuie să se teamă în legătură cu ce avea să creadă despre Berengaria,Joby sau mama lui,care nu mai era cu mintea întreagă.Axia judeca oamenii după interiorul lor,nu după exterior.Gândind acest lucru,când se uită la ea,se citi dragostea în ochii lui.

-Crezi că or să mă placă? întrebă ea din nou.N-or să fie dezamăgite că te-ai irosit însurându-te cu o simplă fiică de negustor?

-Nu,bineînțeles că nu,zise el cu convingere.Am trimis un mesager înainte,așa că or să-ți facă o primire minunată.O să vezi,în câteva zile or să te iubească.

După aceea trecu în față pentru a-i arăta drumul.

În spatele lui,Axia nu era chiar atât de sigură.Deja își dăduse seama că Jamie era pe atât de romantic pe cât era ea de practică.Dacă ar fi fost în locul rudelor lui,nu era atât de sigură că ar fi fost încântată de faptul că fratele ei ratase ocazia de a

se căsători cu o mare moștenitoare și se întorcea acasă cu fiica săracă a unui biet negustor. Dar poate că erau la fel de romantice ca el și puneau pe prim plan dragostea. Axia nu era pregătită pentru sărăcia proprietății lui Jamie. Era un vechi castel dărăpănat, probabil plin de istorie, dar i-ar fi prins mai bine mai puțină istorie și un acoperiș nou. Cu ochiul ei de negus-toreasă aprecie că era nevoie de mulți bani pentru restaurarea lui, atât de mulți încât, mai degrabă s-ar fi construit o altă clădire, ceva modern și sănătos, lăsându-se acel monstru pentru cărțile de istorie. Nici nu își putea închipui cât de frig putea fi acolo iarna.

Aducându-și calul lângă al lui, îl întrebă cât pământ avea și fu îngrozită când auzi că nu erau decât vreo cinci acri, neajungând nici măcar pentru o recoltă bună.

Poate ar fi putut să se facă o livadă, își spuse ea. Dacă era un an bun, ea ar fi putut să facă cidru, pe care să-l vândă și... Oftă. Nu avea nici un sens să facă astfel de planuri, din moment ce nu avea să rămână acolo, își aminti ea. Până la sfârșitul verii avea să fie în altă parte, probabil soția altcuiva; avea să fie ce și unde voia tatăl ei.

-E chiar atât de rău? o întrebă Jamie studiindu-i chipul și ea își dădu seama că el dorea foarte mult ca ei să-i placă locuința lui.

-Nu, spuse ea forțându-se să zâmbească. Nu-i deloc rău.

-Ai început să minți mai prost sau eu mă pricep din ce în ce mai bine să detectez minciunile? Ea râse.

-Cred că pot să fac ceva din asta, spuse ea uitându-se la construcția din piatră care se sfărâma. Atunci, Jamie izbucni în râs și se aplecă să o sărute pe obraz.

-Nici nu mă îndoiesc, scumpa mea soțioară. Mă aștept ca până la anul pe vremea asta să găsești o cale de a face ca locul ăsta să valoreze de trei ori mai mult ca acum.

-Ah, bun, dar treaba asta ar trebui să-mi aducă și mie ceva, mormăi ea făcându-l să râdă din nou.

-Surorile mele or să te iubească, spuse el.

-Și mama ta?

-Ea, ăăă, am tot vrut să-ți spun despre ea. E, ăăă, ei bine... Dar nu fu nevoie să găsească anumite cuvinte ca să-i spună Axiei că mama lui avea o minte de copil și, cu fiecare zi care trecea, își pierdea din ce în ce mai mult luciditatea, căci chiar în clipa aceea, o săgeată sfâșie aerul înfigându-se în pământ la câțiva centimetri de Jamie, făcându-i calul să se ridice pe picioarele dinapoi. Exact în acea fracțiune de secundă văzu că Axia era speriată, așa că, dintr-o singură mișcare, se aplecă și îi luă frâul, stăpânind ambii cai în același timp. Apoi, când se uită la ea, zâmbi.

-Asta o să-mi aducă și alte desene?

-Oh,da,Jamie,da,spuse ea cu răsuflarea tăiată.Râzând,el descăleca și trase săgeata din pământ,desfăcând biletul care era prins de ea.Așa cum se așteptase, acesta era de la Oliver și ceea ce era scris îl făcu să se încrunte,însă nu vru să-i spună nimic Axiei.

-Nu i-a făcut nimic lui Frances,nu? întrebă ea cu teamă când el o ajută să descălece.

-Nu,dar...,zise el și se întrerupse,continuând să rămână încruntat.Trebuie să plec.Chiar acum,îmi pare nespus de rău,dar trebuie să te duci fără mine la surorile mele.O să vin și eu mai târziu.

-Da,desigur,spuse ea vrând să pară curajoasă și matură,dar gândul de a-i vedea surorile singură o îngrozea.

-Haide,nu fi așa speriată.Or să te placă.Mă-ntorc în câteva ore.

-Vin cu tine și...

-Nu! spuse el categoric.

-E primejdios! S-a întâmplat ceva și nu vrei să-mi spui.

-Nu,nu s-a întâmplat nimic rău,dar trebuie să plec acum.

-Bine,spuse ea în cele din urmă,după care se duse la șa,luă o pungă de piele și i-o dădu.Înăuntru sunt niște amestecuri de plante pentru Frances și trebuie să ai grijă să le ia neapărat.N-a fost niciodată în stare să-și poarte singură de grijă.Un amestec e pentru răceală,unul trebuie înmuiat în apă fiartă și ținut pe piept dacă tușește.Al treilea e o băutură pe care o înghite dacă nu poate să doarmă și al patrulea...Zâbind,Jamie o sărută și luă punga.

-O să am grijă de sănătatea ei și o s-o aduc teafără.Acum du-te înăuntru și ai grijă de tine până mă întorc.Aruncând o privire spre fereastră și încă una oamenilor care erau pe drum în jurul lor,Jamie nu vru să-și arate în public afecțiunea,dar când puse în balanță un sărut dat de Axia și oameni,nici nu mai stătu pe gânduri.O strânse repede în brațe și o sărută îndelung și apăsător,și apăsător,și apăsător,când se desprinse de ea,trebui să o susțină puțin până când picioarele o puteau ține din nou.

-Așteaptă-mă,spuse el și ea nu putu decât să încuviințeze!

După aceea,el încalecă,se întoarce și porni în galop,lăsând în urmă un nor de praf.Stând în picioare în mijlocul drumului,Axia privi în urma lui până când îl văzu ajungând la o cotitură,după care dispăru printre copaci.Imediat cum rămase singură,își dădu seama că mesajul trebuia să fi fost foarte serios,dacă îl făcuse să o lase singură într-un loc necunoscut.Mult mai serios decât o lăsase să vadă.

Întorcându-se,ea se uită spre castel.Când fusese cu Jamie,i se păruse destul de plăcut,dar acum,norii ascuseseră soarele și începu să bată un vânt rece.I se făcu pielea de găină pe brațe și,privind cerul,se gândi că se putea apropia o furtună. După aceea se uită iarăși la acel castel dărâpanat și avu impresia că simte apropiindu-se o furtună și din interior.Poate că era doar superstițioasă,dar avea impresia că simte animozitate venind dinăuntru.Rudele lui Jamie nu aveau să o urască,nu? Nu,firește că nu,iși spuse ea.Nu puteau s-o facă.Nu aveau de ce să o urască.Nu aveau absolut nici un motiv.

CAPITOLUL 25

-Joby,am greșit foarte mult,șopti Berengaria.

-Nu începe iarăși; zise Joby abia stăpânindu-și furia.Nu-mi place de ea; n-am încredere în ea.

-Ai spus asta cât se poate de clar tuturor.Joby nu voia să lase ca bunătatea Berengariei să o înmoaie și pe ea.Știusese cum era acea Axia dinainte să o cunoască,iar în cele zece zile de când se afla acolo,Joby nu văzuse nimic care să o facă să-și schimbe părerea.

-Cum se poate să-ți mai placă de ea când vezi cum încearcă să se facă stăpână aici?

-Ah,Joby,ce te-a făcut să fii atât de rea? Nu crezi că i-ar prinde bine grămezii ăsteia de pietre să se ocupe cineva de ea? Doar și-a suflecat mânecile și s-a apucat să curețe în bucătărie.

-E o chestiune de conducere și putere.Nu se poate să nu vezi asta.

-Din moment ce nu pot să văd nimic altceva?

-Acum ne-a făcut să ne certăm între noi.

-Nu,nu ea ne-a făcut să ne certăm,ci tu.Ah,Joby,toate astea au început de la prostul ăla de Henry Oliver.Cine m-o fi pus să te las să-l amesteci în treaba asta?

-Cineva trebuia să facă ceva.Nu puteam să-l las pe idiotul de fratele nostru să...

Se întrerupse,căci lucrul care sperase să nu se întâmple,tot se întâmplase.Se gândise să-l pună pe Oliver să o „răpească” pe moștenitoare,pentru ca Jamie să-i urmeze,să o salveze și să se îndrăgostească de ea.Dar Oliver făcuse totul greșit, ca întotdeauna.În loc să trimită biletul pe care i-l scrisese Joby,scrisese el unul și,din greșeală nimerise săgeata în piciorul sărmanului Rhys.Oliver intenționase să o trimită în pământ în fața lui Rhys,dar din cauza vederii lui slabe,nu se întâmplase deloc așa.

-Numai Henry Oliver e un țintaș atât de prost încât să rateze pământul,spusese Joby când auzise de pățania lui Rhys.Dar totul ieșise pe dos,deoarece,dintr-un

motiv inexplicabil,fratele lor o luase cu el pe acea Axia când pornise în căutarea moștenitoareii și,la un moment dat,pe drum,se însurase cu ea.Iar acum,prostul de Oliver spunea că nu-i dă drumul moștenitoareii până când Berengaria nu se mărita cu el.Așa că Jamie se afla acolo de zile întregi,încercând să discute cu Oliver,în timp ce proaspăta lui soție era acolo,cu Joby și Berengaria,făcând fot ce îi stătea în putință să le schimbe viețile.

Însă,cu o zi în urmă,Joby o oprise,și îi spusese Axiei că îl păcălise pe fratele lor făcându-l să se însoare cu ea.Le distrusese familia.Joby îi mai spusese și de sătenii care își dăduseră ultimii bănuți și lucrurile pentru a i se face lui Jamie o garderobă menită să-i câștige dragostea și admirația moștenitoareii.

-Și s-ar fi însurat cu ea,dacă nu te-ai fi amestecat tu,îi spusese Joby cu răutate.

Așa că,acum,noi am pierdut orice șansă de bogăție.Crezi că,dacă o să ți se spună „Lady” Axia,o să-ți țină de cald și de foame la iarnă?

În fața unei asemenea răutăți,Axia dăduse înapoi,șoptind:

-Îmi pare rău.Te rog să mă ierți.

După care se întorsese și o luase la fugă în sus pe scări,închizându-se în odaia lui Jamie.De atunci nu mai ieșise nici măcar la masă.

Acum,Berengaria și Joby erau singure în solarul de la etaj și Berengaria avea remușcări în legătură cu tot ce îi dăduse voie lui Joby să facă.Fuseseră amândouă de aceeași părere în privința Axiei,deoarece din scrisorile lui Jamie, deduseseră că era o persoană extrem de vicleană,dar de când sosise Axia acolo,Berengaria începuse să-și schimbe părerea.

-Dacă aș putea să-i văd împreună,spuse ea și amândouă știau ce voia să spună că,dacă ar fi putut să fie în prezența lui Jamie și a proaspetei lui soții,și-ar fi dat seama dacă Jamie o iubea cu adevărat sau nu.Dar Joby era convinsă că superbul ei frate nu ar fi putut să fie îndrăgostit de o făptură mică și ștearsă ca Axia.De fapt,aceasta părea mai degrabă o servitoare decât o soție de conte,după cum făcea ordine în bucătărie și punea la punct cutiile de făină.Cu siguranță nu era din aceeași clasă cu frumosul ei frate.

-E ceva încheiat și noi nu putem schimba cu nimic faptul că Jamie s-a însurat cu ea,spuse Berengaria.

-Dar vreau să vadă cât ne costă pe noi schemele și viclenia ei.Poate să creadă că își câștigă locul aici alegând fasolea,dar,din cauza ei,în curând,n-o să mai existe nici o fasole de ales.

-Ce-a fost asta? întrebă Berengaria deodată,întorcând capul și ascultând niște zgomote care veneau de afară.

-Eu n-aud nimic.

-Nu,ascultă,se aude iarăși.Joby se duse la fereastră și se uită în grădină,dar aproape că turbă de furie văzând că femeia care le distrusese toate planurile stătea pe o bancă de piatră lângă mama lor.Lângă sărmana și nebuna lor mamă.

-Auzi! spuse Berengaria.Ce-a fost asta?

Lui Joby îi trebui un moment ca să creadă ceea ce vedea.

-Această Axia scie ceva și îi arată mamei,iar...mama râde,zise ea nevenindu-i să creadă.

-Mă duc jos! spuse Berengaria brusc,ridicându-se și îndreptându-se spre ușă.

Era extrem de familiarizată cu casa ei,șa că știa drumul la perfecție.

-Să nu te lași amăgită.Numai pentru că...

-Mai taci! se răsti Berengaria ieșind din odaie,urmată îndeaproape de Joby.

Când ajunseră în grădină,se opriră în spatele unui spalier cu trandafiri,unde Berengaria știa că nu puteau fi văzute.

-Ce scie? De ce a răs mama?

-Stai puțin,zise Joby ducându-se repede înapoi în castel.

După câteva clipe,un băiat de la bucătărie veni să o roage pe Axia să-l urmeze.Imediat cum acesta dispăru,Joby luă paginile pe care Axia le lăsase pe bancă.Ca de obicei,mama lor le ignoră.Trăia într-o lume numai a ei,în care nu pătrundea absolut nimeni.Nici violența,nici drama emoțională nu reușiseră să o scoată din acea lume.Nimic până în ziua aceea.

-Ce reprezintă? întrebă Berengaria nerăbdătoare.Joby se uită la fiecare desen în parte.

-Sunt desene care îl înfățișează pe Jamie,spuse ea cu uimire în glas,căci nu mai văzuse niciodată așa ceva.Erau niște desene atât de reușite,încât aproape că îi simțea căldura pielii fratelui ei.

-Da,spuse Berengaria curioasă,dar ce a făcut-o pe mama să râdă?

Uitându-se la desene,Joby nu putu să nu zâmbească și începu să i le descrie surorii ei.

-E Jamie așa cum îl știm noi,zise ea.Aici scoate sabia în fața unor țărani „salvând-o” pe Axia de niște negustori cu priviri lacome.Aici...,zise ea,dar se întrerupse zâmbind.

-Da! Ce e?

-Jamie se uită furios la o trăsură pe care e pictat chiar el.Pare să se lupte cu un leu.În asta,se uită perplex la două femei care se ceartă.Una din ele e Axia,dar cealaltă e foarte frumoasă.

-Trebuie să fie moștenitoarea,spuse Berengaria.Altceva?

-Aici e Jamie ungând cu alifie picioarele deformate ale unui bărbat,dar numai picioarele sunt deformate,restul trupului fiind solid și bine alcătuit.Fața îi este întoarsă, așa că nu se vede decât jumătate,dar pare să fie chipeș.Iar aici...

-Ce e? o încuraja Berengaria.Joby își coborî glasul.

-Jamie e întins într-un câmp de flori,visând cu ochii deschiși și...are o expresie pe care n-am văzut-o niciodată.

-Descrie-mi-o! porunci Berengaria.

-Pare chiar ridicol,spuse ea,dar nu credea nici ea acest lucru,căci știa foarte bine că așa arăta un bărbat îndrăgostit.

-Ai spionat destul? întrebă Axia din spatele lui Joby.Ai terminat de râs de mine?

-Dar nu spionam,ci doar...

-Da? întrebă Axia cu mâinile în șold,iar când Joby nu mai spuse nimic,începu să-și adune desenele.Mi-ai dat de înțeles foarte clar că nu sunt dorită aici și voi pleca destul de curând.Nu trebuie să-ți faci griji în privința asta.Acum,vă rog să mă scuzați,trebuie să vă las...Se întrerupse,căci mama lui Jamie își acoperise fața cu mâinile și începuse să plângă.

Imediat,Axia se așează pe bancă și o luă pe după umeri.

-Uite ce-ai făcut,îi spuse ea lui Joby,după care se întoarse și începu să-i vorbească femeii.Uite,îți mai desenez ceva.Vrei să-l vezi pe Jamie ca ucigător de balauri? Joby și Berengaria rămaseră amuțite când văzură că mama lor se opri din plâns și se liniști din nou.De ani de zile nu o mai văzuseră plângând sau arătându-și sentimentele în vreun fel.

Axia începu să deseneze și,în același timp,descria fiecare mișcare pe care o făcea,desenând hainele lui Jamie zdrențuite din cauza efortului depus în luptă,apoi făcând balaurul cu coada lui lungă și scoțând foc pe nări.Lui Joby îi trebui un moment ca să-și dea seama că Axia desena pentru mama lor și explicațiile îi erau adresate Berengariei.Când se uită la sora ei,Joby văzu pe chipul acesteia un interes deosebit.Nu recunoscua acel sentiment de care era cuprinsă în realitate,dar se simți cuprinsă de gelozie.Berengaria era numai și numai a ei!

-Berengaria poate mirosi balaurul,spuse mama lor.Se întâmpla foarte rar să-i audă vocea,mai ales rostind o frază coerentă.Berengaria râse.

-Da,îl miros.Are solzi de un verde sclipitor care face ape-ape în razele soarelui.Îi miros răsuflarea înflăcărată.Și miros sudoarea lui Jamie.E îngrijorat și se teme,dar onoarea îl va forța să facă ce crede că e mai bine.Îi miros curajul.

Axia se opri din desenat și se uită la Berengaria.

-Chiar poți să miroși lucrurile? Mai bine ca alți oameni?

Joby vorbi înaintea surorii ei.

-Berengaria e doar oarbă,celelalte simțuri îi sunt intacte, chiar mai dezvoltate decât ale altora.Nu-i o ciudățenie.

-Nici eu nu sunt! exclamă Axia pe un ton la fel de arțagos ca al ei.

Berengaria rămase uimită,căci nimeni nu o pusese la punct pe Joby vreodată.Aceasta era bună și atentă cu membrii familiei,dar cu străinii era îngrozitoare și oamenii se temeau de ea.Se părea,însă,că Axia nu se temea.Ceea ce o făcu pe Berengaria să bănuie că și ea se pricepea să fie îngrozitoare.

Joby nu se lăsă intimidată.

-L-ai păcălit pe fratele meu ca să se însoare cu tine?

-Da! răspunse Axia imediat.Mi-am pus o rochie ademenitoare și mi-am folosit frumusețea răpitoare ca să-l atrag.În definitiv,era o partidă extraordinară.Nu are nici un ban și,în schimb,are trei femei de întreținut.Bineînțeles,mai era și frumusețea lui,dar asta cu siguranță nu aduce pâine pe masă.la spuneți-mi,cum de supraviețuiți iarna aici? N-am văzut în viața mea o administrare atât de proastă ca în bucătăria voastră.Uită-te la pomii ăștia fructiferi! N-au mai fost curățați de zece ani,drept pentru care o să obțineți doar jumătate din cât ați putea obține.Și florile astea.E o irosire de spațiu.Din moment ce aveți atât de puțin pământ,ar trebui să-l folosiți pentru ce aveți nevoie.Puneți fasole sau ceapă.

Lui Joby îi trebui o clipă să-și revină.

-Florile sunt pentru Berengaria.Se întâmpla să-i placă.Are atât de puține satisfacții în viață,așa că,cel puțin,poate să se bucure de parfumul unor flori.

-Dumnezeule mare,dar sora ta e doar oarbă,nu-i nimic în neregulă cu ea.O să-i placă mirosul unei mâncări bune de fasole mai mult decât parfumul tuturor trandafirilor din lume în vara asta.

-Cum îndrăznești...Râsul Berengariei o întrerupse,însă.

-Joby,cred că ți-ai găsit nașul.Cred că...Ciuli urechea,căci auzi pe cineva venind.Aruncându-i o privire plină de înfumurare Axiei de parcă i-ar fi spus că ea o înțelegea pe Berengaria chiar dacă aceasta nu încheie frazele,Joby o rupse la fugă spre porți.Berengaria cunoștea pașii tuturor celor de pe proprietate,iar când era vorba de o persoană străină,ea era prima care știa.

-Ce copil îngrozitor,spuse Axia imediat cum Joby dispăru din raza ei vizuală.

Simțindu-se puțin ca o trădătoare,Berengaria nu putu să nu zâmbească ușor.-Îmi pare rău...Axia o întrerupse,însă,fiindcă nu dorea să audă ce avea de spus.Pe de o parte ar fi vrut să le spună adevărul în legătură cu cine era,dar nu voia să fie urâtă pentru faptul că nu avea bani și apoi iubită pentru că avea,dacă nu cumva

fusese deja dezmoștenită,căci,cu siguranță,tatăl ei trebuia să fi aflat deja de fuga ei.Joby nu voia să-și lase sora singură cu uzurpa-toarea,așa că se întoarse după câteva secunde cu un mesaj.

-E de la Jamie.Zice că trebuie să mai stea.Oliver nu vrea să-i dea drumul moștenitoareii.

-Nimic altceva? întrebă Axia disprețuindu-se pentru acea dovadă de lipsă de mândrie,dar dorea atât de mult să afle ceva de la Jamie,voia ca el să-i fi trimis ceva personal.Păreau să fi trecut ani de zile de când făcuseră dragoste și o ținuse în brațe ultima oară.

-Nimic,spuse Joby triumfătoare,dându-i scrisoarea surorii ei.

Axia o văzu pe Berengaria atingând foaia de hârtie.

-Minte,spuse ea apoi.Jamie e în primejdie.Vrea să aducem ajutoare.

-O să trimit un mesager la rudele noastre,zise Joby.Și o să...

Axia tăcu gândindu-se la ce se întâmplase,la faptul că Berengaria putea să pipăie o foaie de hârtie și să știe ce simțise persoana respectivă în momentul în care o scrisese.

Aproape că leșină când își dădu stfama de implicațiile unui asemenea talent.

-Poți să-ți dai seama dacă cineva minte sau nu? întrebă ea în șoaptă,uluită.Știi câți bani ai putea câștiga? Joby se întoarse spre ea.

-Berengaria nu va fi exploatată! E dezgustător să ți-o închipui stând într-o cabină și ghicindu-le oamenilor norocul numai ținându-i de mână.

-Poți să faci și asta? întrebă Axia făcând ochii mari.

Timp de câteva clipe,Berengaria tăcu,în vreme ce Joby,cu mult dispreț în glas,îi spuse Axiei că ele nu făceau parte din clasa negustorilor,să-și câștige existența vânzându-se.Când nu mai suportă,Berengaria spuse:

-Bine,Joby,dar avem nevoie de bani.Și am încercat să vindem frumusețea fratelui nostru,deci care e diferența?

Joby își privi sora îngrozită și se simți extrem de trădată.

-Nu e deloc același lucru.Oftând,Berengaria nu mai continuă discuția.Nu voia să fie prinsă între Joby și proaspăta ei cumnată,dar trebuia să admită că vorbele Axiei i se păreau interesante.Cât de mult i-ar fi plăcut să fie utilă,să nu mai fie Povara Familiei.

CAPITOLUL 26

Axia se uita când la o cumnată când la cealaltă,în perioada care trecuse de la sosirea ei,cea mai mică dintre ele,fiica Satanei,în vârstă de doisprezece ani,făcuse tot posibilul să-i transforme viața într-un adevărat infern.Indiferent ce

ar fi făcut Axia,după părerea lui Joby,nu făcea bine.Până și curățarea acelei cocine căreia îi spunea bucătărie,constituia un act de agresiune în ochii lui Joby. Axia nu se putu gândi decât la întoarcerea lui Jamie.El ar fi putut să-și pună surorile la punct.Acum,însă,se părea că avea să mai întârzie,să mai stea acolo,deoarece cele două surori discutau să trimită după ilustrele lor rubedenii pentru a-l ajuta pe Jamie să rezolve problema pe care o avea.Intre timp,își spuse Axia,Jamie ar fi putut să fie în primejdie.De data aceasta ar fi putut fi atacat de douăzeci de bandiți și nici măcar el nu se putea lupta cu atâția.Ar fi putut să-l închidă într-o temniță,să-l țină nemâncat,să-l bată.Trebuie să scuture din cap ca să-și alunge acele gânduri oribile.

Și Frances? se întrebă ea imediat.Cine are grijă de Frances? Dacă e ținută captivă lângă un câmp de margarete?

Deodată,Axia înălță capul odată cu Berengaria.Mai venea cineva,numai că,de data aceasta,Axia cunoștea pasul foarte bine.Fără să arunce o privire spre noua ei familie,își ridică fustele și o rupse la fugă.

Tode abia ajunsese la poarta vechiului castel că Axia îl și văzu și,fără să-i pese ce gândeau cei din jur,alergă la el cu brațele desfăcute larg.El o strânse atât de tare la piept,încât ea se desprinse de pământ și își cufundă fața în gluga lui,plângând de bucurie.

-Mi-a fost atât de dor de tine.M-am gândit la tine în fiecare clipă,spuse ea.

El râse.

-Chiar și atunci când erai cu frumosul tău Jamie?

-Bineînțeles,spuse ea râzând.Căci ce e un soț pe lângă un prieten?

O clipă,Tode se dădu în spate și o privi ridicând o sprânceană și,în acel moment,ea își dădu seama că ceva era schimbat la el.Oare căsătoria ei îl afectase atât de mult încât îl făcuse să nu se mai poarte cu ea ca altădată? De ce nu râdea la gluma ei?

-Trebuie să fii obosit,zise ea apoi.Vino înăuntru și lasă-mă să am grijă de tine.

-Bine,spuse el,luând-o de braț și conducând-o și,din nou,ei i se păru că era oarecum schimbat.Avea de gând ca,în clipa în care aveau să intre,să afle totul de la el.Oprindu-se doar să poruncească să se aducă de mâncare și băutură pentru prietenul ei,Axia îl conduse pe scările în spirală spre cea mai bună încăpere, solarul.Își dădea seama după felul cum mergea că picioarele îl dureau îngrozitor, iar când ea îl întrebă,el îi spuse că,în ziua aceea mersese sau fusese zgâlțâit în partea din spate a unei căruțe pe o distanță de multe mile.

Când Axia intră în solar,fericirea i se umbri imediat,căci văzu că cele două cumnate ale ei o așteptau,iar ea nu voia să-l împartă pe Tode cu ele.Dar apoi se

gândi cât de mult avea să-i placă lui de Berengaria, pentru că aceasta nu putea să vadă cum arăta.

-Aș vrea să ți-o prezint pe cumnata mea. E oarbă! spuse ea cu multă mândrie în glas. Atât frumoasa Berengaria, cât și Joby, cea îmbrăcată în haine băiețești se uitau la Tode amuțite. Fiindcă se temea de femeile frumoase, Tode bănuia că Joby era cea oarbă, așa că, dându-și gluga pe spate, îi zâmbi, dar când îi văzu repulsia de pe chip, își trase gluga la loc și își întoarse privirea. Axia îi aruncă lui Joby o privire furioasă, după care îl trase pe Tode spre Berengaria.

-Nu, aceea era Joby. Pe aceasta aș vrea să ți-o prezint. Ea e Berengaria.

-Ah, spuse Tode, dându-și din nou gluga pe spate și părând să ignore privirile lui Joby rămânând înmărmurit în fața frumuseții Berengariei. Nu-mi vine să cred că niște ochi atât de superbi pot să fie lipsiți de vedere. Dar noi, cei care vedem, ne putem scărda în frumusețea ta fără să părem nepoliticoși, zise el și, luându-i mâna, i-o mângâie o clipă. Îmi permiți? o întrebă încet și, când ea încuviință, el îi sărută mâna aproape iubitor. Ar fi fost greu de spus care era mai uluită: Axia sau Joby. Axia nu îl văzuse niciodată pe Tode purtându-se astfel cu o altă ființă omonească. Îl mai văzuse în compania femeilor, chiar și a unora oarbe, dar întotdeauna se ținuse deoparte, fără să iasă în evidență ca acum. Și știa exact cum să stea ca să nu i se vadă partea mutilată a feței. Acum, însă, stătea cu gluga dată pe spate, cu partea mutilată a feței spre Joby și Axia.

Cât despre Joby, pe ea o interesa mai mult reacția Berengariei față de acel bărbat diform. De obicei, Berengaria era foarte timidă în prezența străinilor; nu îi plăcea niciodată să fie singură cu cineva necunoscut. Dar acum, iat-o, lăsându-l pe acel personaj să-i sărute mâna. De fapt, el încă îi mai ținea mâna.

Joby fu prima care își reveni și se duse să le desprindă mâinile, iar Axia fu imediat lângă ea. Într-o clipă, cele două se transformaseră în aliante, unite de uimire. Întorcându-se, Tode îi aruncă Axiei o privire aproape părintească și se aplecă să o sărute pe obraz.

-Ah, a sosit mâncarea, zise el apoi. Pofțiți, doamnelor, luați loc lângă mine. Îmi va face plăcere compania dumneavoastră. Spunând acest lucru, o luă de braț pe Berengaria și o conduse la masă unde era așezată mâncarea.

În spatele lui, Joby și Axia rămăseseră încremenite. Axia era șocată, căci purtarea lui Tode era atât de neobișnuită, iar lui Joby nu-i venea să creadă că un individ care părea să fi făcut parte dintr-un circ ambulant pusese stăpânire pe casa lor.

De fapt, cine era acel om?

Tode se așeză la masă, cu Berengaria alături, lăsând banca din fața lor pentru Joby și Axia.

-Haideti,fetelor,nu vreti sa auziti ce vesti aduc?

Fetelor? se întrebă Axia ducându-se spre bancă și Joby se așează lângă ea.

Imediat de cum se așezară,Tode începu să povestească,dar Axiei îi trebui ceva timp până auzi ce spunea.Fără îndoială că arăta tot ca Tode al ei,dar trupul lui părea să adăpostească spiritul altcuiva.În primul rând,părea să fie foarte posesiv cu Berengaria.Pe masă se pusese o singură farfurie,dar Tode,cu un gest natural,o împinse la jumătatea distanței dintre el și Berengaria și,în timp ce mânca,îi punea în mână bucățele de mâncare: o felie de pâine cu unt,o bucățică de friptură de vacă în vârful unui cuțit de argint.

Fu nevoie de exclamația lui Joby ca Axia să audă ce spunea Tode.

-Jamie! strigă Joby.Henry Oliver l-a închis pe fratele meu într-o temniță? întrebă ea și,într-o clipă,scoase un pumnal din teacă și se ridică,dar Tode o apucă de braț.

-Stai jos! îi porunci el și ea se conformă.Nu putem face nimic acum cel puțin,nu în plină zi.Aș vrea să mă odihnesc câteva ceasuri și apoi mă voi duce înapoi. Joby,căreia nu-i plăcea cum apăruse acel individ plin de cicatrici în viața lor părănd să le fie stăpân,întrebă cu dispreț:

-Ce poți să faci tu?

-Joby! spuse Berengaria cu severitate.Din clipa în care Tode spusese că Jamie era în primejdie,Axia părea să nu mai poată respira,dar acum începea să-și revină,așa încât șopti:

-Spune-mi tot.Trebuie să știi tot.

-Acest Henry Oliver nu-i chiar atât de prost cum îl crede lumea.E puțin viclean și e îndrăgostit de...Tăcând o clipă,se uită la chipul minunat al Berengariei.

-De tine,spuse el încet,făcând-o să roșească.Ceea ce mi-e foarte ușor să înțeleg acum.

-Și fratele meu? strigă Joby.Netulburat,Tode începu să mănânce din nou.

-Oliver e ferm hotărât să o aibă și spune că îl va ține pe Jamie până când acesta va accepta să i-o dea de soție.Iar pe Frances o va ține până când tatăl ei va plăti răscumpărarea.Acum Tode se uită la Axia,dându-i de înțeles că tatăl ei fusese deja anunțat.Joby privi pumnalul pe care încă îl mai ținea în mână,pentru că știa că doi oameni erau ținuți prizonieri din cauza ei.

-Există niște tuneluri subterane care duc de la casa lui Oliver spre mare,continuă Tode.Sunt întunecate și umede,iar celulele au fost făcute acolo.Jamie e ținut în una din ele de zile întregi.Am încercat să ajung la el,dar paznicii mi-au văzut torța și am fost...zise el zâmbind,reținut.Joby și Axia dădură din cap,dar Berengaria întrebă cu răsuflarea tăiată:

-Și cum ai scăpat din mâinile lor?

-Am făcut pe prostul,spuse el simplu.A trebuit doar să mă comport ca un idiot și ei au început să râdă.Pentru celelalte două femei era ușor de înțeles,dar Berengaria era nedumerită.

-Cum ai putut să faci pe prostul?

Sub privirile uluite a celor două,Tode îi luă mâinile și i le puse pe față,dirijându-i degetele peste cicatrici și apoi în jos pe gât.

-Și pe picioare am cicatrici asemănătoare,spuse el privind în ochii ei,nasurile fiindu-le doar la câțiva centimetri distanță.

-Și,dacă-ți închipui că sora mea o să le atingă și pe acelea,te înșeli amarnic,spuse Joby aproape mârâind.Roșind din nou,Berengaria își retrase mâinile de pe fața lui.Cu un zâmbet pe care Axia nu îl mai văzuse niciodată,Tode își îndreaptă atenția din nou asupra mâncării.

-O să-i chemăm pe verii noștri,spuse Joby.Or să radă de pe fața pământului casa lui Oliver și or să-i atârne trupul gras de cea mai apropiată spânzurătoare.Or să...

-Nu e timp.Trebuie să mă întorc în seara asta să văd ce pot face.

-Da,sunt convinsă că o să fii de mare ajutor,spuse Joby disprețuitoare.

Tode nu se sinchisi să-i spună ceva,dar privirea pe care i-o aruncă o reduse la tăcere.Îi dădea de înțeles că nu era decât un copil și că,dacă voia să mai rămână cu adulții,trebuia să aibă grijă cum se comportă.Nici Axia,nici Tode nu aveau de unde să știe,dar exact aceeași privire i-o arunca și Jamie pentru a o pune la punct.

-Pot să vin și să plec când vreau.Nimeni nu-i dă atenție unuia care arată ca mine.Am venit aici doar pentru câteva ore ca să vă explic cum stau lucrurile.

-Și Frances? întrebă Axia.E îngrijită?

Spre surprinderea ei,avu impresia o clipă că Tode roși,dar sigur trebuia să se fi înșelat.

-Frances e bine.E ținută într-o odaie din piatră din vârful turnului vechi.Stă comod,dar e speriată.Oliver are grijă de ea personal și rareori lasă pe cineva să intre la ea,spuse el zâmbind ușor.În afară de cineva care să o înveselească.

Axia se întinse peste masă pentru a-i lua mâna lui Tode.

-Spune-mi ce pot să fac.Îmi dau și viața numai să-l scot pe Jamie de acolo.Te rog,lasă-mă să fac ceva.Timp de o clipă,privirile li se întâlniră și Tode văzu în ochii ei ceea ce fusese doar o umbră mai devreme.Axia îl iubea pe Jamie.Îl iubea așa cum nu mai iubise niciodată pe cineva.O clipă,Tode se simți cuprins de gelozie,dar apoi se stăpâni și îi strânse mâna la rândul lui.

-N-ai ce să faci.Eu pot să pătrund prin tuneluri destul de bine',fiindcă paznicii mă lasă să trec.E greu doar să-l scot pe Jamie.Nu pot să-l conduc prin Sala Mare și apoi afară așa,pur și simplu.Deși e un soldat foarte bun,spuse el zâmbindu-i cu căldură Axiei,nu cred că se poate lupta cu toți oamenii lui Oliver.

-Ce altă modalitate de a-l scoate de-acolo există? întrebă Axia.

-Nu-mi dau seama ce au fost tunelurile alea,dar par să se întindă pe mai multe mile.Nu știu dacă sunt foste mine sau cripte.Cred că nici Oliver nu știe,sau dacă a știut vreodată,acum a uitat.Bănuiesc că sunt de pe vremea romanilor și unele din ele s-au surpat.Orice ar fi,numai o cârțiță s-ar putea strecura prin ele.

-Sau o persoană oarbă,zise Berengaria încet.

-Nici să nu-ți treacă prin cap! strigă Joby.Jamie ar...

-Liniște! porunci Tode,după care se întoarse spre Berengaria,cercetându-i chipul.Da,zise el gânditor.O persoană oarbă ar avea un mare avantaj în bezna acelor tuneluri.În prima zi când mi s-a dat voie să-l văd pe Jamie,am luat o torță și am încercat să văd unde duc tunelurile,însă paznicii mi-au văzut torța și m-au oprit.În altă zi am răscolit pădurea din apropierea casei lui Oliver,să văd dacă descopăr vreo ieșire a tunelurilor,dar n-am găsit nimic.

Se pare că n-au nici o ieșire.

-Dar,dacă am putea să-l ascundem pe Jamie în tuneluri până la sosirea ajutoarelor,ar însemna să iasă de sub puterea acestui Oliver,zise Axia,în ai cărei ochi se citea o teamă din ce în ce mai mare,iar când Tode nu vru să se uite la ea,exclamă: nu spui totul.Știu! Ascunzi ceva!

-Da,spuse Berengaria luându-i mâna lui Tode și plimbându-și degetul mare peste palma lui.E vorba de o primejdie mai mare decât spui.

-Ieri dimineață a sosit fratele lui Oliver.Când Axia le auzi pe Joby și Berengaria ținându-și răsuflarea,își dădu seama că era vorba de o primejdie reală.

Tode își coborî și privirea și glasul.

-Fratele,Ronald,i-a spus lui Oliver că e un prost că vrea de soție o Montgomery săracă din moment ce o are pe moștenitoarea Maidenhall închisă în turn.Dat fiindcă el e deja căsătorit,fratele încearcă să o forțeze pe Frances să se mărite cu Oliver.Dar Jamie le-a spus că Maidenhall l-a însărcinat cu păzirea lui Frances,așa că ea nu se poate căsători fără permisiunea lui.Dar bineînțeles că Jamie nu vrea să semneze nici o hârtie prin care să i-o lase pe Frances lui Oliver, așa că e ținut fără mâncare,dându-i-se doar atâta apă cât să supraviețuiască.

Ridicând capul,Tode se uită la Axia.

-Va avea nevoie de un doctor când va ieși de-acolo.

Atunci,ea se ridică de pe bancă și se duse la fereastră,peu a nu vedea nimeni ce era în ochii ei.

-Ce i-au făcut? șopti Berengaria.

-L-au biciuit în mod repetat,zise Tode.Numai eu am avut voie să-l văd pentru că nu știau că-l cunosc.În ciuda tuturor lucrurilor pe care le-a îndurat,Jamie continuă să-i dea impresia fratelui lui Oliver că are o oarecare putere asupra lui Perkin Maidenhall și depinde numai de el,de Jamie,să fie de acord cu căsătoria.

-Deci asta o apără pe Frances,spuse Axia încet întorcându-se din nou la grupul de la masă.Numai Jamie hotărăște dacă se mărită sau nu.

CAPITOLUL 27

Oprind caii,Tode,care stătea pe capră,își ținu răsuflarea când văzu oamenii înarmați ce se apropiau.Datorită faptului că pe unii din ei îi cunoștea din vedere,știu că erau oamenii lui Oliver.Un dezavantaj al faptului că arăta așa cum arăta,era că oamenii îl recunoșteau și îl țineau minte.

Dar când oamenii îl văzură și începură să se înghiontească reciproc,rânjind,el își dădu seama că nu aveau să fie suspicioși.Ceea ce era bine,fiindcă trei femei erau ascunse în căruță,sub grămezile de flori.

-Ce avem aici? întrebă unul din ei râzând deja de felul cum arăta Tode.

-Flori pentru moștenitoarea Maidenhall,spuse Tode jovial.Cum să faci curte mai bine unei femei decât cu ajutorul florilor? Va fi a lui până diseară.Prin căsătorie sau altfel.Sub pânza aspră care le acoperea pe toate trei,Axia ascultă uimită,căci nu îl auzise niciodată pe Tode folosind asemenea ton.Din fire,era un om sobru,care își lua sarcinile uneori prea în serios chiar.Dar cel care vorbea acum avea un ton de parcă s-ar fi așteptat ca oamenii să râdă la fiecare lucru pe care îl spunea el.Și oamenii lui Oliver chiar râseră.

-Mai bine le-ai vârf din nou în pământ,îi strigă unul.Moștenitoarea n-o să aibă nevoie de ele.

-Cel puțin nu ca să se mărite cu sârmanul Henry,strigă altul.

-Ah,atunci o să le folosesc la propria mea nuntă,zise Tode.

Auzind acele cuvinte,oamenii izbucniră în niște hohote de râs de parcă ar fi fost cel mai amuzant lucru pe care îl auziseră vreodată.În căruță,Axia o simți pe Berengaria,care stătea întinsă lângă ea,încordându-se și încleștând pumnii.

-Poate că o să poți să te însori tu cu moștenitoarea,spuse unul din oameni.Dacă o găsești.

-Da? întrebă Tode de parcă acel lucru nu ar fi însemnat nimic pentru el.A reușit să se ascundă sau a venit tatăl ei s-o ia?

Numai Axia sesiză teama din glasul lui Tode când pomeni de Perkin Maidenhall.

-A fugit,spuse unul din oameni.Și-a pictat ieșirea,adăugă el și izbucni într-un hohot de râs.Dacă o vezi,spune-i să găsească o ușă și să se întoarcă înauntru.

După aceea,oamenii râdeau prea tare ca să mai poată vorbi și fără să mai spună nimic,se depărtară,lăsându-l pe Tode și căruța lui plină cu flori în mijlocul drumului.Zece minute mai târziu,Tode duse căruța la umbra unui stejar și coborî să bea puțină apă dintr-un butoiș prins de o latură a vehiculului.

-Ați auzit? întrebă el,uitându-se printre scânduri la cele trei perechi de ochi care îl priveau.Joby nu așteptă să dea un răspuns,ci dădu la o parte pânza care o acoperea.Când acceptase să fie ascunsă în căruță,nu își închipuise cât de îngrozitor avea să fie.

-Mă duc s-o caut,zise ea sărind din căruță.

-Nu știi nimic,spuse Tode,simțind că răspunde de fata aceea până la eliberarea lui Jamie.

-Cunosc fiecare vizuină de iepure din zona asta și poate că o să găsesc și ieșirea tunelurilor.Dacă această Frances crescută la oraș ș-a rătăcit,habar n-o să aibă încotro să apuce.

-Nu pot să-ți dau voie,începu Tode.

Dând la o parte grămezile de flori,Berengaria se ridică și ea,spunând:

-Îi cunoaște pe toți ciobanii din ținut.Nici o femeie nu poate trece fără ca ei s-o observe.Trebuie s-o lași să se ducă.Se ridică și Axia.

-Și ziceai că n-avem nevoie de ea.Ah,Tode,te rog,n-o lăsa pe Frances să umble singură.Știi foarte bine că nu e în stare de nimic.Nu poate să facă nimic singură.

-Nu ai dreptate în privința asta,spuse Tode încruntându-se,dar își dădu seama că era o anumită logică în ce spuneau ele.

-Te rog,spuse Berengaria și aceste cuvinte îl făcură să se hotărască.

Joby nu mai așteptă un răspuns,rupând-o la fugă peste câmpuri spre casa lui Henry Oliver.

Dându-le să bea apă pe rând,Tode se uită la cele două femei.Cu talentul ei la pictură,Axia reușise să se transforme pe ea și pe Berengaria în niște bătrâne trase la față.Deși,în ochii lui Tode,nimic nu o putea face pe Berengaria mai puțin frumoasă,lucru pe care i-l și spusese.

Cât despre Joby,Tode refuzase să lase ca aceasta să fie deghizată în vreun fel.Cu tunsoarea și hainele băiețești ce altceva mai trebuia să se facă?

-Să încercăm s-o transformăm în fată? spuse Tode permițându-și un moment de răzbunare pentru toate lucrurile urâte pe care Joby le spusese la adresa lui.Dar nu,nici măcar tu,Axia,nu ești chiar atât de talentată.

Așa că,acum,se bucura că scăpase de Joby,căci faptul că nu asculta niciodată era un chin permanent și el avea nevoie numai de cooperare pentru ceea ce pusese la cale.Era întuneric când ajunseră acasă la Oliver și Tode fu bucuros că acolo domnea un adevărat haos, chiar dacă era îngrijorat din cauza lui Frances.Cum fugise,oare,dintr-un turn de piatră?

Îi trebuiră doar câteva minute să afle că încă nu fusese găsită,că Jamie era în continuare închis în temniță și că refuza să semneze ceva.Tode jură din nou în sinea lui să o ucidă pe Joby când totul avea să se termine,fiindcă Oliver îi spusese că ideea ca el să o răpească pe moștenitoarea Maidenhall „fusese a micuței Montgomery”,drept pentru care îl forța pe Jamie să i-o dea pe scumpa lui Berengaria.După ce o cunoscuse pe aceasta,Tode refuză să creadă că știuse ceva în legătură cu ce făcuse sora ei mai mică.

Tode știa că fratele lui Oliver,Roland,pusese oameni de pază la poarta din față,fiind atenți la orice semăna chiar și pe departe cu vreunul din vecinii lor Montgomery.Roland spusese că le credea în stare pe amazoanele Montgomery să încerce să-și salveze fratele singure, așa că poruncise ca toate femeile care intrau să fie cercetate cu atenție.

Dar nimeni nu se uită la Tode și la căruța lui plină cu flori.Sau dacă se uitau,izbucneau în râs.

-Înseamnă că a făcut pe prostul multe zile dacă îl cunosc toți,îi șopti Berengaria Axiei cu amărăciune în glas.Cuvintele acelea erau ecoul gândurilor Axiei.

După ce intrară pe poartă,femeile îl ascultară pe Tode cum îl trase pe Henry Oliver lângă căruță,oferindu-se să-i dea o mână de ajutor în aducerea lui Frances înapoi.Știa cât de mult le plăceau femeilor florile,nu? Da.Ei bine,dacă le împrăștiau,Frances avea să fie atrasă de ele și să se întoarcă.Aveau să reprezinte un fel de momeală,Henry nu vedea?

-Ca atunci când pui cașcaval ca să atragi un șoarece,zise Henry uimit.

-Exact,răspunse Tode.Dar să nu-i spui nimic fratelui tău,altfel o s-o găsească pe moștenitoare înaintea ta și o să ia tot meritul ca fiind al lui.

-Așa e,zise Henry.Roland se crede cel nriai deștept om din sat.

După părerea lui Tode,Roland se credea cel mai deștept om din lume,dar nu asta era important acum.

-Deci,unde să punem florile? întrebă Tode și Axia simți golul din mintea lui Oliver.În temniță cu prizonierul? Ea va încerca să ajungă întâi la el,nu?

-Ah,da,bineînțeles,spuse Oliver și,aplecându-se,îi șopti lui Tode: să nu te vadă fratele meu, pentru că nu lasă pe nimeni să coboare acolo,nici măcar pe mine.

-Atunci de ce nu-i spui că asta e casa ta,nu a lui,că ea e moștenitoarea ta și el să facă bine să nu se mai amestece în viața ta? În definitiv,tu ai fost cel destul de deștept s-o răpești pe moștenitoarea Maidenhall,nu el.

-Dar asta l-ar înfuria pe Roland foarte tare.

-Da și,în timp ce el o să turbeze de furie,eu întind capcana pentru moștenitoare.

Doar nu ți-e frică de fratele tău,nu?

-Păi,poate...Nu! Nu mi-e frică.Du-te și pune florile.Ce rău pot să facă niște flori?

-Chiar așa,zise Tode și așteptă ca Henry să se depărteze,după care le spuse celor două femei: gata,puteți ieși acum.

-Ești cel mai inteligent om pe care l-am cunoscut vreodată,spuse Berengaria când Tode o ajută să coboare.O să-ți rămân datoare toată viața,iar sora mea va...Au!

-Scuză-mă,cred că mi-a alunecat piciorul,spuse Axia.Cred că n-ar mai trebui să pierdem timpul și să terminăm odată.

-Absolut,zise Tode și în vocea lui se simți puțin amuzament.

Douăzeci de minute mai târziu,Tode,Axia și Berengaria,cu permisiunea lui Henry,coborau spre .temniță.Era atâta zăpăceală din cauza dispariției lui Frances că nimeni nu observă că Axia o ținea de mână pe Berengaria,conducând-o pe dale de piatră sparte și șoptindu-i când trebuia să pășească peste vreo grămadă de excremente de pe podea.

-Dezgustător! șopti ea,dar privirea pe care i-o aruncă Tode o reduse la tăcere.

O dată trebură să se oprească pentru ca Tode să se strâmbe la unul din oamenii de la bucătărie și femeile se ținură de mâini atât de tare încât simțiră durere.Nici uneia din ele nu le plăcea faptul că Tode era nevoit să se umilească astfel.

După ce ieșiră din bucătării,Tode le conduse printr-un labirint de coridoare vechi din piatră pline cu butoaie,lăzi și unelte agricole ruginite.Se părea că tot ce posedase familia lui Henry Oliver vreodată se afla depozitat acolo jos și,uneori, Axiei îi era greu să o țină pe Berengaria să nu se împiedice.Din când în când vedeau câte o torță prinsă în suport în perete,dar în cea mai mare parte era întuneric.Trecu o veșnicie,parcă,până ajunseră într-o încăpere mică ce părea puternic luminată după bezna din pivniță.Ușa masivă din lemn de stejar era deschisă și trecură toți trei fără să facă nici cel mai mic zgomot.Pe trei laturi ale încăperii erau pietre imense umede,în locul celui de al patrulea perete nefiind nimic,doar gura întunecată a unui tunel ce părea să se întindă la nesfârșit.

Înainte de intrarea în tunel se aflau o masă,un scaun și un singur paznic,cu bărbia proptită în piept,dormind adânc.Axia răsuflă ușurată oarecum când îl văzu pe paznic dormind,dar era și îngrozită.Tode îi spusese că avea să se

gândească el la ceva ca să scoată paznicul din funcțiune,dar încă nu știa ce anume.Spuse că,în cel mai rău caz,avea să fie nevoit să stea să-l distreze,în timp ce ele se duceau la Jamie.Când Axia îl întrebase ce avea să pățească atunci când aveau să descopere că Jamie dispăruse,el nu îi răspunsese.

Acum,însă,văzu că paznicul dormea,iar cheile erau atârnate într-un cui deasupra capului său.Dacă Tode putea să le ia fără să facă zgomot,fără să-l trezească pe paznic,puteau spune că trecuseră de primul obstacol.

-Ce este? șopti Berengaria neliniștită.Axia îi făcu semn să tacă,temându-se că vocea ei avea să-l trezească pe paznic și îi strânse mâna cu putere când Tode se furișă și luă cheile de pe perete.Când acestea zdrăngăniră,Axia simți că i se taie respirația.

-Ce este? întrebă Berengaria din nou,făcându-l pe Tode să se întoarcă încruntat. Enervată,Axia îi smgci mâna pentru a-i da de înțeles că trebuia să tacă,dar când văzu că deschise gura să mai spună ceva,șopti:

-Nu trebuie să trezim paznicul.Cu o voce normală care,în dreptul intrării în tunel răsună ca o bubuitură de tun,Berengaria spuse:

-Nu e nimeni aici în afară de noi.

Axia avu impresia că moare de frică și se uită îngrozită la paznic,dar acesta continua să doarmă.Oarecum supărată,Berengaria repetă:

-Vă spun eu că nu-i nimeni aici.

În clipa aceea,Tode se opri,cu cheile în mână,și se uită la paznic.Observă că acesta nu făcea nici o mișcare,nici măcar pieptul nu i se înălța când respira.

Încet,șovăitor,îi atinse umărul.Trupul îi era cald,dar când omul nici nu tresări la atingerea lui Tode,acesta îi puse degetele pe gât.

Când Tode îl atinse din nou,paznicul căzu cu fața în jos,zgomotul pe care fruntea lui îl făcu în contact cu masa făcând-o pe Axia să tresară.

Abia când împinse trupul omului înapoi lipindu-l de perete,Tode văzu rana mică de cuțit din pieptul lui.Nu era foarte mare,dar era exact unde trebuia; probabil că omul murise pe loc.

-Jamie! spuse Axia dând drumul florilor și rupând-o la fugă prin tunelul întunecat fără să stea să se gândească încotro se îndrepta.

Luând o torță de pe perete,Tode o luă de mână pe Berengaria și o urmă pe Axia cât îndrăzni de repede,căci pe jos era extrem de alunecos.Celula oribilă în care fusese ținut Jamie era goală,numai niște haine murdare de sânge dovedind că acesta fusese acolo.

-Unde e? întrebă Axia,de parcă Tode și Berengaria ar fi știut.

Dar, chiar dacă ar fi fost așa, ea nu stătu să mai aștepte, ci porni în grabă mai departe. Era sigură că Jamie nu ar fi putut să se ducă sus, pentru că acolo era prea multă lume care l-ar fi putut vedea și recunoaște. Nu ar fi putut să iasă decât prin tunel. Ținând-o pe Berengaria de mână, Tode înainta cât putu de repede, cu torța ridicată, prinzând-o din urmă pe Axia exact când se pregătea să apuce pe un alt coridor întunecat.

-Nu trebuie să ne pierdem unii de alții, spuse el privind-i chipul speriat. Trebuie să rămânem împreună. Înțe...? Se întrerupse brusc când auzi un zgomot dinspre intrarea în tunel.

-E mort! Aduceți torțe. Vreau să fie găsit! auzi el o voce strigând. Uitați-vă! O lumină. Fără să mai stea pe gânduri, Tode arunca torța într-o baltă din cine știe ce lichid era acela care era pe jos și, brusc, rămaseră în beznă. O beznă totală.

Când Tode și Axia ezitară, Berengaria prelua conducerea.

-Urmați-mă, spuse ea, deși în viața ei, nu-i plăcuse să rostească aceste cuvinte.

Ea era conducătoarea acum, iar ei erau neputincioși. Tunelurile erau murdare și nefolosite de multă vreme și, așa cum descoperi curând, erau pline de surprize. Pe alocuri, podeaua se surpase sau tavanul se dărâmasse.

-Aveți grijă aici, șopti ea. E o groapă.

-De unde știi? o întrebă Tode, iar Axia venea imediat în spatele lui.

-Locul ăsta e mai puțin plin de surprize decât casa mea, cu pumnalele și săbiile fraților mei. Iar Joby consideră că e mai ușor să mute o mobilă în loc să o ocolească. În ciuda pericolului, nu putu să nu simtă puterea pe care i-o dădea acea nouă responsabilitate. Căci, în acele clipe, nu mai era Povara Familiei ci o persoană de care era nevoie. Acum se concentra ca să poată ieși de acolo cu toții. Se opri puțin și adulmecă în aer.

-Ce faci? întrebă Axia nerăbdătoare. Oare unde era Jamie?

-Încerc să miros soarele, zise ea misterioasă. Pe aici.

Tode trebui să o tragă pe Axia după el, căci se temea că avea de gând să-i pună tot felul de întrebări Berengariei, curiozitatea ei fiind mai puternică decât teama. Din când în când, Axia se mai uita în spate să vadă dacă nu se zăreau torțele oamenilor lui Oliver, dar nu văzu nimic. Era conștientă că, în cele treizeci de minute de când mergeau prin tuneluri, trecuseră de tot soiul de obstacole și ocoliseră gropi. Se gândi că, dacă ar fi putut vedea, i s-ar fi părut că tunelul era imposibil de străbătut.

-Stați! spuse Berengaria când ajunseră într-un spațiu mai larg, atât de larg, încât Axia putu să desfacă brațele fără să atingă nimic. A fost cineva aici.

-Jamie? întrebă Axia cu răsuflarea tăiată.

-Nu-mi dau seama,dar simt că a fost cineva aici.

-Poți să-i miroși? întrebă Axia uimită și felul în care puse întrebarea îi făcu pe cei doi să râdă.În clipa aceea,bărbatul ieși din umbră și lipi un cuțit de gâtul lui Tode.

-O vorbă și ești mort,se auzi o voce aspră în urechea lui Tode.

-Jamie! exclamă Berengaria și Axia în același timp,după care Axia țâșni în direcția lui cu brațele desfăcute.

-Fir-ar să fie! spuse Jamie șocat și puțin supărat,dar în secunda următoare,o strânse pe Axia la piept și o sărută lacom.

-Jamie,iubirea mea,credeam că o să mor fără tine,șopti ea.Ești teafăr? Ți-au făcut ceva?

-Absolut nimic.Au...Au! Mă rog,puțin,zise el sărutându-i gâtul.O să mă îngrijești ca să mă refac?

-O să fac lucruri care or să te facă să vrei să trăiești,spuse ea cu o voce guturală,după care se făcu liniște,ei continuând să se sărute în bezna tunelurilor. Stând doar la câțiva pași distanță,doi oameni îi ascultau stăpâniți de sentimente contradictorii.De mulți ani,Tode și Axia fuseseră totul unul pentru celălalt,dar acum el își dădu seama că prietenia lor se schimbase pentru totdeauna.Și Berengaria simți cât de mult o iubea fratele ei pe femeia aceea care apăruse atât de brusc în viețile lor răvășindu-le complet.Acum știa că Axia nu făcuse nimic ca să-i ademenească fratele,nimic în afară de faptul că îl iubea,îl iubea complet și total,fără să se gândească la sine.Berengaria nu dăduse prea multă atenție când Axia spusese că și-ar fi dat și viața pentru a-l salva pe Jamie dar acum îi simți teama pentru viața lui și nevoia de el.

Berengaria se bucura că cineva îl iubea pe scumpul ei frate așa cum considera ea că trebuia iubit,dar,în același timp,se simți cuprinsă de un val imens de singurătate.Jamie era cel mai bun prieten al ei și era singurul bărbat din câți cunoștea pe care nu îl interesa faptul că era oarbă.

În timp ce Berengaria simțea pierderea fratelui ei,Tode își strecură mâna într-a ei și,apoi,aplecându-se,o sărută pe un colț al gurii.

-Nu vei fi singură,zise el parcă ghicindu-i gândurile.Nu atât timp cât voi trăi eu.

-Haide,drăcușorule,dă-mi drumul și spune-mi ce cauți aici.De parcă n-aș ști.Tode! Cum ai putut s-o amesteci în treaba asta? Oamenii lui Oliver sunt ferm hotărâți să pună mâna pe banii lui Maidenhall.Dar tu i-ai dat voie Axiei...

-Și mie,spuse Berengaria încet.În timp ce Jamie vorbea,Axia își plimba mâna peste trupul lui pentru a descoperi cât rău i se făcuse.Îl simți tresărind la auzul vocii surorii lui,și atunci simți cum se înfurie.

-Aveam nevoie de ea,spuse Axia încercând să-l facă să se calmeze.Poate să vadă acolo unde noi nu putem.

-E destul de rău că i-ai pus viața în pericol soției mele,dar să o iei și pe sora mea oar...Tode,nu te iert pentru asta.N-ar fi trebuit să le amesteci pe femei în asta.Mai ales pe...

-Hai,spune-o! izbucni Berengaria.N-ar fi trebuit s-o aducă pe sora ta oarbă și inutilă.Asta ai vrut să spui,nu?

-N-am spus și nici n-am gândit asta.Nici una din voi n-ar fi trebuit să fie aici.

-Am venit să te salvez,ingraturile! spuse Axia.Și pentru propria ta informare,să știi că Berengaria nu e oarbă aici.Poate să miroasă soarele.

O clipă Jamie ezită,dar apoi izbucni în râs.

-Bine,asta nu pot să neg.Haideți să mergem acum,zise el,dar spre consternarea lui,nu îl urmă nici unul.Or să vină după noi curând.Trebuie să găsim ieșirea cât mai repede.Axia își propti mâinile în șold,știind că el nu putea să vadă gestul.

-Berengaria vede mai bine ca tine așa că pe ea o s-o urmă.

În clipa aceea,Berengaria hotărî în sinea ei că își iubea cumnata.Nimeni nu mai spusese vreodată că ea făcea ceva mai bine ca altcineva.Chiar dacă era oarbă,era totuși o Montgomery și se simți extrem de mândră.

-Haideți.Pe aici! spuse ea și porni în direcția opusă celei în care începuse să meargă Jamie.Acesta era destul de înțelept ca să lase conducerea în seama altcuiva atunci când el nu era cel mai indicat pentru a o face,asa că acum,se întoarse și îi urmă pe ceilalți.Berengaria îi conduse prin ceea ce li se păru a fi mile întregi de tunel și,după un timp,Axia avu impresia că și ea putea să „miroasă” soarele.La un moment dat,ajunseră într-un loc unde tavanul se prăbușise,blocându-le trecerea.Tode și Jamie dădură molozul la o parte, nelăsându-le pe femei să-i ajute.

-Jamie e rănit mai grav decât vrea să ne spună,șopti Berengaria sorbind puțină apă din sticla pe care o avea la el fiecare.Sângerează.Simt mirosul.Axia oftă.

-Da,am simțit și eu când l-am atins.Ești sigură că ne îndreptăm spre ieșire?

-Ah,da,pot...

-Berengaria! exclamă Axia deodată.Cum poți să miroși soarele dacă afară e seară? Ea râse ușor.

-Nu miros chiar soarele,ci ceea ce el face pământului.Face ca lucrurile să crească și eu simt mirosul plantelor și al aerului curat.Mi se pare foarte clar încotro trebuie să mergem.Tu nu-ți dai seama?

-Cătuși de puțin.Ai putea să găsești drumul înapoi,pe unde am venit?

-Firește,zise ea și,stând cu o ureche ciulită la Jamie,care se chinuia să dea la o parte pietrele,adăugă: fratele meu,Edward,obișnuia să mă ducă în pădure la mile întregi distanță de casă și să mă lase să găsesc singură drumul înapoi.Zicea că așa cum reușeau câinii,puteam și eu s-o fac.Prima dată când m-a pus în această situație,m-am gândit să stau să aștept până venea cineva să mă ia și,dacă nu venea nimeni,muream,dar pe urmă mi-am amintit că aveam căpșuni la cină.

-Să nu-mi spui că te-ai luat după mirosul lor.Berengaria izbucni într-un hohot de râs care îi făcu pe bărbați să se întoarcă,dar ea nu le spuse de ce râdea.

-Nu,zise ea.Am pornit înapoi,împleticindu-mă,dar am crezut în instinctul meu și am reușit.Înainte ca Axia să mai pună o întrebare,Jamie le spuse că drumul fusese deblocat și că puteau continua.O oră mai târziu dădură peste o încâlceală de rădăcini care blocau din nou tunelul.

-Aici,spuse Berengaria.Tăiați astea și o să ieșim curând.Și avu dreptate căci,după câteva clipe,Jamie se întoarse spre ei spunând:

-Văd lumina zilei.Ceilalți trei erau nespuse de bucuroși,dar Berengaria aproape că își dorea să fi rămas în tuneluri,căci,odată cu lumina știa că trebuia să cedeze conducerea,și nu va mai fi utilă.Odată cu ieșirea la lumină,devenea iarăși Povara Familiei.Folosindu-și forța și cuțitul,pe care paznicii nu i-l găsiseră în cizmă,Jamie debloca ieșirea tunelului care era de foarte mulți ani acoperită și ieși în pădure,nu departe de casa lui Henry Oliver.Și,în clipa în care ieși la lumină,zări o mișcare.

-Liniște! le porunci el celorlalți care erau încă în tunel.

O rupse la fugă pe vine,stratul gros de ace de pin înăbușindu-i pașii.Lumina strălucitoare a soarelui de dimineață aproape că îl orbi după atâtea ceasuri petrecute în bezna tunelurilor și,din când în când,trebuia să închidă ochii.Dar știa că văzuse pe cineva și încercă să-l urmărească.Dintr-un salt îl puse la pământ,dându-și seama imediat că trupul era al unui copil.Se bucură,căci în acele momente nu se simțea în stare să se lupte cu un adult.

-Salut,frățioare,spuse Joby veselă.Iar te-ai jucat în cocină?

Răsuflând ușurat,Jamie se dădu la o parte de pe ea și apoi se ridică în capul oaselor,frecându-se la ochi.Nu mai mâncase de câteva zile,băuse foarte puțină apă,îl durea spatele îngrozitor și acum mai petrecuse și noaptea precedentă mergând prin tuneluri.Nu era în cea mai bună formă.

-Vino,spuse el.Trebuie să mergem la ceilalți.Se ridică cu greu,după care se uită la sacul pe care Joby îl ținea aruncat pe umăr.

-Cred că nu conține mâncare,nu?

-Doi pui de găină,patru tarte cu vișine și câțiva morcovi noi,spuse Joby și,

zâmbind,bătu sacul ușor,mișcare ce dădu naștere unor cotcodăceli.

-Vii? întrebă Jamie ridicând din sprâncene.

-Proaspeți,îl corectă ea,nevrând să-l lase să vadă cât de rău îi făcea halul în care arăta.Era murdar,dar sub stratul de murdărie,era sânge închegat.

-Și cine te-a învățat,mă rog,să furi pui de găină și prăjituri? o întrebă el cu dezgust,dar era prea bucuros că o vedea ca să mai fie supărat.Mai aruncă o privire la sac.

-Sper să n-ai pus puii și prăjiturile la un loc,nu?

-Ce-i o prăjitură fără un pui...,spuse ea și,după privirea pe care i-o aruncă Jamie,înțelese că nu trebuia să încheie fraza.Ce ai făcut cu Berengaria și cu ceilalți doi? Jamie nu răspunse,ci se întoarse și Joby îl va/u strâmbându-se de durere când porni înapoi spre gun tunelului,unde ceilalți așteptau.

-Vino,fu tot ce îi spuse surorii lui mai mici aceasta îl urmă.

CAPITOLUL 28

Soarele se pregătea să apună și,în pădure era răcoare și liniște,iar cinci oameni moțâiau,așteptând lăsarea întunericului pentru a putea să treacă neobservați.De două ori auziseră tropot de copite în depărtare,ceea ce le dăduse de înțeles că oamenii lui Oliver încă îi mai căutau.Jamie voise să continue drumul spre casă,deoarece știa că verii lui aveau să vină în curând,căci reușise să le trimită un mesaj când ajunsese prima oară la Henry Oliver.

Dar toți ceilalți respinseseră ideea când îl văzuseră la lumină.Axia,care știa că fusese biciuit,adusese o alifie răcoritoare pentru spatele lui și îl forțase să se întindă pe burtă pentru ca ea să-i poată unge rănilor deschise.

Acum,după câteva ore de la ieșirea din tuneluri,după un somn de după-amiază,toți începeau să se trezească și să-și piardă răbdarea.Nu puteau face nici o mișcare până la lăsarea întunericului,adică încă o oră,două.Axia era din ce în ce mai îngrijorată de faptul că Jamie avea să încerce să facă pe eroul și să se ducă să se răfuiască singur cu Oliver,fără să mai aștepte ajutoare.Știa că numai epuizarea îl făcuse să doarmă după-amiaza,iar acum privea în jur agitat.

-Chiar poți să miroși ceva? o întrebă ea pe Berengaria,dorind cu disperare să se gândească la altceva în afară de peripețiile prin care trecuseră cu toții și motivul pentru care așteptau.Știai că ăsta e un talent neprețuit? Adesea am încercat să fac parfum așa cum fac francezii.Nu poți să iei și să usuci niște violete și să faci parfum de violete.Am încercat.Trebuie să amesteci câteva plante ca să obții ceva care să miroasă la fel.

-Așa cum verbina miroase mai mult a lămâie decât lămâia însăși? întrebă Berengaria.

-Exact. Am făcut câteva experiențe, dar după patru, cinci plante, nu mai puteam să fac deosebirea dintre niște ciorapi murdari și trandafiri. Dar, dacă aș avea pe cineva cu un nas...

-Sora mea poate să deosebească o sută de plante, spuse Joby, care era însă supărată pentru că Berengaria o trădase. Oare ce se întâmplase în tunelurile alea de o făcuse pe sora ei să stea atât de aproape de Axia și să râdă la tot ce spunea aceasta? Atunci, Axia începu să smulgă plante și să i le dea Berengariei să le miroasă, descoperind că era adevărat: Berengaria putea să recunoască și fiecare tip de scoarță de copac.

-Uluitor. De-a dreptul uluitor. Ce aș putea să fac cu tine în afaceri!

-N-o s-o punem pe sora mea să stea într-o prăvălie ca lumea să se holbeze la ea, zise Joby repede.

-Să se holbeze la ea? Ah, te referi la frumusețea ei.

-Nu, la faptul că e oarbă!

-Cu un nas ca al ei, cui îi pasă că nu vede?

-Poftim? îngăimă Joby.

Imediat, Axia își dădu seama de greșeală.

-Îmi pare rău, n-am vrut s-o jignesc, dar, pentru o clipă, am uitat că e oarbă. Mi-a fugit mintea. Când Joby începu să bolborosească, Berengaria spuse calmă:

-Cât de mult aș Vrea ca toată lumea să uite că sunt oarbă. Mi-ar plăcea să fiu altceva decât Povara Familiei.

-Povară? spuse Axia zâmbind. Cu talentul tău, noi două am putea face avere.

Ridicându-se, văzu că privirile tuturor erau ațintite asupra ei și se gândi că poate venise momentul să-i facă să uite de griji.

-Cu talentul tău am putea să facem un parfum minunat. Și îi vom spune Elizabeth și Jamie i-l va prezenta reginei. Când își văzu soțul încruntându-se, Axia își dădu seama că nu se mai putea opri.

-Cu înfățișarea lui va fi persoana cea mai indicată pentru a o convinge să-i placă. Nimeni altcineva din lume nu va mai avea voie să se dea cu acel parfum. Îl vom face numai pentru regina Elizabeth, iar ea își va îndruma toți curtenii să cumpere sticle imense pe care să i le ofere în dar.

Axia îl văzu pe Tode zâmbind ușor și Jamie nu mai era încruntat.

-Apoi vom face parfumuri și pentru alte doamne. A avea propriul tău parfum va deveni ultima modă la curte. Berengaria zâmbi.

-Îl vom pune pe Jamie să adulmece femeile de la curte și să le spună dacă miroasă a violete sau iasomie. Până în momentul acela, Joby tăcuse, dar când Axia continuă, ea uită de resentimente. Abordând o expresie care o făcea să semene foarte mult cu Jamie când se concentra asupra unui lucru, Joby întinse mâna, ca și cum ar fi ținut mâna unei doamne și ar fi mirosit-o.

-Da, da, zise ea gânditoare. Ești o frumusețe matură ca... ah, da, ca trandafirul de mosc., spuse ea prefăcându-se că ia altă mână, ești la lol de dulce ca violetele.

Lăsând mâinile acelea imaginare, Joby deveni deodată serioasă.

-Trebuie să-i dăm o listă cu toate parfumurile, ca să le vândă pe toate.

-Da, bineînțeles, spuse Berengaria. Și cred că ar trebui să hotărâm care doamnă obține un parfum, pentru că atunci când se va duce la curte, el să nu greșescă.

Bărbații nu prea se pricep la astfel de lucruri. Ar putea să fie o contesă mărunță care să miroasă a crini și o femeie cât un cal să miroasă a rouă.

-Doar dacă, bineînțeles, nu cumva așa se vede ea, spuse Axia. Mmm. Ce părere ai, Jamie?

-Mă simt onorat că v-ați amintit că mai sunt și eu aici. Gesturile mele, chiar propriul meu caracter, sunt luate în discuție fără să mi se acorde nici cea mai mică atenție, dar, în sfârșit, v-ați hotărât să-mi puneți o întrebare. În sfârșit, onoarea mea e reabilitată, spuse el zâmbindu-le. Nu am nici o intenție să iau parte la așa ceva. Nu am de gând să-mi petrec viața sărutând mâini și spunându-le femeilor cum... cum miroasă. Axia se strâmbă și apoi zâmbi, căci îi veni o idee.

-Da! Cred că o doamnă fără vedere ar fi ceva mai potrivită.

-Eu? întrebă Berengaria. Era sigură că Axia o necăjea, dar, oare, așa era?

-La curte? Axia era entuziasmată.

-Ai putea să stai pe un scaun de catifea și femeile să vină la tine, să le ții mâinile și să hotărâști ce parfum s-ar potrivi fiecăreia.

-Berengaria nu poate..., începu Jamie, dar Joby îl întrerupse.

-Dar bărbații? întrebă ea. Nu-i uitați pe bărbații care vor să aibă propriul lor parfum. Cum credeți că ar miroși parfumul Richard? A pământ și a bogății? Berengaria chicoti.

-Dar cum ar miroși parfumul numit Henry Oliver?

-A sudoare de cal! zise Joby și femeile și Tode izbucniră în râs. Până și Jamie zâmbi ușor, dar ea îl văzu și se simți încurajată. Ridicându-se în picioare, își umflă pieptul, își dădu umerii pe spate, își vârî degetele mari în brâul pantalonilor și începu să se plimbe ca un bărbat vanitos.

-Sunt bărbat! zise ea. Și vreau ceva cu adevărat bărbătesc. Pentru un bărbat adevărat. Axia se duse spre cumnata ei, ca și cum i-ar fi întins o sticlă.

-O,bărbat curajos,am aici cel mai superb parfum care s-a creat vreodată.

-Nu vreau flori! spuse Joby cu o voce îngroșată și pompoasă.Trebuie să-mi protejez...părțile cele mai bune,dacă mă înțelegi,fetițo.

-Ah,da,domnule,spuse Axia bătând din gene,și văd că părțile dumneavoastră cele mai bune sunt,într-adevăr,foarte bune.Dar cred că veți descoperi că am folosit cele mai bărbățești ingrediente.

-Flori? mormăi Joby.

-Ah,nu,absolut nici una.Adică,poate una singură.

-Fără flori! Mă înțelegi,fetițo? Sunt bărbat și nu vreau flori! Cu asta am terminat!

-Da,domnule,strigă Axia după Joby.E floarea de scon.Atunci izbucniră cu toții în râs,chiar și Jamie,așa încât Joby se întoarse.

-Ce altceva mai e în el? întrebă ea suspicioasă.

-Lame de fierăstrău.Acum,până și Joby fu cât pe ce să uite de rol și să zâmbească.Era obișnuită să fie tot timpul în centrul atenției și să facă lumea să râdă,dar Axia era pe măsura ei.

-Lame vechi și ruginite.Săbii rupte și noroi din locurile unde au murit oameni,în luptă,bineînțeles.Joby chiar zâmbi acum.

-Bineînțeles.

-Și,ca întotdeauna,bălegar de cal ca element de legătură.

-Nici nu mi-aș dori altceva.

-Dar...,spuse Axia privind în jur ca pentru a vedea dacă se mai uita cineva. Pentru dumneavoastră am inclus un ingredient special.

-Ce anume? șopti Joby la rândul ei.

-Murdărie de sub unghia mare de la picioare a unui turc imens care nu s-a spălat în viața lui.

-Îl iau! strigă Joby peste hohotele de râs ale tuturor.Îți dau șase castele și două sute de acri de pământ.E de-ajuns?

-Să fie trei sute de acri.

-S-a făcut.

-Atunci sunt...

-Liniște! porunci Jamie deodată și,ridicându-se,se duse în partea cealaltă a micii tabere,făcându-le semn să se culce cu toții la pământ și să tacă,în timp ce scruta pădurea cu atenție.Tode o acoperi protector pe Berengaria,ascunzând-o de ceea ce vedea Jamie.După câteva clipe,Jamie zâmbi ușor,după care se întoarse la Axia,care se întinsese pe pământ.

-E verișoara ta,spuse el cu uimire în glas.Aș recunoaște oriunde strălucirea acelei rochii.Nevenindu-i să creadă,Axia înălță capul și se uită pe deasupra bușteanului căzut,în dosul căruia se ascundeau Tode și Berengaria,și o văzu pe Frances venind spre ei liniștită,de parcă ar fi avut la dispoziție tot timpul din lume.Imediat ce se dezmetici,Axia se ridică și o rupse la fugă spre verișoara ei,dar se opri în fața ei,ezitând.În ciuda tuturor peripețiilor prin care trecuse,Frances arăta la fel,dar în același timp,se observa ceva schimbat la ea.”*Exact ca Tode*”,își spuse Axia.

-Ei? întrebă Frances.Nu te bucuri că mă vezi? După aceea desfăcu brațele și amândouă alergară una spre cealaltă,îmbrățișându-se,iar Axia se miră să descopere că,într-adevăr,se bucura să-și vadă verișoara.

În clipa următoare,Jamie apăru lângă Frances,gata să-i pună o mulțime de întrebări,dar ea zise că nu avea să povestească nimic până când nu mânca ceva mai întâi.Apoi îl șocă pe Jamie spunându-i unde ascunsese un sac plin cu mâncare.

-Nu mai fi așa șocată,Axia,zise ea râzând,după ce plecă Jamie.Cum crezi că s-a hrănit familia mea înainte să aibă acces la banii Maidenhall?

-Nu...nu știu.

-Furând.La patru ani eram expertă în furatul găinilor și șuteam ouăle de sub găină.După ce spuse acest lucru,se îndreptă spre ceilalți.Axia rămase privind în urma verișoarei ei,peu că,de când o cunoștea pe Frances,nu auzise decât că familia ei era cea mai bună și cea mai minunată din câte își închipuise vreodată.Revenindu-și oarecum,o urmă.

O oră mai târziu,masa era gata,Frances dăduse o mână de ajutor,și stăteau cu toții în cerc în jurul lui Frances,așteptând să le spună cum reușise să fugă.

Axia se simțea foarte ciudat.Era ca și cum tot ce cunoscuse în viața ei se schimbasese deodată.Scumpul ei Tode,care întotdeauna o privise adorator,acum se uita la Berengaria cu dragoste.Iar neputincioasa Frances izbutise să fugă dintr-o închisoare de piatră și prăjise costiță și ouă la un foc aprins în aer liber de parcă ar mai fi făcut acel lucru de o mie de ori.Dar Axia știa că Frances nu era în stare nici să se lege la șireturi singură,cu atât mai puțin să se hrănească și să facă de mâncare și altora.Și era ceva schimbat în comportamentul ei,ceva...Axiei i se părea că aduce a încredere în sine.Frances părea mult mai sigură pe sine ca oricând.

-Povestește-ne,zise Joby întinzându-se pe iarbă și,uitându-se la Frances,se întrebă cum de Jamie o alesese pe Axia și nu pe femeia aceea.

Dar se amuzase cu Axia și...Ei bine,poate că Axia nu era chiar nesuferită.

-Povestește-ne cum ai reușit să fugi,zise ea din nou.

-Am pictat uși pe pereți,spuse Frances zâmbind,dar văzu pe chipurile celorlalți că nu înțelegeau.Deodată,Tode începu să râdă.

-Ca Axia,spuse el.Când Frances se uită la el,Axia îi văzu schimbând o privire cum nu mai văzuse la el până atunci.Era ca și cum ar fi împărțit ceva personal și secret.Frances îi făcu semn lui Tode să vorbească.

-Era o festă pe care Axia le-o juca tuturor când avea doisprezece ani,spuse el.A luat toți angajații de pe proprietate și a stat trează toată noaptea,pictând peste tot uși întredeschise.Erau găuri de șoareci,uși înalte,uși joase.

-Și câteva ferestre,adăugă Frances.

-Bucătăreasa obișnuia să bea prea mult și Axia aproape că a adus-o în pragul nebuniei,pentru că,în următoarele câteva zile,a tot încercat să iasă pe niște uși întredeschise,dar se tot izbea de perete,spuse Tode zâmbind.

Axia uitase complet de acel incident,dar acum își amintea și de ziua când pictase margarete pe un perete întreg în odaia lui Frances.Ținând seama de incidentul cu Jamie și cu mantia,speră că nici Tode,nici Frances nu aveau să pomenească de asta.

-Cum ai ieșit? o întrebă,încercând să-i facă pe cei doi să înceteze să mai povestească despre glumele proaste din copilăria ei.

-M-am întrebat ce ar fi făcut Axia în situația mea și am făcut-o,spuse Frances cu mândrie,după care se uită la Jamie și îi spuse: Axia e foarte deșteaptă,să știi.

Auzind-o,Axia rămase cu gura căscată și ar fi făcut o remarcă,dacă n-ar fi fost sigură că lumea era într-un iminent pericol de a se sfârși.

-Trebuie să încep cu începutul,spuse Frances.Totul a fost bine și frumos.Henry se purta foarte frumos cu mine,pentru că nu voia decât să se însoare cu sora lui Jamie.Și-a pus în gând să mă dea în schimbul ei,dar atunci a venit fratele lui îngrozitor și a zis „*Henry,o ții captivă pe moștenitoarea Maidenhall și vrei s-o dai în schimbul unei fete care nu-și poate permite nici măcar să-și repare acoperișul?*” Așa că i-a dat ideea să se însoare cu mine,iar eu urma să rămân închisă în turn până când se putea aranja căsătoria.

Frances trase aer în piept și îi privi pe cei din jur.De obicei vivacitatea Axiei întrecea orice frumusețe și,mai ales,orice poveste pe care ar fi spus-o Frances,dar acum,toată lumea se uita și o asculta pe Frances.Și ea nu putu să nu-și aducă aminte că totul avea să se sfârșească în curând,când avea să se afle că nu era adevărata moștenitoare Maidenhall.Chiar dacă fusese răpită și ținută prizonieră,lui Frances îi plăcea să fie moștenitoarea Maidenhall pe atât de mult pe cât îi dispăcea Axiei.Își continuă povestea.

-Încercam să-l fac pe Henry să mă placă, așa că i-am spus că eu am pictat trăsura. Ah, mi-a fost atât de teamă cât am călătorit spre sud. Când mi-am dat seama că el nu era cel pe care Axia, ăăă... Se uită neliniștită de la Axia la Jamie.

-Știe, spuse Axia arătând spre Jamie.

-Oricum, zise Frances, după părerea lui Henry, eram cea mai mare pictoriță din lume; speram doar că nu va trebui s-o dovedesc niciodată. Așa că, mai târziu, când m-a încuiat, i s-a părut firesc să-i cer vopsele, mai ales că îmi era atât de teamă, și eram atât de singură. Numai lui Tode i s-a dat voie de vreo două ori să intre să mă înveselească. Dacă n-ar fi fost el, eu... întoarse privirea și roși.

Ceea ce o făcu pe Axia să se uite consternată când la Frances, când la Tode, când la Berengaria. Frances continuă:

-Zile întregi m-am tot gândit la o cale de scăpare, dar nimic nu-mi venea în minte. Henry venea personal și-mi aducea de mâncare. Poate că, dacă ar fi fost un alt bărbat, l-aș fi putut convinge, dar nu pe Henry. Odată ce și-a pus în cap un lucru, nimeni nu-l mai putea scoate din ale lui. Tăcu o clipă și le zâmbi.

-Apoi mi-am zis „*Oare ce ar face Axia?*” și mi-am amintit cum a pictat ușile.

Așa că l-am implorat pe Henry să-mi aducă pigmenți ca să-mi prepar niște vopsele. Așa cum te-am văzut făcând adesea, Axia. După aceea, am stai trează o noapte întreagă și am pictat trei uși pe pereții încăperii și o fereastră, cu tot cu pasăre pe pervaz. Se uită la Axia cu ochi strălucitori.

-Și, afară pe fereastră, se vedea un câmp de margarete. Am văzut-o pe Axia pictând destule margarete, așa că le-am făcut destul de bine, zise ea râzând și uitându-se la chipul îmbujorat al Axiei.

Apoi am pictat ușa reală să arate ca peretele. Se uită la Axia parcă cerându-și scuze.

-Pictura mea nu era prea grozavă, dar Henry vedea atât de prost încât m-am gândit că poate reușeam să-l păcălesc doar atât cât să pot fugi.

-Și ai reușit, spuse Jamie, făcându-i pe toți să-și întoarcă privirile spre el. Nu îndrăzneam să fug prin tuneluri temându-mă că ar fi putut să o chinuie pe Frances din cauza dispariției mele. După câteva zile, am auzit zvonindu-se că ea fugise, dar se părea că metoda de evadare era secretă. Cu toate astea, l-am convins pe paznic să-mi spună despre ce era vorba. Henry Oliver a deschis ușa odăii lui Frances, numai că a văzut-o stând în pat, tăcută și nemișcată. Când el s-a apropiat de pat, Frances, care stătea ascunsă după ușă, s-a furișat afară și a închis ușa în urma ei. Oliver a rămas ore întregi în odaia aceea, încercând să deschidă ușile și fereastra pictate. E adevărat că i s-a părut cel mai uimitor lucru pe care îl văzuse

vreodată și nu era deloc supărat că Frances fugise. Se uită la Axia cu un licăr în ochi.

-A jurat că simțea parfumul margaretelor. Axia era prea ocupată cu gândurile ca să zâmbească. Nu trebuia să i se spună că Jamie fusese biciuit din cauza evadării lui Frances.

-Dar fratele lui n-a fost deloc amuzat, zise ea încet mângâindu-i părul.

-Așa e, spuse el, fratele lui a fost foarte furios. O clipă, se uită la Axia cu dragoste, lăsându-și ochii să vorbească în locul lui, spunându-i lucrurile pe care el nu apucase încă să le spună. Cât stătuse închis, își dăduse seama că nu îi spusese niciodată cât de mult o iubea. Se gândise la ea tot timpul, realizând cât de mult însemna pentru el. O parte din el încă mai voia s-o omoare pentru că își pusese viața în pericol în încercarea de a-l salva, dar cealaltă parte o iubea și mai mult pentru asta. În seara aceea, își spuse el. În seara aceea avea să o țină în brațe și avea să-i spună ce simțea.

-Se întunecă, spuse el ridicându-se. Cred că ar trebui să mergem acasă.

Frances fu prima care se ridică și, când începu să strângă unde mâncaseră, Axia o privi iarăși uimită. Când călătoriseră spre nord cu trăsurile, Frances nu ridicase nici măcar un deget. Iar când locuiseră pe proprietatea Maidenhall, părăsindu-o incapabilă să facă ceva.

-Nu înțeleg, spuse Axia încet când se aflau amândouă mai departe de ceilalți.

-Ce nu înțelegi?

-Cum...? spuse Axia încercând să se dezmo ticească. Frances, erai cea mai neajutorată por soană pe care am văzut-o vreodată și, totuși, ai reușit să evadezi, ai pregătit de mâncare pentru toată lumea, ai... Râsul lui Frances o întrerupse.

-Axia, nu sunt deloc neajutorată.

-Bine, dar... Frances o privi atunci drept în ochi.

-Doar m-am prefăcut că sunt neajutorată, pentru că de așa ceva aveai nevoie. Îți plac oamenii neajutorați.

-Poftim? spuse Axia pe jumătate furioasă, pe jumătate nevenindu-i să creadă.

-Ești îngrozită că nimeni n-o să te iubească sau n-o să te placă vreodată pentru tine însăși. Oricât te-ar iubi cineva, tu crezi că e din cauza banilor tatălui tău. Când am sosit la tine eram doar un copil, dar cunoscusem mai multă groază decât suporti majoritatea oamenilor în timpul unei vieți. Așa că am hotărât să fiu orice voiai tu să fiu, numai să nu fiu trimisă înapoi la tatăl meu.

-Și crezi că aveam nevoie să fii neajutorată, spuse Axia cu sarcasm.

-Ah, da, Axia. Trebuie să te simți „utilă” cum zici tu. Totdeauna simți că trebuie să le demonstrezi oamenilor că valorezi mai mult decât banii tatălui tău și faci asta

muncindu-ți degetele neîncetat. Te rog să nu mă înțelegi greșit, ești atât de utilă, încât îi faci pe toți cei din jur să se simtă neajutorați. E mult mai ușor ca cineva să stea și să se uite la tine cum faci totul. Când Axia reuși să se mai calmeze, gura îi deveni rigidă.

-Și tot vina mea e că ai sustras bani toți anii ăștia? Nu mi-ai fi acordat nici cea mai mică atenție, dacă nu te-aș fi plătit.

-Așa e, spuse Frances veselă, și încă mai am toți banii. Axia, te pricepi extraordinar de bine să câștigi bani. Și sunt sigură că o să fii soția perfectă pentru Jamie. Cu sora lui oarbă și cu băiețoaica cealaltă Joby, o să ai o viață foarte plină, spuse ea zâmbind. Sunt sigură că, foarte curând, o să-i faci pe toți să se lăfăie în bani. O să găsești tu modalități de a transforma aerul în aur, exact ca tatăl tău. O clipă, Axia fu prea uimită ca să mai spună ceva. Nu pricepea deloc ce spunea Frances.

-Totul se schimbă, șopti ea. Tu te-ai schimbat. Tode s-a schimbat.

-Da, spuse Frances și zâmbetul îi pieri de pe față când îi aruncă o privire scurtă lui Tode, care o ajuta pe Berengaria să-și scuture rochia. Tode s-a umilit în fața lui Oliver făcând cele mai oribile glume pe seama chipului și trupului său, zise ea coborând glasul. A fost îngrozitor de auzit și mai cumplit de privit.

Trase aer în piept de parcă ar fi vrut să calmeze ceva în interiorul ei.

-A făcut asta pentru mine. Totdeauna am crezut că mă urăște sau cel puțin că nu-i pasă de mine, dar a fost... îi aruncă o privire lui Tode peste umăr și tăcu.

-Este schimbat, zise Axia. Nu pot să-mi dau seama în ce constă schimbarea, dar ceva e altfel la el, adăugă ea apoi și își privi verișoara din nou. Ca și tine. Ce s-a întâmplat de v-ați schimbat amândoi atât de mult?

-Axia, șopti Frances repede apucând-o de braț. Trebuie să-ți spun ceva.

E foarte important și trebuie să-ți spun înainte... Dar nu apucă să termine fraza, căci Joby veni alergând spre ele. Fără să le spună nimic lui Frances și Axiei, Jamie auzise tropot de copite și o trimisese pe Joby să vadă despre cine era vorba, toți sperând că erau verii Montgomery.

-E Maidenhall însuși! spuse Joby încântată. A venit după fiica lui!

Nici Frances, nici Axia nu avură timp să gân dească sau să spună ceva. Doar se luară de mâna strâns și se uitară în direcția în care arăta Joby. Dintre copaci își făcu apariția un bărbat pe care nici una din ele nu îl văzuseră vreodată, dar pe care îl cunoșteau foarte bine. Ani de zile, Axia îl întrebase pe fiecare vizitator cum arăta tatăl ei și, din descrieri, făcuse multe, multe portrete ale lui, ba chiar și vreo două picturi în ulei. Acum nu mai exista nici o îndoială că bărbatul acela scund și slab care venea spre ele, purtând mantaua lui neagră și ponosită din

lână,cu părul cărunt și drept atingându-i umerii,era Perkin Maidenhall,cel mai bogat om din Anglia.Fără să ezite nici o secundă,se duse direct la Axia.

-Ei,fiica mea,ce ai de spus? Privirea lui era rece și vocea trăda faptul că abia își stăpânea mânia.

CAPITOLUL 29

Când nici Axia,nici Frances nu păreau capabile să scoată un cuvânt,Perkin Maidenhall spuse:

-Vino,fiica mea.După aceea îi întoarse spatele ca și cum s-ar fi așteptat ca ea să-l urmeze și porni spre oamenii lui,care înconjurară rapid mica tabără.

-Cred că vă înșelați,spuse Jamie cu amuzament în glas și luându-și soția pe după umeri.Ea nu e fiica dumneavoastră.Maidenhall se întoarse și îl privi pe Jamie ca și cum abia atunci l-ar fi văzut.Era un bărbat scund,cu niște ochi ca sticla neagră,iar când își aținti privirea rece asupra lui Jamie,acesta își dădu seama de ce se auzea despre el că era neîntrecut în afaceri.

-Vrei să spui că nu-mi cunosc propria fiică? Jamie o strânse și mai tare pe Axia pe după umeri.

-Această femeie e soția mea.

În acel moment,Maidenhall dădu capul pe spate și izbucni în râs,un sunet urât și ruginit care demonstra că nu era deloc obișnuit să râdă.

-Și ce crezi c-ai făcut? Că te-ai căsătorit cu moștenitoarea Maidenhall? Tu? Sărmanul James Montgomery? James fără pământ ar trebui să te numești.

Instinctiv,Jamie dădu să tragă sabia din teacă,dar oamenii lui Maidenhall,care acum păreau să fie vreo trei sute,unii călare,alții pe jos,scoaseră cu toții săbiile,îndreptându-se spre el.

-Te rog,spuse Axia desprinzându-se de lângă el.Trebuie să vorbesc cu tatăl meu.

-Tatăl...? spuse Jamie consternat,după care expresia de pe chip i se schimbă.

Înțeleg,zise el.Deci,acesta e marele secret.Credeai că sunt atât de josnic încât să mă răzgândesc odată ce aflu de imensa ta avere? Asta ai crezut despre mine?

Maidenhall răspunse înaintea Axiei.

-Dar asta ai vrut,nu? La început ai curtat-o pe sărmana verișoara Frances,dar,mai târziu,ți-ai îndreptat atenția asupra fiicei mele,zise el uitându-se la Axia.Nu te-ai întrebat niciodată de ce? De ce ar fi încetat să curteze o femeie atât de frumoasă ca Frances,îndreptându-și atenția spre o ființă simplă și ștearsă ca tine?

Parcă i-ar fi ghicit gândurile,căci exact întrebarea aceea și-o pusese și ea.

-Nu știu ce insinuați...,zise Jamie,dar Maidenhall îl întrerupse.

-Vreau să spun că ai aflat de jocul pus la cale de cele două fete fără minte și,imediat,ai început să-i acorzi atenție celei care urma să-mi fie moștenitoare.

-Ba n-am... Jamie se întrerupse,însă,deoarece se uită în ochii Axiei și își dădu seama că ea își credea tată! sau că,cel puțin,exista o oarecare îndoială în sufletul ei.Lăsă brațul jos,rănit în mândria lui.Axia vorbi pentru prima oară.

-Vreau să vorbesc cu tatăl meu între patru ochi,izbuti ea să spună.

-Da,zise Jamie furios.Din moment ce ești fiica marelui Maidenhall,bineînțeles că trebuie să vorbești cu el.

-Jamie,zise ea atingându-i brațul,dar el îi întoarse spatele,așa că se duse cu tatăl ei puțin mai departe.Perkin Maidenhall era scund și ochii îi erau la același nivel cu ai fiicei lui.

-Ce vrei? îl întrebă ea cu răceală.Toată viața își dorise să-și cunoască tatăl.

Făcuse tot posibilul să-l mulțumească,dar acum ca el era acolo,ea nu văzu nimic în ochii lui.Nimic în afară de bani,mai precis.Era adevărat ce spusese Frances mereu: tatăl ei nu se dusese niciodată sa o vadă,pentru că nu avusese cum să câștige bani de pe urma ei,până acum.Auzind tonul rece al fiicei lui,Maidenhall își permise un zâmbet slab.

-Am auzit eu că-mi semeni și acum văd foarte bine.

-Nu mă insulta,spuse ea repede.Vorbește-mi despre bani.Despre câți e vorba? El nu ezită.

-Am încheiat un contract cu Bolingbrooke,pe care tu trebuie să-l onorezi.

-Acum sunt o marfă cu defect; nu mai sunt virgină,așa că nu mai merit prețul unei mirese.

-Asta nu-i nimic,pentru că fiul lui Bolingbrooke e impotent.Dacă ești însărcinată,îi cer mai mulți bani pentru că îi ofer și un moștenitor.Auzind acea remarcă grosolană,Axia păli.

-Ce este,fiica mea? N-ai crezut ce ai auzit despre mine? Credeai că sunt un tip simpatic căruia îi plac câinii și copiii?

Axia sperase că poate avea să fie mai cald cu ea,unicul lui copil,dar își dădu seama că acel om nu iubise pe nimeni în viața lui.Rareori văzuse niște ochi atât de reci și lipsiți de emoții ca ai lui.Revenindu-și,ea își îndreptă umerii.Ca să treacă de acea piedică,trebuia să pună în practică tot ce moștenise de la el.

-Sunt căsătorită cu el.Maidenhall izbucni într-un râs scurt.

-N-a durat decât o clipă să anulez căsătoria.Nu aveți permisiunea mea și tu te-ai dat drept altă persoană când te-ai măritat cu el,zise el și ochii îi sclipiră.O să descoperi că registrul în care s-a trecut căsătoria voastră a dispărut în chip misterios,iar preotul s-a dus în Franța.Cred că ți-ar fi foarte greu să dovedești că

această căsătorie a avut loc cu adevărat. Axiei îi trebuiră câteva clipe ca să-și revină. Totdeauna reușise să încheie orice afacere voise. Totdeauna îi fusese ușor să-i facă pe oameni să gândească la fel ca ea. Dar acum, uitându-se în ochii lipsiți de suflet ai tatălui ei, își dădu seama că îi va fi greu să se măsoare cu el.

Trase aer în piept.

-Ce i-ai face dacă n-aș merge cu tine? Maidenhall râse din nou.

-E vorba de dragoste, fiica mea? Credeam că te-am învățat mai mult de-atât. Ți i-am luat pe toți cei pe care i-ai fi putut iubi, în afară de un om diform și o fată a cărei inimă era pe atât de uscata pe cât îi era chipul de frumos.

Dându-se puțin în spate, o măsură din cap până în picioare.

-Trebuie să-ți spun că mă dezamăgești. Ai crezut că te-ai îndrăgostit de cel dintâi bărbat frumos pe care l-ai văzut. Chiar mă întrebam dacă o să-i poți rezista unui chip frumos ca al lui. Este...

-Haide, spune ce ai de spus, dar nu face nici o apreciere la adresa caracterului, pentru că nu vreau să aud ceva despre care n-ai nici un drept să vorbești.

Maidenhall zâmbi disprețuitor, dându-i de înțeles ce gândea despre slăbiciunile ei.

-Îl voi distruge. Își va descoperi hambarele în flăcări și animalele moarte în chip misterios. El și familia lui lipsită de orice valoare cred că sunt săraci acum, dar când o să termin cu ei, se vor bate cu porcii pentru mâncare. Axia își încleșta pumnii pe lângă trup.

-Ca să faci toate astea o să te coste mult. Ce ai face pentru el, dacă aș merge cu tine? Pentru prima oară, Axia văzu o urmă de emoție omenească în ochii tatălui ei. Era sigură că se înșela, dar el părea încântat de ea.

-Voi face ca lucrurile să meargă bine.

-E mândru și nu va accepta pomană din partea ta.

-Atunci, voi face să pară că are un noroc incredibil în viață. Cineva o să moară și îi va lăsa pământul moștenire lui Montgomery. Când își va duce grâul la moară, va descoperi că primește mai mult decât a dus. Oile i se vor înmulți foarte repede.

-Da, înțeleg, zise ea încet și se uită la cei care îi priveau.

Sora oarbă a lui Jamie. Cum avea să se mărite Berengaria fără zestre? Apoi era Joby, care părea să regrete că nu se născuse băiat. Avea să fie nevoie de mulți bani pentru a plăti un bărbat să se însoare cu ea. Și, cum vor rămâne lucrurile cu Tode și Frances? Tode stătea de vorbă cu Jamie, care era cu spatele la ea, iar Frances stătea singură, cu groaza întipărită pe chip, căci ceea ce hotăra Axia avea să fie extrem de important pentru propriul ei viitor.

-Mă duc să-mi iau rămas-bun,șopti ea.

-Și să-i spui de nobilul tău sacrificiu? întrebă Maidenhall zâmbind cu dispreț.Va scoate sabia să te apere,oferindu-le oamenilor mei plăcerea de a-l termina imediat.

-Ah,da,zise ea înțelegând că nu-i putea spune adevărul lui Jamie.

Trebuia să-l mintă din nou.Își privi tatăl.

-A știut? A știut că eu eram moștenitoarea?

-A aflat la Lachlan Teversham.Cineva de-acolo a lucrat pentru mine când erai mică,dar nu l-ai recunoscut,spuse el și ridică o sprânceană.Nu acolo a început Montgomery să te curteze?

-Se pare că știi multe,zise ea cu răceală.Avea nevoie de timp pentru a digera acea informație,faptul că Jamie descoperise că ea era adevărata moștenitoare și că acela era motivul pentru care începuse să-i acorde atenție.

-Știai că acele diavolițe cărora tu le spui cumnate au pus totul la cale? l-au organizat pe sătenii de pe-aici să contribuie pentru a-i face o garderobă grozavă iubitului tău,așa încât el să se poată întoarce cu aurul Maidenhall.

Când văzu că ea știa de acest lucru,îngusta ochii.

-Ele l-au plătit pe Oliver ca să te răpească.

-Pe mine? întrebă ea,după care zâmbi cu îngâmfare.Se pare că ai fost informat greșit.Oliver o voia pe moștenitoare.

-Nu,trebuia să se îndepărteze de fratele lor,ca el să rămână singur cu Frances.Le scrisese de tine în scrisori și se temuse că încerci să-l farmeci și să-i distragi atenția de la moștenitoare.Când văzu că ea nu părea să-l creadă,zise:

-Nu te-au primit cu prea multă căldură,nu?

Ea nu îi răspunse,ci se uită la Jamie,care stătea cu spatele la ea,cu un picior pe pământ și cu celălalt pe un buștean.Nu trebuia să vadă că știe că se juca cu micul lui pumnal,așa cum făcea întotdeauna când era îngândurat.Chiar dacă o păcălise și o mințise în legătură cu faptul că știa cine era în realitate,ea nu îl condamna.Își iubea familia și ele aveau nevoie de el.Așa că,făcându-și datoria,îi ceruse lui Frances să se mărite cu el,dar când i se spusese că,de fapt,Axia era moștenitoarea...Fără să se mai ostenească să-i spună ceva tatălui ei,își îndreptă umerii și se duse spre Jamie.Știa că toate privirile erau ațintite asupra ei,dar nu avea să spună nimic nimănui.Oare chiar îl angajaseră surorile lui pe Oliver ca s-o răpească? Erau chiar atât de naive să creadă că o răpire era o farsă inocentă? Frances ar fi putut păți ceva,ar fi putut chiar să fie ucisă.Iar spatele lui Jamie era carne vie de cât fusese biciuit.

Totul pentru bani,își spuse ea.Și din mândrie.Acea ramură săracă a familiei Montgomery avea rude înstărite la care putea apela,dar,decât să-și calce mândria în picioare,ele preferaseră să pună în pericol viața unei femei ca să poată pune mâna pe aurul Maidenhall.Și Jamie fusese de acord cu ele în toate.

Știa că îi auzise pașii,dar el nu se întoarse,iar când Axia se opri în fața lui,nu se uită la ea.

-Ați râs bine pe seama mea? o întrebă el privind în depărtare.Bietul și naivul Jamie.Cât trebuie să fi râs cu Frances! Din ziua aceea când am bănuțit că ea era moștenitoarea și mai târziu când am spus că nu puteai merge cu noi.Acum înțeleg totul.Profită de această zi.Da,e nevoie de așa ceva când o bogătașă ca tine urmează să se mărite cu un bărbat la fel de bogat.

Când întoarse capul și o privi,ochii îi erau mai reci decât ai tatălui ei.

-Tode zice că acest bărbat e impotent.Ai făcut tot ce-ai putut ca să obții copilul pe care el n-ar putea să ți-l ofere?

Deși aceste cuvinte o dureau,o clipă,Axia ar fi vrut să se repeadă la el,să se arunce de gâtul lui,să-i spună că-l iubea și că înțelegea ce făcuse și de ce.Dar dacă o credea,dacă o ierta? Și-l închipui scoțând sabia și atacându-i pe oamenii tatălui ei.Oare,sângerând din o sută de răni,i-ar fi zâmbit și ar fi spus „N-au *fost* decât trei sute?”

-Da,spuse ea.Așa e.Ți-am spus că acea căsătorie a noastră nu va dura.Tata a distrus orice dovadă a ei.Plec cu el acum.Pentru o fracțiune de secundă,în ochii lui apăru ceva asemănător cu dorința de a o implora să rămână,dar apoi se schimbară.

-Sper că nu faci asta dintr-o noblețe deplasată.Nu spuse că ar fi făcut-o,dar ea știa că,dacă i-ar fi spus un singur cuvânt,el ar fi luptat pentru ea.Până la moarte.Sperând că eracât se poate de convingătoare,își dădu capul pe spate și izucni în răs.

-Vai,Jamie,ce prostuț ești.Chiar ai crezut că aveam să renunț la moștenire ca să mă mărit cu un conte sărăcit? Uită-te la tine! Ce ai tu de dat? Numai să ai grijă de familia ta excentrică ar fi o responsabilitate de o viață.O mamă nebună,o sora oarbă și o alta care nu se poate hotărî dacă e fata sau băiat.De ce ar dori o femeie așa ceva? N-am vrut decât să-mi pierd timpul într-un fel până când venea tata să mă ia.

-Da,acum îmi dau seama,spuse el cu răceală.Trebuie să te fi distrat copios pe seama lucrurilor pe care ți le-am spus în intimitate.

-O să mă hrănesc cu ele ani de zile de-acum încolo.Acum,te rog să mă scuzi,dar trebuie să plec.Mă așteaptă tata,zise ea și ținându-și fusta,trecu pe lângă el.

Vino, Tode, spuse ea când trecu pe lângă el. Dar Tode o ținea de mână pe Berengaria și spuse:

-Eu nu vin. Axia știa că, dacă se gândea la cuvintele acelea, avea să leșine. Se părea că, în ziua aceea, pierdea totul. Întorcându-se, se uită la Frances întrebătoare. Imediat, ea îi întinse mâna și, fără să arunce măcar o singură privire înapoi, cele două femei se duseră spre Perkin Maidenhall care le aștepta cu caii pregătiți.

CAPITOLUL 30

A doua zi era ziua nunții Axiei. Nu se prefăcea că e fericită, căci era convinsă că avea să fie cea mai nefericită zi din viața ei. Ba nu, se corectă ea, ce mai nefericită zi fusese cu trei luni în urmă, când îl văzuse ultima oară pe Jamie. Da, aceea trebuia să fi fost cea mai groaznică zi din viața ei.

De atunci, dorise de nenumărate ori să-i scrie și să-i explice ce făcuse și de ce, dar teama o împiedicase să ia legătura cu el. Dacă avea să o creadă? se tot întreba ea. Dacă știa că îl iubește și credea că jocul de a face schimb de locuri cu Frances fusese ceva inocent?

Ținându-se de burtă, dădu fuga la oala de noapte să verse pentru a mia oară în ziua aceea. Poate că o părticică din ea știuse că era însărcinată în ziua când îl părăsise pe Jamie. Poate ca își dăduse seama că trebuia să protejeze atât copilul, cât și pe soțul ei. Ținându-se de cuvânt, tatăl ei amânase nunta cu Gregory Bolingbrooke până se convinsese că fiica lui era însărcinată și atunci îi crescuse prețul.

-Își vinde propriul nepot, murmurase Axia, dar nimic din ce i se întâmplase de când îl părăsise pe Jamie nu avea importanță pentru ea.

Femeile pe care tatăl ei le angajaseră să aibă grijă de ea îi spusese că avea să ducă o viață de regină. Nu mai trebuia să economisească; nu mai trebuia să-și petreacă zilele într-un șopron încercând să facă un parfum. De acum încolo avea să aibă servitori care îi anticipau fiecare gând. Oameni care să o îmbrace, să o dezbrace, să-i taie mâncarea în bucățele.

-Or s-o și mestece? întrebase ea, dar nimeni nu înțelese.

I se părea că țelul tuturor oamenilor de pe pământ era să nu facă absolut nimic.

Era de neconceput ca o femeie atât de bogată ca ea să se gândească să vândă stoffe dintr-o căruță, ca într-una din amintirile ei cele mai dragi.

Dar Axia încerca să nu aibă amintiri, încerca să nu gândească și să nu simtă nimic. I se spusese deja că avea să i se ia copilul imediat după naștere pentru a fi crescut de alți oameni.

-Londra nu e sănătoasă pentru un copil, i se spunea.

-Atunci,eu de ce trebuie să locuiesc la Londra? bombănise ea,dar nimeni nu îi înțelegea sarcasmul sau furia.Și furia creștea în ea cu fiecare zi.De ce nu o crezuse Jamie? De ce credea numai rău în legătură cu ea? Și chiar știuse cine era? O curtase pentru bani? Tatăl ei spusese că Jamie nu o voia dacă nu putea să aibă și aurul Maidenhall.

-E ora de culcare,îi șopti o femeie drăguță.Toate femeile pe care le angajase tatăl ei erau drăguțe,nu frumoase ca Frances,dar toate mai drăguțe decât ea.

Oftând,Axia ridică brațele și lăasă femeile sa înceapă să-i scoată rochia grea din satin,o rochie care era atât de țeapănă,încât îi îngreuna toate mișcărilor.Atârnată de un cui în perete era rochia de mireasă,aurie și atât de plină de dantelă aurie,încât nu știa dacă avea să mai poată merge.

A doua zi avea să-l cunoască pe cel cu care urma să se căsătorească.În acele luni,nici el,nici tatăl lui nu arătaseră că ar fi vrut să o vadă,căci ei voiau banii tatălui ei și nu pe ea.Când,în sfârșit,rămase în lenjeria de corp,cuvertura fu dată la o parte și ea urcă treptele pentru a se urca în pat.Numai noaptea avea parte de puțină intimitate,așa că numai atunci dădea frâu liber lacrimilor.

Dar în noaptea aceea nu plânse.În noaptea aceea când rămase singură în încăperea,cu lumânările stinse,ochii îi erau fierbinți și uscați,iar singurul cuvânt din mintea ei era „Jamie”.Jamie,unde ești,oare? Jamie,te gândești vreun pic la mine? Ți-e dor de mine așa cum mi-e mie de tine? Jamie,m-ai iubit vreodată?

Adormi foarte târziu și,chiar și atunci,fu agitată,întorcându-se când pe o parte,când pe alta,părându-i-se ca aude zgomote ciudate,trezindu-se,apoi adormind din nou pentru a visa că niște oameni o urmăreau.Deodată,se trezi speriată,căci cineva îi astupase gura și un trup greu era deasupra ei.Înspăimântată,păru să nu își poată limpezi privirea.Apoi,își dădu seama că Jamie era deasupra ei și imediat se temu,se temu pentru viața lui.Dacă tatăl ei îl găsea acolo,putea să fie ucis.

-Nu spune nimic,zise el încet și ea văzu că avea sânge pe față,iar pieptarul îi era rupt în câteva locuri.Oare prin ce trecuse ca să ajungă la ea?

-Am fost în Franța și l-am găsit pe vicarul care ne-a căsătorit,șopti el.Am găsit și martorii și,de asemenea,a fost găsit și registrul.Dacă dorești,pot dovedi că suntem într-adevăr,căsătoriți,spuse el,după care ezită.Dar numai dacă dorești.

Dacă vrei să te măriți cu Bolingbrooke...Fu întrerupt când Axia reuși să-și scoată brațele din așternut și,luându-l de gât,îl sărută cu lăcomie.

-N-avem timp de asta acum,reuși Jamie să șoptească,dar nu făcu nici o încercare să se desprindă de ea.Axia fu cea care întoarse capul în cele din urmă.

-Nu pot să vin cu tine,șopti ea.Tatăl meu...

-La naiba cu tatăl tău! exclamă Jamie furios și ea îi astupă gura uitându-se neliniștită spre ușă. Dar Jamie îi dădu mâna la o parte și începu să i-o sărute.

-Tata mă va dezmoșteni, spuse ea. Nu-mi va da nimic și ție îți va face lucruri îngrozitoare. Nu-l cunoști.

-Știu că e doar bogat, nu e rege cu drept de viață și moarte. Axia, te vreau pe tine, nu banii tăi. Axia îl privi nedumerită o clipă.

-Și cu nevoile familiei tale cum rămâne?

-Ne-am mutat la verii noștri.

-Ah, Jamie, dar tu nu voiai asta. N-o să-ți placă să trăiești din mila altora.

El o sărută ușor.

-Voi face orice numai să fiu cu tine. Te iubesc mai mult decât îmi iubesc mândria. Axiei îi trebui o clipă să înțeleagă ce spunea el și știa cât de romantic era totul, dar cât de lipsit de caracter practic, în același timp.

-Surorile tale mă urăsc. Ele... Jamie o sărută făcând-o să tacă.

-Dacă sunt supărate pe cineva, atunci pe mine sunt. Toată lumea îți duce dorul foarte mult. Acum ea îl privi sceptică, deoarece își aduse aminte că Berengaria și Joby îi pusese la cale răpirea. Când îi văzu expresia de pe chip, Jamie zâmbi.

-S-au întâmplat multe în lunile astea de când tu n-ai mai fost lângă mine. Tode și Berengaria sunt îndrăgostiți și vor să se căsătorească. Ai avut dreptate, ea zice că e cel mai frumos bărbat pe care l-a văzut vreodată și tot încearcă să facă parfum, dar spune că are nevoie de tine. Privind-o, Jamie își dădu seama că începuse să facă ceva progrese, deoarece îi văzu licărul din ochi la auzul cuvântului „nevoie”.

-Joby nu mă vrea, spuse Axia.

-Joby se simte mai rău ca oricine, în afară de mine, firește. Zice că mă iubeai atât de mult, încât erai gata să renunți la avere de dragul meu. Zice că ea n-ar putea să iubească un bărbat atât de mult. Așa e? Chiar mă iubești atât de mult?

Axia trase adânc aer în piept.

-Mult mai mult. Te iubesc... Clătinând din cap, începu să-l dea la o parte de pe ea.

-Nu, n-o să meargă. Tata te va distruge. Va...

-Da, știu, dar nici chiar tatăl tău nu-i atât de puternic încât să țină piept întregului clan Montgomery. Dacă vom fi nevoiți, vom locui în Scoția. Familia mea are case în Scoția pe care nici Dumnezeu nu le poate descoperi. Totul e numai să vrei, scumpa mea Axia. Să vrei să mă urmezi. Uitându-se la el, ea îi mângâie obrazul.

-Te-aș urma până la capătul pământului.

-Chiar dacă n-am aur? întrebă el încet.

-Mi-ai dăruit tot aurul pe care l-aș putea dori,spuse ea referindu-se la copilul pe care îl purta,dar nu avea să-i spună de el acum.Avea tot timpul mai târziu.După câteva clipe,se desprinsese din sărutare și îl întrebă:

-Cum ieșim de aici? Paznicii tatălui meu...

-Vino,spuse el trăgând-o din pat și,când ea se împletici,o luă în brațe,ducându-se cu ea la fereastră.Patru etaje mai jos,având soarele care răsărea în spate,se afla ceea ce se putea numi o armată: mii de oameni călare.

-Cine? fu singurul cuvânt pe care reuși ea să-l șoptească.

-Montgomery din Anglia,Scoția,Irlanda și Franța.Aș fi adus mai mulți,dar cei din America n-au sosit la timp.

-Jamie,șopti ea.Ai făcut asta pentru mine?

-Asta și mai mult.Te iubesc,Axia.Din tot sufletul.Te iubesc mai mult decât tot aurul din lume,mai mult ca pe mine însumi,zise el și făcu o pauză,sărutând-o ușor.Deci,vii cu mine...nevastă?

-Da,spuse ea.Te voi urma oriunde,bărbate.

EPILOG

-Ce este? întrebă Axia somnoroasă.

Se părea că,acum,în ultima lună de sarcină,nu dorea decât să doarmă tot timpul.

După multe discuții,ea insistase să se ducă să locuiască în îndepărtații munți ai Scoției,departe de oricine i-ar fi putut găsi.Jamie protestase,dar după ce descoperise că Axia era însărcinată,acceptase orice o făcea să se simtă în siguranță.Și cel mai mult avea nevoie să se simtă în siguranță față de tatăl ei.

Nimic din ce spunea Jamie nu îi putea scădea groaza pe care o avea față de el.

Părea sa creadă că era atotputernic,extrem de rău și ca nimeni de pe pământ nu se putea pune cu el.

-Scrisori,spuse Jamie ridicând punga de piele care purta urmele călătoriei pe mare și peste munți.De când se autoexilasera,nu prea mai știau nimic din lumea exterioară iar Axiei îi plăcea acest lucru.Se temea să audă că tatăl ei răscolise toata lumea pentru a o găsi și apoi pe Jamie jurând să-i omoare pe loc pe oamenii tatălui ei.Sau mai rău,poate că tatăl ei oferea bani mulți pentru prinderea lui Jamie.

-Axia,spuse el răbdător,nu e bine pentru bebeluș dacă ești atât de îngrozită.

Ea se ridică în capul oaselor cu greu.

-Dacă scrisorile astea ne-au putut găsi,o să poată și el.

Jamie nu trebuia să întrebe cine era „el”,așa că oftă și se așeză pe pat.

-Astea au fost trimise la unchiul meu, care a trimis un mesager până aici să ni le aducă.

-A fost urmărit.

-Da, spuse Jamie sarcastic, și, fără îndoială că eu voi fi mort până la lăsarea serii. Nu te uita așa la mine, Axia! A fost o glumă. După câteva minute, desfăcu șireturile pungii și o răsturnă în pat. Două scrisori căzură din ea și Axia icni, căci văzu scrisul familiar al tatălui ei.

-Ne-a găsit, îngăimă ea.

-Nu, scrisoarea lui ne-a fost trimisă. Axia, nu te ascunde în așternut, vino să citești ce a scris.

-O să ne amenințe cu moartea. O să...

-Asta e de la Frances, spuse el ridicând a doua scrisoare. Timp de o secundă, Axia rămase amuțită. Nu mai auzise nimic de ea de când tatăl ei le despărțise când ajunseseră la Londra. De multe ori întrebase, dar nimeni nu știa nimic.

-Pe care să ți-o citesc mai întâi? întrebă Jamie ridicând scrisorile.

-Pe a lui Frances, spuse ea dorind să amâne cât mai mult momentul în care avea să audă amenințările tatălui ei. Zâmbind, Jamie deschise scrisoarea lui Frances, dar expresia i se schimbă imediat când citi câteva cuvinte în gând.

-Fir-ar să fie, mormăi el făcând ochii mari. Axia îi smulse scrisoarea din mână.

-Scumpă verișoara, citi ea cu glas tare, știu că întotdeauna m-ai considerat neputincioasă și proastă, dar vreau să știi că am învățat câte ceva de la tine. După ce te-a luat Jamie, tatăl tău a venit la mine să-mi spună ce se întâmplase. Da! așa e: a venit personal să-mi spună. Nu părea furios, ci doar foarte trist și am fost sigură că din cauza faptului că trebuia să anuleze contractul cu Bolingbrooke.

Știu că se spune că e neîntrecut în afaceri, dar se mai spune și că, odată ce încheie o afacere, Perkin Maidenhall se ține de cuvânt. Ah, Axia, habar n-am de unde am luat puterea de a face ceea ce am făcut, dar m-am dat drept tine și, fără să mă tem de nimic, am ajuns la o înțelegere cu tatăl tău. Am căzut de acord că, din moment ce Bolingbrooke nu știa cum arăți, poate nu avea să fie supărat să mă vadă pe mine la altar lângă el. Axia se uită la Jamie cu ochii mari și, în secunda următoare, începu să citească din nou.

-Așa că m-am măritat cu Gregory Bolingbrooke și, acum, toată lumea mă cunoaște ca fiind moștenitoarea Maidenhall. M-am gândit că n-o să te superi, deoarece știu cât de mult urăști acest titlu. Dar, pe cât îl urăști tu de mult, pe atât de mult îmi place mie. Toată atenția care mi se acordă! Port cele mai splendide rochii! Dar sunt convinsă că nu te interesează asta. Tatăl tău mi-a dat destui

bani, așa încât acum sunt bogată dincolo de orice închipuire și, dacă nu sunt chiar toți banii pe care îi are, nimeni nu știe asta în afară de el.

Axia, știi că o să crezi că sunt o proastă, așa cum ai crezut întotdeauna, dar e ceva ce trebuie să-ți spun. Voi trimite această scrisoare rudelor lui Jamie și nimănui altcuiva pentru că va trebui s-o arzi. Dacă ceea ce-ți voi spune va ajunge la urechile tuturor, m-ar putea distruge. Sunt însărcinată cu copilul lui Tode. Când citi ultimul rând, Axia fu atât de uluită că scăpă scrisoarea din mână, așa încât Jamie o luă și începu să citească mai departe.

-Nu va trebui să-i spui niciodată Berengariei, care e soția lui Tode acum, ci doar lui Jamie, căci cred că el va înțelege cum a fost în acele zile când eu și Tode am fost captivi. A fost atât de bun cu mine, Axia, atât de bun.

-Aș zice că așa a fost, spuse Jamie, iar Axia îi smulse scrisoarea din mână, continuând să citească.

-Axia, nu crezi că e o ironie faptul că acest copil al lui Tode va fi moștenitorul averii Maidenhall? Din fericire, e o ironie pe care pot s-o împart cu foarte puțini oameni. Nu ți-am mulțumit niciodată pentru tot ce ai făcut pentru mine. Și n-o s-o fac nici acum. Tu și Jamie veți veni să locuiți cu Gregory și cu mine și o să-ți mulțumesc atunci. Apropo, îmi place soțul meu și, chiar dacă nu mă atinge niciodată, e extrem de încântat de copil și nu m-a întrebat absolut nimic în legătură cu cine e tatăl. Nici tatăl lui n-a făcut-o. Transmite-i toată dragostea mea lui Jamie și spune-i că sunt foarte fericită că nu s-a însurat cu mine. A ta cu dragoste, Frances.

După ce termină de citit, Axia se prăbuși pe perne.

-N-am mai auzit așa ceva în viața mea. Tode! Și Frances! Asta făceau ei în timp ce eu eram atât de îngrijorată pentru ei când ea era răpită. Ei...

-Dacă mai spui ceva, o să cred că ești geloasă. Acum citește-o pe asta, zise el dându-i scrisoarea de la tatăl ei.

-Nu, începu ea, dar Jamie nu-i dădu atenție și, rupând sigiliul, începu să citească.

Dragei mele fiice,

Așa cum știi, se spune despre mine că aș fi cel mai priceput om de afaceri din Anglia. Știu să aleg marfa. Pot să fac deosebirea dintre o stofă bună și una proastă. Știu cum să-mi dau seama de calitatea blănurilor, mâncărurilor, pământurilor și vapoarelor. Și mă mai pricep și la oameni.

Ai crezut că nu te iubesc pentru că n-am venit niciodată să te văd. Dar ești singurul lucru pe care l-am iubit vreodată. Te-am ținut izolată ca să te

protejez,să te țin în siguranță.Dacă ai fi trăit printre oameni ca fiind fiica mea,spiritul ți-ar fi fost mânjit,de puterea banilor.Ți-am dat ce nu puteai cumpăra: libertatea de a fi o persoană și nu sacii de aur pe care îți închipuiai adesea că îi vedeau oamenii în tine.

Și,da,ți-am ales un soț.Ca și cum aș fi căutat un armăsar pentru cea mai bună iapă din lume,am umblat mult până l-am găsit pe James Montgomery.

Recordul lui în cinste,curaj,grijă și dragostea față de oameni nu putea fi întrecut.Nici un bărbat,bogat sau sărac,nu putea fi mai bun ca el.

Dar,fiind un om de afaceri,nu m-am bazat pe părerile altora,așa că l-am supus unui test: dragostea contra banilor.Chiar dacă îți închipui că nu te cunosc,timp de ani de zile mi s-a povestit despre escapadele tale."Spionii" mei,așa cum îi numești tu.Da,am înlăturat orice bărbat sau femeie pe care nu îi consideram demni de tine.Când vedeam că cineva se apropia prea mult de tine pentru banii tăi,îndepărtam acea persoană imediat.Numai Tode și Frances au trecut testul.

Tode te iubea,indiferent dacă aveai bani sau nu,și chiar dacă nu părea,Frances ți-a fost devotată,așa cum bănuiesc că ți-a și dovedit.

Ți-am dat un om bun,pe tânărul Jamie,și apoi am făcut tot ce-am putut să-l forțez să se dezvăluie în fața ta,a mea și poate chiar și în fața lui însuși.Dacă aș fi propus o căsătorie între el și moștenitoarea Maidenhall,sunt sigur că ar fi acceptat.Dar,atunci,scumpa mea fiică,ai fi trăit toată viața cu convingerea că nu te iubește.Și nimic din ce-ar fi făcut nu te-ar fi putut convinge că te iubea cu adevărat.Dar eu am știut că o face.Cum ar fi putut să nu te iubească? Mi s-a părut că toți bărbații care te-au cunoscut,au cerut să se însoare cu tine.N-ai știut asta,nu? Le-am spus nu tuturor.Dacă se întorceau,le spuneam că,dacă te măritai împotriva voinței mele,te dezmoșteneam și,după aceea,nici unul nu se mai întorcea.Dar Jamie al tău a făcut-o.A riscat totul,nu?

Acum știi că te iubește.Nu averea ta,ci pe tine.

Nu te-am dezmoștenit.Totul va fi al tău,căci lui Frances i-am dat doar o mică parte.O mare sumă de bani îți aparține de acum.Poți să ai cât vrei,din moment ce mie îmi face plăcere să câștig,nu să posed.Bănuiesc că semăn cu fiica mea în privința asta.Îți doresc multă fericire în viață și o vei avea,căci știu că ai un bărbat bun alături.Așa cum am mai spus,mă pricep să văd calitatea,atât la bărbați,cât și la fiice.Vei avea toată dragostea mea,scumpa mea fiică.Toată averea și toată dragostea mea.

Tatăl tău iubitor,Perkin Maidenhall

Când se uită la Axia,Jamie văzu că lacrimile îi șiroiau pe obraji.

-Cred că asta te face fericită,spuse el încet,neștiind cum se simțea ca făcând parte dintr-un târg încheiat de Maidenhall.

Dar apoi o trase la piept,simțindu-i burta voluminoasă lipită de trupul lui,fără să-i pese cum reușise să pună mâna pe ea,contând numai faptul că era a lui și că acum erau liberi.

-Sunt cea mai fericită ființă de pe pământ,spuse ea suspinând în cămașa lui.Cea mai fericită.

-Cea mai fericită în afară de mine,șopti el sărutându-i părul.În afară de mine.

SFARSIT